

Úřední věstník

Evropské unie

L 111

České vydání

Právní předpisy

Ročník 62

25. dubna 2019

Obsah

I Legislativní akty

NAŘÍZENÍ

- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2019/629 ze dne 17. dubna 2019, kterým se mění Protokol č. 3 o statutu Soudního dvora Evropské unie 1
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/630 ze dne 17. dubna 2019, kterým se mění nařízení (EU) č. 575/2013, pokud jde o minimální krytí ztrát z nevýkonných expozic ⁽¹⁾ 4
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/631 ze dne 17. dubna 2019, kterým se stanoví výkonnostní normy pro emise CO₂ pro nové osobní automobily a pro nová lehká užitková vozidla a kterým se zrušují nařízení (ES) č. 443/2009 a (EU) č. 510/2011 ⁽¹⁾ 13
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/632 ze dne 17. dubna 2019, kterým se mění nařízení (EU) č. 952/2013 za účelem prodloužení přechodného používání jiných způsobů než metod elektronického zpracování dat stanovených v celním kodexu Unie 54

SMĚRNICE

- ★ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/633 ze dne 17. dubna 2019 o nekalých obchodních praktikách mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci 59

⁽¹⁾ Text s významem pro EHP.

II *Nelegislativní akty*

JEDNACÍ ŘÁDY

★ Změny jednacího řádu Soudního dvora	73
--	-----------

I

(Legislativní akty)

NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU, Euratom) 2019/629

ze dne 17. dubna 2019,

kterým se mění Protokol č. 3 o statutu Soudního dvora Evropské unie

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména čl. 256 odst. 1 a čl. 281 druhý pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství pro atomovou energii, a zejména čl. 106a odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na žádost Soudního dvora,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanoviska Evropské komise ⁽¹⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) V souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2015/2422 ⁽³⁾ přistoupil Soudní dvůr spolu s Tribunálem k celkové analýze pravomocí, které vykonávají, a zabýval se tím, zda by vzhledem k reformě soudní struktury Unie podle uvedeného nařízení měly být provedeny určité změny v rozdělení pravomocí mezi Soudním dvorem a Tribunálem nebo ve způsobu projednávání opravných prostředků Soudním dvorem.
- (2) Jak vyplývá ze zprávy Soudního dvora předložené Evropskému parlamentu, Radě a Komisi dne 14. prosince 2017, má Soudní dvůr za to, že v této fázi není třeba navrhopvat změny v souvislosti s projednáváním předběžných otázek, které jsou mu předkládány na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“). Řízení o předběžné otázce jsou stěžejním bodem unijního soudního systému a předběžné otázky jsou projednávány rychle, takže přenesení pravomoci rozhodovat o předběžných otázkách na Tribunál ve zvláštních oblastech určených statutem Soudního dvora Evropské unie není v současnosti nezbytné.
- (3) Z analýzy provedené Soudním dvorem a Tribunálem nicméně vyplynulo, že v rámci rozhodování o žalobě na neplatnost podané členským státem proti aktu Komise týkajícímu se nesplnění povinností vyplývajících z rozsudku Soudního dvora vydaného na základě čl. 260 odst. 2 nebo 3 Smlouvy o fungování EU se Tribunál může potýkat s vážnými obtížemi v případech, kdy se Komise a dotýčný členský stát rozcházejí v tom, zda jsou opatření přijatá tímto členským státem ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku Soudního dvora dostačující. Z těchto důvodů se jeví jako nezbytné vyhradit Soudnímu dvoru pravomoc rozhodovat spory o zaplacení paušální částky nebo penále uloženého členskému státu podle čl. 260 odst. 2 nebo 3 Smlouvy o fungování EU.

⁽¹⁾ Stanovisko ze dne 11. července 2018 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a stanovisko ze dne 23. října 2018 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 13. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 9. dubna 2019.

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2015/2422 ze dne 16. prosince 2015, kterým se mění Protokol č. 3 o statutu Soudního dvora Evropské unie (Úř. věst. L 341, 24.12.2015, s. 14).

- (4) Z analýzy provedené Soudním dvorem a Tribunálem kromě toho vyplývá, že mnoho opravných prostředků je podáváno ve věcech, u nichž již proběhl dvojitý přezkum, a to nejprve nezávislým odvolacím senátem a poté Tribunálem, a že mnohé z těchto opravných prostředků jsou Soudním dvorem zamítány pro zjevnou neopodstatněnost či odmítány z důvodu zjevné nepřipustnosti. Aby se mohl Soudní dvůr soustředit na věci, které si žádají veškerou jeho pozornost, je třeba v zájmu řádného výkonu spravedlnosti zavést pro opravné prostředky týkající se takových věcí postup, v jehož rámci Soudní dvůr uzná daný opravný prostředek zcela nebo zčásti přijatelným, pouze pokud nastoluje otázku významnou pro jednotu, soulad nebo další vývoj práva Unie.
- (5) Vzhledem k tomu, že neustále roste počet věcí předkládaných Soudnímu dvoru, a jak vyplývá z dopisu předsedy Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. července 2018, je v této fázi nutné upřednostnit zavedení uvedeného postupu, v jehož rámci Soudní dvůr rozhoduje o přijatelnosti opravného prostředku. Otázka částečného přenesení pravomoci ve věcech žalob pro nesplnění povinnosti na Tribunál, nastolená Soudním dvorem v jeho žádosti podané dne 26. března 2018, by měla být posouzena později, a to v prosinci 2020, po vypracování zprávy o fungování Tribunálu v souladu s čl. 3 odst. 1 nařízení (EU, Euratom) 2015/2422. Je zapotřebí připomenout, že tato zpráva by se měla zaměřit zejména na efektivnost Tribunálu a na nezbytnost a účinnost navýšení počtu soudců na 56, přičemž by měla zohlednit také cíl zajištění rovného zastoupení žen a mužů v rámci Tribunálu, jak se uvádí v preambuli nařízení (EU, Euratom) 2015/2422.
- (6) V důsledku toho je třeba změnit Protokol č. 3 o statutu Soudního dvora Evropské unie za současného zajištění plného terminologického souladu mezi jeho ustanoveními a odpovídajícími ustanoveními Smlouvy o fungování EU a stanovit vhodná přechodná ustanovení týkající se dalšího postupu ve věcech projednávaných ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Protokol č. 3 se mění takto:

- 1) Článek 51 se nahrazuje tímto:

„Článek 51

Odchylně od pravidla obsaženého v čl. 256 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie je Soudní dvůr příslušný rozhodovat:

- a) o žalobách uvedených v člancích 263 a 265 Smlouvy o fungování Evropské unie podaných členským státem proti:
- i) legislativnímu aktu, aktu Evropského parlamentu, Evropské rady nebo Rady nebo nečinnosti jednoho nebo několika z těchto orgánů, s výjimkou:
 - rozhodnutí přijatých Radou podle čl. 108 odst. 2 třetího pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie,
 - aktů Rady přijatých podle nařízení Rady týkajícího se opatření na ochranu obchodu ve smyslu článku 207 Smlouvy o fungování Evropské unie,
 - aktů Rady, kterými Rada vykonává prováděcí pravomoci v souladu s čl. 291 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie;
 - ii) aktu nebo nečinnosti Komise podle čl. 331 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie;
- b) o žalobách uvedených v člancích 263 a 265 Smlouvy o fungování Evropské unie podaných orgánem Unie proti legislativnímu aktu, aktu Evropského parlamentu, Evropské rady, Rady, Komise nebo Evropské centrální banky nebo nečinnosti jednoho nebo několika z těchto orgánů;
- c) o žalobách uvedených v článku 263 Smlouvy o fungování Evropské unie podaných členským státem proti aktu Komise týkajícímu se nesplnění povinností vyplývajících z rozsudku vydaného Soudním dvorem na základě čl. 260 odst. 2 druhého pododstavce nebo odst. 3 druhého pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie.“

2) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 58a

Opravný prostředek proti rozhodnutí Tribunálu, které se týká rozhodnutí nezávislého odvolacího senátu některého z níže uvedených subjektů Unie, se projedná, pouze pokud jej Soudní dvůr uzná přijatelným:

- a) Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví;
- b) Odrůdový úřad Společenství;
- c) Evropská agentura pro chemické látky;
- d) Agentura Evropské unie pro bezpečnost letectví.

Postup uvedený v prvním pododstavci se použije i na opravné prostředky proti rozhodnutím Tribunálu, která se týkají rozhodnutí nezávislého odvolacího senátu zřízeného po dni 1. května 2019 v rámci jakéhokoli jiného subjektu Unie, který musí věc projednat předtím, než lze podat žalobu k Tribunálu.

Opravný prostředek se uzná zcela nebo zčásti přijatelným v souladu s pravidly upřesněnými v jednacím řádu, pokud nastoluje otázku významnou pro jednotu, soulad nebo další vývoj práva Unie.

Rozhodnutí o uznání či neuznání přijatelnosti opravného prostředku musí být odůvodněno a zveřejněno.“

Článek 2

Věci, pro které je na základě Protokolu č. 3, ve znění tohoto nařízení, příslušný Soudní dvůr a které jsou ke dni 1. května 2019 projednávány Tribunálem, u nichž však písemná část řízení nebyla k tomuto dni ještě ukončena, se předají Soudnímu dvoru.

Článek 3

Postup uvedený v článku 58a Protokolu č. 3 se nepoužije na opravné prostředky projednávané Soudním dvorem ke dni 1. května 2019.

Článek 4

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem měsíce následujícího po dni vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 17. dubna 2019.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předseda
G. CIAMBA

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/630**ze dne 17. dubna 2019,****kterým se mění nařízení (EU) č. 575/2013, pokud jde o minimální krytí ztrát z nevýkonných expozic****(Text s významem pro EHP)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky ⁽¹⁾,s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽²⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Pro Unii je v jejím úsilí o zvýšení odolnosti finančního systému důležitým cílem vytvoření komplexní strategie pro řešení nevýkonných expozic. I když primární odpovědnost za řešení nevýkonných expozic nesou banky a členské státy, je zde také jednoznačný unijní rozměr vyžadující snížení současného velkého objemu nevýkonných expozic, zabránění jejich nadměrnému nahromadění v budoucnosti a zabránění vzniku systémových rizik v nebankovním sektoru. Vzhledem k propojenosti bankovních a finančních systémů v celé Unii, kde banky působí v několika různých jurisdikcích a členských státech, je zde významný potenciál, že v členských státech a v Unii celkově by mohlo dojít k efektům přelévání, a to jak z hlediska ekonomického růstu, tak i z hlediska finanční stability.
- (2) Finanční krize zapříčinila hromadění nevýkonných expozic v bankovním sektoru. Následná recese a pokles cen bydlení měly značný dopad na spotřebitele. Při řešení otázky nevýkonných expozic je zásadní ochrana práv spotřebitelů v souladu s příslušnými právními předpisy Unie, jako jsou směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ⁽⁴⁾ a 2014/17/EU ⁽⁵⁾. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ⁽⁶⁾ podporuje provádění včasných plateb podniky i veřejnými orgány a pomáhá předcházet takovému nahromadění nevýkonných expozic, k jakému došlo v letech finanční krize.
- (3) Integrovaný finanční systém zvýší odolnost hospodářské a měnové unie vůči nepříznivým otřesům, neboť usnadní přeshraniční soukromé sdílení rizik, čímž zároveň sníží potřebu veřejného sdílení rizik. Aby bylo těchto cílů dosaženo, měla by Unie dokončit bankovní unii a dále rozvíjet unii kapitálových trhů. Řešení možného budoucího nahromadění nevýkonných expozic je zásadní pro posílení bankovní unie, neboť je rozhodující i pro zajištění hospodářské soutěže v bankovním sektoru, zachování finanční stability a podporu úvěrování, aby v rámci Unie vznikala pracovní místa a docházelo k růstu.
- (4) Rada ve svém „Akčním plánu k řešení úvěrů v selhání v Evropě“ z 11. července 2017 vyzvala různé instituce, aby učinily vhodná další opatření k řešení nakupených úvěrů v selhání v Unii a předcházely jejich hromadění v budoucnu. Akční plán stanoví komplexní přístup, který se zaměřuje na kombinaci doplňkových politických

⁽¹⁾ Úř. věst. C 79, 4.3.2019, s. 1.⁽²⁾ Úř. věst. C 367, 10.10.2018, s. 43.⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 14. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 9. dubna 2019.⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. L 133, 22.5.2008, s. 66).⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. L 60, 28.2.2014, s. 34).⁽⁶⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích (Úř. věst. L 48, 23.2.2011, s. 1).

opatření ve čtyřech oblastech: i) dohled, ii) strukturální reformy insolvenčních rámců a rámců pro vymáhání pohledávek, iii) rozvoj sekundárních trhů pro problematická aktiva a iv) podpora restrukturalizace bankovního systému. Související opatření se mají přijímat na úrovni Unie a na vnitrostátní úrovni, je-li to vhodné. Komise ohlásila podobný záměr ve svém „Sdělení o dokončení bankovní unie“ ze dne 11. října 2017, které požaduje vypracování souhrnného balíčku opatření k řešení nevykonných úvěrů v Unii.

- (5) Právní rámec upravující obezřetnostní pravidla pro úvěrové instituce a investiční podniky (společně dále jen „instituce“) tvoří nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ⁽⁷⁾ společně se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ⁽⁸⁾. Nařízení (EU) č. 575/2013 obsahuje mimo jiné ustanovení přímo použitelná pro instituce týkající se stanovení jejich kapitálu. Proto je nezbytné doplnit stávající obezřetnostní pravidla v nařízení (EU) č. 575/2013 týkající se kapitálu o ustanovení vyžadující odpočet od kapitálu, pokud nevykonné expozice nejsou dostatečně kryty rezervami nebo jinými úpravami. Tyto požadavky by fakticky vytvořily obezřetnostní jistění pro nevykonné expozice, které by platilo jednotně pro všechny instituce v Unii a vztahovalo by se i na instituce aktivní na sekundárním trhu.
- (6) Obezřetnostní jistění by nemělo bránit příslušným orgánům ve výkonu jejich pravomocí dohledu v souladu se směrnicí 2013/36/EU. Pokud příslušné orgány v konkrétním případě zjistí, že i přes uplatnění obezřetnostního jistění pro nevykonné expozice zřízeného tímto nařízením nejsou nevykonné expozice konkrétní instituce dostatečně kryty, měly by mít možnost využít svých pravomocí dohledu stanovených směrnicí 2013/36/EU, včetně pravomoci požadovat, aby instituce používaly specifický systém tvorby opravných položek a rezerv nebo zacházení s aktivy z hlediska kapitálových požadavků. Je proto možné, aby příslušné orgány v jednotlivých případech šly v zájmu zajištění dostatečného krytí nevykonných expozic nad rámec požadavků stanovených tímto nařízením.
- (7) Pro účely uplatnění obezřetnostního jistění je vhodné zavést do nařízení (EU) č. 575/2013 jednoznačné podmínky pro klasifikaci nevykonných expozic. Protože prováděcí nařízení Komise (EU) č. 680/2014 ⁽⁹⁾ již stanoví kritéria týkající se nevykonných expozic pro účely plnění oznamovací povinnosti vůči orgánům dohledu, je vhodné, aby klasifikace nevykonných expozic vycházela z tohoto stávajícího rámce. Prováděcí nařízení (EU) č. 680/2014 se zmiňuje o expozicích v selhání, jak jsou definovány pro účely výpočtu kapitálových požadavků k úvěrovému riziku, a znehodnocených expozicích podle platného účetního rámce. Protože skutečnost, zda je expozice klasifikována jako nevykonná, mohou ovlivňovat úlevy, jsou klasifikační kritéria doplněna jednoznačnými kritérii pro dopad těchto úlev. Úlevy by měly mít za cíl navrátit dlužníka do stavu, kdy je schopen udržitelného řádného splácení, a měly by splňovat právní předpisy Unie v oblasti ochrany spotřebitele, a zejména směrnice 2008/48/ES a 2014/17/EU, avšak mohly by mít různé odůvodnění a důsledky. Je proto vhodné stanovit, že poskytnutím úlevy pro nevykonnou expozici by se neměla zrušit klasifikace této expozice jako nevykonné, pokud nejsou splněna určitá přísná kritéria.
- (8) Čím déle je určitá expozice nevykonná, tím menší je pravděpodobnost, že bude splacena její hodnota. Proto by se měla část expozice, která by měla být kryta rezervami, jinými úpravami nebo odpočty, zvyšovat s časem podle předem definovaného kalendáře. Na nevykonné expozice nakoupené institucí by se proto měl uplatňovat kalendář, který začne běžet ode dne, kdy byla expozice původně klasifikována jako nevykonná, a nikoli ode dne jejího nákupu. Za tímto účelem by měl prodávající informovat kupujícího o dni, kdy byla expozice klasifikována jako nevykonná.
- (9) Při výpočtu specifické úpravy o úvěrové riziko by měly být zohledněny částečné odpisy. Aby se zabránilo dvojímu započtení odpisu, je nutné použít původní hodnotu expozice před částečným odpisem. Zařazení částečných odpisů na seznam prvků, které mohou být použity ke splnění požadavků jistění, by mělo podněcovat instituce k tomu, aby odpisy včas prováděly. U nevykonných expozic nakoupených institucí za nižší cenu, než byla dlužná částka, by měl kupující pro účely obezřetnostního jistění zacházet s rozdílem mezi nákupní cenou a dlužnou částkou stejným způsobem jako s částečným odpisem.

⁽⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽⁸⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁽⁹⁾ Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 680/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví prováděcí technické normy, pokud jde o podávání zpráv institucí pro účely dohledu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 (Úř. věst. L 191, 28.6.2014, s. 1).

- (10) U zajištěných nevýkonných expozic se obvykle očekává méně významná ztráta než u nezajištěných nevýkonných expozic, neboť zajištění úvěrového rizika u nevýkonných expozic dává instituci vedle jejího obecného nároku vůči dlužníkovi v selhání konkrétní nárok na aktivum nebo nárok vůči třetí straně. V případě nezajištěné nevýkonné expozice by existoval pouze obecný nárok vůči dlužníkovi v selhání. Vzhledem k vyšší ztrátě očekávané u nezajištěných nevýkonných expozic by měl být uplatňován přísnější kalendář.
- (11) Expozice, která je způsobilým zajištěním úvěrového rizika kryta pouze zčásti, by měla být považována za zajištěnou u kryté části a za nezajištěnou u té části, která způsobilým zajištěním úvěrového rizika kryta není. Ke stanovení toho, které části nevýkonných expozic mají být považovány za zajištěné a které za nezajištěné, by se v souladu s příslušným přístupem podle nařízení (EU) č. 575/2013 včetně použitelné úpravy v ocenění měla uplatňovat kritéria způsobilosti pro zajištění úvěrového rizika a plné a úplné zajištění nemovitostmi používaná pro účely výpočtu kapitálových požadavků.
- (12) Měl by se uplatňovat totožný kalendář bez ohledu na to, proč je expozice nevýkonná. Obezřetnostní jištění by se mělo uplatňovat na úrovni jednotlivých expozic. Na nezajištěné nevýkonné expozice by se měl uplatňovat kalendář v trvání tří let. Aby dostaly instituce a členské státy možnost zlepšit efektivnost postupů restrukturalizace či vymáhání, a s ohledem na skutečnost, že nevýkonné expozice zajištěné nemovitým kolaterálem a úvěry na obytné nemovitosti zaručené způsobilým poskytovatelem zajištění ve smyslu nařízení (EU) č. 575/2013 si zachovávají určitou zbývající hodnotu po delší dobu od okamžiku, kdy byl úvěr klasifikován jako nevýkonný, je vhodné stanovit kalendář v trvání devíti let. U ostatních zajištěných nevýkonných expozic by se měl ke stanovení okamžiku, kdy bude muset být vytvořeno plné krytí, uplatňovat kalendář v trvání sedmi let.
- (13) Za účelem uplatnění příslušného koeficientu krytí by mělo být možné zohlednit úlevy. Přesněji řečeno, expozice by měla být i nadále klasifikována jako nevýkonná, ale požadavek na krytí by se neměl měnit ještě po dobu jednoho dalšího roku. Proto by měl koeficient použitelný během roku, kdy byla úleva poskytnuta, platit po dobu dvou let. Pokud je po uplynutí dodatečného roku expozice stále ještě nevýkonná, měl by být použitelný koeficient stanoven tak, jako by žádná úleva nebyla poskytnuta, s přihlédnutím ke dni, kdy byla expozice původně klasifikována jako nevýkonná. Vzhledem k tomu, že poskytnutí úlevy by nemělo vést k žádné arbitráži, měla by být tato možnost povolena pouze v souvislosti s první úlevou, která byla poskytnuta od okamžiku, kdy byla expozice klasifikována jako nevýkonná. Období jednoho roku, během něhož zůstává koeficient krytí nezměněn, by také nemělo vést k prodloužení stanoveného kalendáře pro tvorbu krytí. Proto by žádná úleva poskytnutá ve třetím roce od okamžiku, kdy byly nezajištěné expozice klasifikovány jako nevýkonné, nebo v sedmém roce od okamžiku, kdy byly zajištěné expozice klasifikovány jako nevýkonné, neměla oddálit plné krytí nevýkonných expozic.
- (14) Aby bylo zajištěno, že ocenění zajištění úvěrového rizika nevýkonných expozic institucí je prováděno obezřetně, měl by Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) zvážit, zda není nutné vypracovat společnou metodiku, a v případě potřeby tak učinit, zejména pokud jde o předpoklady týkající se návratnosti a vymahatelnosti, a případně do ní zahrnout minimální požadavky na přecenění zajištění úvěrového rizika podle časového hlediska.
- (15) Pro usnadnění bezproblémového přechodu k tomuto novému obezřetnostnímu jištění by se nová pravidla neměla uplatňovat ve vztahu k expozicím vzniklým před 26. dubnem 2019.
- (16) Aby bylo zajištěno, že změny nařízení (EU) č. 575/2013 provedené na základě tohoto nařízení se použijí včas, mělo by toto nařízení vstoupit v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.
- (17) Nařízení (EU) č. 575/2013 by proto mělo být odpovídajícím způsobem změněno,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Nařízení (EU) č. 575/2013 se mění takto:

- 1) V čl. 36 odst. 1 se doplňuje nové písmeno, které zní:

„m) příslušnou výši nedostatečného krytí pro nevýkonné expozice.“

- 2) Vkládají se nové články, které znějí:

„Článek 47a

Nevýkonné expozice

1. Po účely čl. 36 odst. 1 písm. m) zahrnuje expozice kteroukoliv z následujících položek, pokud nejsou zahrnuty v obchodním portfoliu instituce:

- a) dluhový nástroj, včetně dluhového cenného papíru, úvěru, zálohy a vkladu na požádání;
- b) poskytnutý úvěrový příslib, poskytnutou finanční záruku nebo jakýkoli jiný poskytnutý závazek bez ohledu na to, zda je odvolatelný, nebo neodvolatelný, s výjimkou nevyčerpaných úvěrových příslibů, které lze bezpodmínečně a bez předchozího oznámení kdykoli odvolat nebo které fakticky umožňují automatické zrušení příslibu z důvodu zhoršení úvěruschopnosti dlužníka.

2. Po účely čl. 36 odst. 1 písm. m) se hodnotou expozice dluhového nástroje rozumí jeho účetní hodnota stanovená bez ohledu na specifické úpravy o úvěrové riziko, dodatečné úpravy ocenění v souladu s články 34 a 105, částky odečtené v souladu s čl. 36 odst. 1 písm. m), další snížení kapitálu související s danou expozicí nebo částečné odpisy provedené institucí od okamžiku, kdy byla expozice naposledy klasifikována jako nevýkonná.

Pro účely čl. 36 odst. 1 písm. m) zahrnuje hodnota expozice dluhového nástroje, který byl nakoupen za nižší cenu, než byla dlužná částka, rozdíl mezi nákupní cenou a dlužnou částkou.

Po účely čl. 36 odst. 1 písm. m) se hodnotou expozice poskytnutého úvěrového příslibu, poskytnuté finanční záruky nebo jakéhokoli jiného závazku uvedeného v odst. 1 písm. b) tohoto článku rozumí jejich nominální hodnota, která představuje maximální expozici instituce vůči úvěrovému riziku bez ohledu na případné majetkové nebo osobní zajištění úvěrového rizika. Nominální hodnotou úvěrového příslibu se rozumí nevyčerpaná částka, kterou instituce přislíbila půjčit, a nominální hodnotou poskytnuté finanční záruky se rozumí maximální částka, kterou by subjekt musel zaplatit, kdyby byla záruka uplatněna.

Nominální hodnota podle třetího pododstavce tohoto odstavce nezohledňuje žádné specifické úpravy o úvěrové riziko, dodatečné úpravy ocenění v souladu s články 34 a 105, částky odečtené v souladu s čl. 36 odst. 1 písm. m) ani další snížení kapitálu související s danou expozicí.

3. Pro účely čl. 36 odst. 1 písm. m) se jako nevýkonné klasifikují tyto expozice:

- a) expozice, u níž se má za to, že došlo k selhání podle článku 178;
- b) expozice považovaná za znehodnocenou v souladu s platným účetním rámcem;
- c) expozice ve zkušební době podle odstavce 7, u níž jsou poskytnuty další úlevy nebo která je více než 30 dnů po splatnosti;
- d) expozice ve formě závazku, který, kdyby byl uplatněn nebo jinak použit, by pravděpodobně nebyl splacen v plné výši bez realizace kolaterálu;
- e) expozice ve formě finanční záruky, kterou zaručená strana pravděpodobně uplatní, včetně případů, kdy podkladová zaručená expozice splňuje kritéria, aby mohla být považována za nevýkonnou.

Pro účely písmene a) budou všechny rozvahové a podrozvahové expozice vůči dlužníkovi považovány za nevýkonné, pokud má instituce rozvahové expozice vůči tomuto dlužníkovi, které jsou více než 90 dnů po splatnosti a které představují více než 20 % všech rozvahových expozic vůči tomuto dlužníkovi.

4. Expozice, u nichž nebyla poskytnuta úleva, přestanou být klasifikovány pro účely čl. 36 odst. 1 písm. m) jako nevýkonné, jestliže budou splněny všechny tyto podmínky:

- a) expozice splňuje kritéria pro vyřazení uplatňovaná institucí pro zrušení klasifikace jako znehodnocené expozice v souladu s platným účetním rámcem a pro zrušení klasifikace jako expozice v selhání v souladu s článkem 178;
- b) situace dlužníka se zlepšila do takové míry, že instituce je přesvědčena, že pravděpodobně dojde ke splacení v plné výši a včas;
- c) dlužník nemá žádnou částku déle než 90 dnů po splatnosti.

5. Klasifikace nevýkonné expozice jako neoběžného aktiva určeného k prodeji v souladu s platným účetním rámcem neruší její klasifikaci jako nevýkonné expozice pro účely čl. 36 odst. 1 písm. m).

6. Nevýkonné expozice, u nichž byly poskytnuty úlevy, přestanou být klasifikovány jako nevýkonné pro účely čl. 36 odst. 1 písm. m), pokud jsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) expozice přestaly být ve stavu, který by vedl k jejich klasifikaci jako nevýkonné expozice podle odstavce 3;
- b) uplynul alespoň jeden rok ode dne, kdy byla poskytnuta úleva, nebo ode dne, kdy byly expozice klasifikovány jako nevýkonné, podle toho, co nastalo později;
- c) po poskytnutí úlevy neexistují žádné částky po splatnosti a instituce je na základě analýzy finanční situace dlužníka přesvědčena, že pravděpodobně dojde k včasnému a úplnému splacení expozice.

Úplné a včasné splacení není považováno za pravděpodobné, pokud dlužník neprovádí pravidelné a včasné platby, jejichž výše se rovná kterékoli z těchto částek:

- a) částce, která byla po splatnosti před poskytnutím úlevy, pokud existovaly částky po splatnosti;
- b) částce, která byla odepsána v rámci poskytnutí úlevy, jestliže žádné částky nebyly po splatnosti.

7. Jestliže nevýkonná expozice přestala být klasifikována jako nevýkonná podle odstavce 6, je tato expozice ve zkušební době, dokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) ode dne, kdy byla expozice, na niž byla poskytnuta úleva, překlasifikována jako výkonná, uplynuly alespoň dva roky;
- b) alespoň polovinu období, po které tato expozice byla ve zkušební době, byly prováděny pravidelné a včasné platby vedoucí ke splacení podstatné souhrnné částky jistiny nebo úroku;
- c) žádná z expozic vůči dlužníkovi není více než 30 dní po splatnosti.

Článek 47b

Úleva

1. Úlevou se rozumí úleva poskytnutá institucí dlužníkovi, který se potýká nebo pravděpodobně bude potýkat s potížemi při plnění svých finančních závazků. Úleva může vést ke ztrátě pro věřitele a rozumí se jí některé z těchto opatření:

- a) změna podmínek dluhového závazku, která by nebyla přiznána, kdyby se dlužník nepotýkal s potížemi při plnění svých finančních závazků;
- b) celkové nebo částečné refinancování dluhového závazku, které by nebylo poskytnuto, kdyby se dlužník nepotýkal s potížemi při plnění svých finančních závazků.

2. Za úlevu se považují alespoň tyto situace:

- a) nové smluvní podmínky jsou vůči dlužníkovi příznivější než předchozí smluvní podmínky, pokud se dlužník potýká nebo pravděpodobně bude potýkat s potížemi při plnění svých finančních závazků;
- b) nové smluvní podmínky jsou vůči dlužníkovi příznivější než smluvní podmínky nabízené v dané době stejnou institucí dlužníkům s podobným rizikovým profilem, pokud se dlužník potýká nebo pravděpodobně bude potýkat s potížemi při plnění svých finančních závazků;
- c) expozice podle původních smluvních podmínek byla klasifikována jako nevýkonná před změnou smluvních podmínek nebo by byla klasifikována jako nevýkonná, pokud by nedošlo ke změně smluvních podmínek;
- d) opatření vede k celkovému nebo částečnému zrušení dluhového závazku;
- e) instituce schválí uplatnění ustanovení, jež dlužníkovi umožňují změnu podmínek smlouvy, a expozice byla klasifikována jako nevýkonná před uplatněním těchto ustanovení nebo by byla klasifikována jako nevýkonná, kdyby nedošlo k uplatnění těchto ustanovení;

- f) v době nebo přibližně v době poskytnutí úvěru splácel dlužník jistinu nebo úroky z jiného dluhového závazku vůči stejné instituci, který byl klasifikován jako nevýkonná expozice nebo by byl klasifikován jako nevýkonná expozice, kdyby tyto platby nebyly provedeny;
 - g) změna smluvních podmínek zahrnuje splátky formou realizace kolaterálu, pokud tato změna představuje úlevu.
3. Následující okolnosti jsou ukazateli toho, že mohly být přijaty úlevy:
- a) alespoň jednou v průběhu tří měsíců předcházejících změně původní smlouvy byla expozice o více než 30 dnů po splatnosti nebo by k tomu bez uvedené změny bývalo došlo;
 - b) v době nebo přibližně v době uzavření úvěrové smlouvy splácel dlužník jistinu nebo úroky z jiného dluhového závazku vůči stejné instituci, který byl po splatnosti 30 dnů alespoň jednou v průběhu tří měsíců před poskytnutím nového úvěru;
 - c) instituce schválí uplatnění ustanovení, jež dlužníkovi umožňují změnu smluvních podmínek, a expozice je 30 dnů po splatnosti nebo by byla 30 dnů po splatnosti, kdyby nedošlo k uplatnění těchto ustanovení.
4. Pro účely tohoto článku se potíže dlužníka při plnění finančních závazků posuzují na jeho úrovni, přičemž se berou v úvahu všechny právnické osoby ve skupině dlužníka, které spadají do účetní konsolidace této skupiny, a fyzické osoby, které tuto skupinu ovládají.

Článek 47c

Odpočet nevýkonných expozic

1. Pro účely čl. 36 odst. 1 písm. m) stanoví instituce příslušnou výši nedostatečného krytí samostatně pro každou nevýkonnou expozici, jež má být odečtena od položek kmenového kapitálu tier 1, odečtením částky stanovené v písmenu b) tohoto odstavce od částky stanovené v písmenu a) tohoto odstavce, pokud částka uvedená v písmenu a) převyšuje částku uvedenou v písmenu b):
- a) součet:
 - i) případné nezajištěné části každé nevýkonné expozice vynásobené příslušným koeficientem podle odstavce 2 a
 - ii) případné zajištěné části každé nevýkonné expozice vynásobené příslušným koeficientem podle odstavce 3;
 - b) součet těchto položek, pokud se týkají téže nevýkonné expozice:
 - i) specifické úpravy o úvěrové riziko;
 - ii) dodatečné úpravy ocenění podle článků 34 a 105;
 - iii) jiné odpočty kapitálu;
 - iv) u institucí počítajících objemy rizikově vážených expozic pomocí přístupu založeného na interním ratingu absolutní hodnota částek odečtených podle čl. 36 odst. 1 písm. d), které se týkají nevýkonných expozic, přičemž absolutní hodnota přiřaditelná každé nevýkonné expozici je stanovena vynásobením částek odečtených podle čl. 36 odst. 1 písm. d) příspěvkem výše očekávané ztráty z nevýkonné expozice k celkové výši očekávaných ztrát z expozic v selhání, případně expozic bez selhání;
 - v) pokud je nevýkonná expozice nakoupena za cenu nižší, než je částka dlužná dlužníkem, rozdíl mezi nákupní cenou a částkou dlužnou dlužníkem a
 - vi) částky odepsané institucí od okamžiku, kdy byla expozice klasifikována jako nevýkonná.

Zajištěná část nevýkonné expozice je ta část této expozice, která je pro účely výpočtu kapitálových požadavků v souladu s částí třetí hlavou II považována za zajištěnou majetkovým nebo osobním zajištěním úvěrového rizika nebo je plně a zcela zajištěna nemovitostmi.

Nezajištěná část nevýkonné expozice odpovídá případnému rozdílu mezi hodnotou expozice podle čl. 47a odst. 1 a případnou zajištěnou částí expozice.

2. Pro účely odst. 1 písm. a) bodu i) se použijí tyto koeficienty:
 - a) 0,35 pro nezajištěnou část nevýkonné expozice, který se uplatní v období mezi prvním a posledním dnem třetího roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné;
 - b) 1 pro nezajištěnou část nevýkonné expozice, který se uplatní od prvního dne čtvrtého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné.
3. Pro účely odst. 1 písm. a) bodu ii) se použijí tyto koeficienty:
 - a) 0,25 pro zajištěnou část nevýkonné expozice, který se uplatní v období mezi prvním a posledním dnem čtvrtého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné;
 - b) 0,35 pro zajištěnou část nevýkonné expozice, který se uplatní v období mezi prvním a posledním dnem pátého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné;
 - c) 0,55 pro zajištěnou část nevýkonné expozice, který se uplatní v období mezi prvním a posledním dnem šestého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné;
 - d) 0,70 pro část nevýkonné expozice, která je zajištěna nemovitostmi v souladu s částí třetí hlavou II nebo která je úvěrem na obytné nemovitosti zaručeným způsobilým poskytovatelem zajištění uvedeným v článku 201, přičemž tento koeficient se uplatní v období mezi prvním a posledním dnem sedmého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné;
 - e) 0,80 pro část nevýkonné expozice, která je zajištěna jiným majetkovým nebo osobním zajištěním úvěrového rizika v souladu s částí třetí hlavou II, přičemž tento koeficient se uplatní v období mezi prvním a posledním dnem sedmého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné;
 - f) 0,80 pro část nevýkonné expozice, která je zajištěna nemovitostmi v souladu s částí třetí hlavou II nebo která je úvěrem na obytné nemovitosti zaručeným způsobilým poskytovatelem zajištění uvedeným v článku 201, přičemž tento koeficient se uplatní v období mezi prvním a posledním dnem osmého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné;
 - g) 1 pro část nevýkonné expozice, která je zajištěna jiným majetkovým nebo osobním zajištěním úvěrového rizika v souladu s částí třetí hlavou II, přičemž tento koeficient se uplatní od prvního dne osmého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné;
 - h) 0,85 pro část nevýkonné expozice, která je zajištěna nemovitostmi v souladu s částí třetí hlavou II nebo která je úvěrem na obytné nemovitosti zaručeným způsobilým poskytovatelem zajištění uvedeným v článku 201, přičemž tento koeficient se uplatní v období mezi prvním a posledním dnem devátého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné;
 - i) 1 pro část nevýkonné expozice, která je zajištěna nemovitostmi v souladu s částí třetí hlavou II nebo která je úvěrem na obytné nemovitosti zaručeným způsobilým poskytovatelem zajištění uvedeným v článku 201, přičemž tento koeficient se uplatní v období od prvního dne desátého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné.
4. Odchylně od odstavce 3 se na část nevýkonné expozice zaručené nebo pojištěné státní vývozní úvěrovou agenturou uplatní tyto koeficienty:
 - a) 0 pro zajištěnou část nevýkonné expozice, který se uplatní v období mezi prvním a sedmým rokem po klasifikaci expozice jako nevýkonné, a
 - b) 1 pro zajištěnou část nevýkonné expozice, který se uplatní od prvního dne osmého roku po klasifikaci expozice jako nevýkonné.
5. EBA posoudí různé způsoby používané pro ocenění zajištěných nevýkonných expozic a může vypracovat pokyny určující obecnou metodiku, včetně možných minimálních požadavků na přecenění z hlediska času a ad hoc metod, pro obezřetné oceňování způsobilých forem majetkového a osobního zajištění úvěrového rizika, zejména pokud jde o předpoklady týkající se jejich návratnosti a vymahatelnosti. Tyto pokyny mohou rovněž zahrnovat obecnou metodiku pro určení zajištěné části nevýkonné expozice, jak je uvedeno v odstavci 1.

Tyto pokyny se vydávají v souladu s článkem 16 nařízení (EU) č. 1093/2010.

6. Odchylně od odstavce 2, pokud byla u expozice poskytnuta úleva v období mezi jedním rokem a dvěma roky po klasifikaci expozice jako nevýkonné, použije se po dobu jednoho dalšího roku koeficient použitelný v souladu s odstavcem 2 ke dni, kdy je úleva poskytnuta.

Odchylně od odstavce 3, pokud byla u expozice poskytnuta úleva v období mezi dvěma a šesti roky po klasifikaci expozice jako nevykonné, použije se po dobu jednoho dalšího roku koeficient použitelný v souladu s odstavcem 3 ke dni, kdy je úleva poskytnuta.

Tento odstavec se použije pouze pro první úlevu, která byla poskytnuta od klasifikace expozice jako nevykonné.“

- 3) V čl. 111 odst. 1 prvním pododstavci se úvodní text nahrazuje tímto:

„1. Hodnotou expozice položky aktiv se rozumí její účetní hodnota po specifických úpravách o úvěrové riziko v souladu s článkem 110, dodatečných úpravách ocenění v souladu s články 34 a 105, odečtení částek v souladu s čl. 36 odst. 1 písm. m) a dalším snížení kapitálu souvisejícím s danou položkou aktiv. Hodnotou expozice podrozvahové položky uvedené v příloze I je tato procentní část její nominální hodnoty po odečtení specifických úprav o úvěrové riziko a částek odečtených podle čl. 36 odst. 1 písm. m):“.

- 4) V článku 127 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Nezajištěné části jakékoli položky, u níž je dlužník v selhání podle článku 178, nebo – v případě retailových expozic – nezajištěné části jakéhokoli úvěrového příslibu, u něhož došlo k selhání podle článku 178, se přidělí riziková váha ve výši:

- a) 150 %, pokud je součet specifických úprav o úvěrové riziko a částek odečtených podle čl. 36 odst. 1 písm. m) nižší než 20 % nezajištěné části hodnoty expozice bez těchto úprav a odpočtů;
- b) 100 %, pokud součet specifických úprav o úvěrové riziko a částek odečtených podle čl. 36 odst. 1 písm. m) není nižší než 20 % nezajištěné části hodnoty expozice bez těchto úprav a odpočtů.“

- 5) Článek 159 se nahrazuje tímto:

„Článek 159

Zacházení s výší očekávané ztráty

Instituce odečítá výši očekávaných ztrát vypočítanou v souladu s čl. 158 odst. 5, 6 a 10 od obecné a specifické úpravy o úvěrové riziko v souladu s článkem 110 a dodatečných úprav ocenění v souladu s články 34 a 105 a dalších snížení kapitálu vztahujících se k těmto expozicím s výjimkou odpočtů provedených podle čl. 36 odst. 1 písm. m). S diskonty rozvahových expozic nabytých v selhání podle čl. 166 odst. 1 se zachází stejně jako se specifickými úpravami o úvěrové riziko. Specifické úpravy o úvěrové riziko pro expozice v selhání se nepoužijí na pokrytí výše očekávaných ztrát u jiných expozic. Do tohoto výpočtu se nezahrnuje výše očekávaných ztrát pro sekuritizované expozice a obecné a specifické úpravy o úvěrové riziko související s těmito expozicemi.“

- 6) V čl. 178 odst. 1 se písmeno b) nahrazuje tímto:

„b) některý podstatný úvěrový závazek dlužníka vůči instituci, jejímu mateřskému podniku či některému z jejích dceřiných podniků je více než 90 dní po splatnosti. Příslušné orgány mohou nahradit lhůtu 90 dní lhůtou 180 dnů u expozic zajištěných obytnými nemovitostmi nebo obchodními nemovitostmi malých nebo středních podniků v kategorii retailových expozic i u expozic vůči subjektům veřejného sektoru. Lhůta 180 dní se pro účely čl. 36 odst. 1 písm. m) nebo článku 127 nepoužije.“

- 7) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 469a

Výjimka z odpočtů od položek kmenového kapitálu tier 1 pro nevykonné expozice

Odchylně od čl. 36 odst. 1 písm. m) instituce neodečítají od položek kmenového kapitálu tier 1 příslušnou částku nedostatečného krytí pro nevykonné expozice, pokud tato expozice vznikla před 26. dubnem 2019.

Pokud instituce změní podmínky expozice, která vznikla před 26. dubnem 2019, tak, že se expozice instituce vůči dlužníkovi zvýší, považuje se tato expozice za vzniklou ke dni, kdy se změna uplatní, a přestává podléhat výjimce podle prvního pododstavce.“

Článek 2

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 17. dubna 2019.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předseda
G. CIAMBA

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/631**ze dne 17. dubna 2019,****kterým se stanoví výkonnostní normy pro emise CO₂ pro nové osobní automobily a pro nová lehká užitková vozidla a kterým se zrušují nařízení (ES) č. 443/2009 a (EU) č. 510/2011****(přepracované znění)****(Text s významem pro EHP)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 192 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 443/2009 ⁽³⁾ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 510/2011 ⁽⁴⁾ byla několikrát podstatně změněna. Vzhledem k potřebě provést další změny by uvedená nařízení měla být v zájmu přehlednosti přepracována.
- (2) Aby se po přepracování a zrušení nařízení (ES) č. 443/2009 a (EU) č. 510/2011 zajistil soudržný a účinný přechod, mělo by se toto nařízení použít ode dne 1. ledna 2020. Je však vhodné zachovat výkonnostní normy pro emise CO₂ a postupy pro jejich dosažení stanovené v uvedených nařízeních beze změn až do roku 2024.
- (3) Pařížská dohoda ⁽⁵⁾ mimo jiné stanoví dlouhodobý cíl v souladu s cílem udržet globální průměrný nárůst teploty výrazně pod úrovní 2 °C ve srovnání s úrovní před průmyslovou revolucí a usilovat o to, aby tento nárůst nepřesáhl 1,5 °C ve srovnání s úrovní před průmyslovou revolucí. Nejnovější vědecké poznatky uvedené ve zvláštní zprávě Mezivládního panelu pro změnu klimatu (Intergovernmental Panel on Climate Change, IPCC) o dopadech nárůstu globálního oteplování o 1,5 °C ve srovnání s úrovní před průmyslovou revolucí a o souvisejících plánech pro snižování celosvětových emisí skleníkových plynů jednoznačně potvrzují negativní účinky změny klimatu. Závěrem zvláštní zprávy je, že snižování emisí ve všech odvětvích je pro omezení globálního oteplování nezbytné.
- (4) Má-li se přispět k naplňování cílů Pařížské dohody, je třeba urychlit přeměnu celého odvětví dopravy směrem k nulovým emisím s ohledem na sdělení Komise ze dne 28. listopadu 2018 s názvem „Čistá planeta pro všechny – evropská dlouhodobá strategická vize prosperující, moderní, konkurenceschopné a klimaticky neutrální ekonomiky“, v níž je popsána vize hospodářské a společenské transformace potřebné pro dosažení přechodu na nulové čisté emise skleníkových plynů do roku 2050, do níž budou zapojena všechna odvětví hospodářství a všechny složky společnosti. Neprodleně se musí výrazně snížit i emise látek znečišťujících ovzduší, které pocházejí z odvětví dopravy a závažným způsobem poškozují zdraví lidí a životní prostředí. Emise z vozidel s tradičními spalovacími motory bude třeba po roce 2020 dále snižovat. Bude třeba, aby byla zaváděna vozidla s nulovými a nízkými emisemi a do roku 2030 získala významný tržní podíl. Po roce 2030 bude zapotřebí dalšího snížení emisí CO₂ z osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 227, 28.6.2018, s. 52.⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 27. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 15. dubna 2019.⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 443/2009 ze dne 23. dubna 2009, kterým se stanoví výkonnostní emisní normy pro nové osobní automobily v rámci integrovaného přístupu Společenství ke snižování emisí CO₂ z lehkých užitkových vozidel (Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 1).⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 510/2011 ze dne 11. května 2011, kterým se stanoví výkonnostní emisní normy pro nová lehká užitková vozidla v rámci integrovaného přístupu Unie ke snižování emisí CO₂ z lehkých vozidel (Úř. věst. L 145, 31.5.2011, s. 1).⁽⁵⁾ Úř. věst. L 282, 19.10.2016, s. 4.

- (5) Sdělení Komise ze dne 31. května 2017 nazvané „Evropa v pohybu – Agenda pro sociálně spravedlivý přechod na čistou, konkurenceschopnou a propojenou mobilitu pro všechny“ a sdělení Komise ze dne 8. listopadu 2017 s názvem „Jak dosáhnout nízkoemisní mobility – Evropská unie, která chrání naši planetu, posiluje postavení spotřebitelů a brání svůj průmysl a pracovníky“, zdůrazňují, že výkonnostní normy pro emise CO₂ z osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel jsou významnou hybnou silou inovací a účinnosti, přispívají k posílení konkurenceschopnosti automobilového průmyslu a technologicky neutrálním způsobem připraví půdu pro vozidla s nulovými a nízkými emisemi.
- (6) Toto nařízení stanoví jasnou cestu ke snižování emisí CO₂ z odvětví silniční dopravy a přispívá k dosažení závazného cíle snížit do roku 2030 domácí emise skleníkových plynů na úrovni celého hospodářství alespoň o 40 % oproti roku 1990, který byl potvrzen v závěrech Evropské rady ze dnů 23. až 24. října 2014 a schválen jako zamýšlený vnitrostátně stanovený příspěvek Unie a jejích členských států k Pařížské dohodě na zasedání Rady pro životní prostředí dne 6. března 2015.
- (7) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/842 ⁽⁶⁾ ukládá členským státům povinnost plnit cíl Unie snížit její emise skleníkových plynů o 30 % do roku 2030 pod úroveň z roku 2005 v odvětvích, na něž se nevztahuje systém Evropské unie pro obchodování s emisemi zřízený směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ⁽⁷⁾. Silniční doprava k emisím z těchto odvětví významně přispívá. Kromě toho emise ze silniční dopravy stoupají a zůstávají výrazně nad úrovní z roku 1990. Případné další zvýšení emisí ze silniční dopravy bude nadále působit proti snížení emisí dosaženému v boji se změnou klimatu v jiných odvětvích.
- (8) Závěry ze zasedání Evropské rady ve dnech 23. a 24. října 2014 zdůraznily důležitost snižování emisí skleníkových plynů a rizik souvisejících se závislostí na fosilních palivech v odvětví dopravy prostřednictvím komplexního a technologicky neutrálního přístupu, pokud jde o podporu energetické účinnosti a snižování emisí v dopravě, elektrickou dopravu a obnovitelné zdroje energie v dopravě i po roce 2020.
- (9) Energetická účinnost přispívající ke zmírnění poptávky je jednou z pěti vzájemně se posilujících a úzce propojených dimenzí obsažených ve sdělení Komise ze dne 25. února 2015 s názvem „Rámcová strategie k vytvoření odolné energetické unie s pomocí progresivní politiky v oblasti změny klimatu“, které mají spotřebitelům v Unii zajistit bezpečnou, udržitelnou, konkurenceschopnou a cenově dostupnou energii. Zmíněné sdělení uvádí, že opatření ke zvýšení účinnosti spotřeby energie musí sice přijmout všechna hospodářská odvětví, nicméně doprava má obrovský potenciál energetické účinnosti a v zájmu jeho realizace je třeba se také neustále zaměřovat na zpřísňování standardů pro výkonnostní normy pro emise CO₂ pro osobní automobily i lehká užitková vozidla s výhledem do roku 2030.
- (10) Hodnocení nařízení (ES) č. 443/2009 a (EU) č. 510/2011 provedené v roce 2015 dospělo k závěru, že uvedená nařízení byla relevantní a obecně koherentní a vedla k výrazným snížením emisí, přičemž byla nákladově efektivnější, než se původně očekávalo. Rovněž vytvořila významnou přidanou hodnotu pro Unii, které by nebylo možné ve stejné míře dosáhnout vnitrostátními opatřeními. Přínosy uvedených nařízení však rozmělnily rostoucí rozdíly mezi emisemi CO₂ měřenými podle nového evropského jízdního cyklu (NEDC) a emisemi CO₂ vypouštěnými z vozidel provozovaných v reálných podmínkách.
- (11) Je proto vhodné usilovat o dosažení cílů uvedených v nařízení (ES) č. 443/2009 a v nařízení (EU) č. 510/2011 stanovením nových cílů pro vozový park EU, pokud jde o snižování emisí CO₂ z osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel, na období do roku 2030. Při určování úrovní těchto cílů byla zohledněna jejich účinnost při zajišťování nákladově efektivního příspěvku ke snížení emisí do roku 2030 v odvětvích, na něž se vztahuje nařízení (EU) 2018/842, výsledné náklady a úspory pro společnost, výrobce a uživatele vozidel, jakož i přímé a nepřímé dopady na zaměstnanost, konkurenceschopnost a inovace a vedlejší přínosy v podobě méně znečištěného ovzduší a energetické bezpečnosti. Vzhledem k tomu, že podíl na trhu a následně i celkový příspěvek emisí CO₂ z osobních automobilů jsou výrazně vyšší než u lehkých užitkových vozidel, považuje se za vhodné uplatňovat k osobním automobilům a lehkým užitkovým vozidlům rozdílný přístup.

⁽⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/842 ze dne 30. května 2018 o závazném každoročním snižování emisí skleníkových plynů členskými státy v období 2021–2030 pro potřeby odolné energetické unie a za účelem splnění závazků podle Pařížské dohody a o změně nařízení (EU) č. 525/2013 (Úř. věst. L 156, 19.6.2018, s. 26).

⁽⁷⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, 25.10.2003, s. 32).

- (12) Měl by být zajištěn sociálně přijatelný a spravedlivý přechod k mobilitě s nulovými emisemi. Je proto důležité zohlednit, jaký vliv bude tento přechod mít na společnost v celém hodnotovém řetězci automobilového průmyslu, a aktivně se zabývat dopady na zaměstnanost. Vybrané programy na unijní, celostátní a regionální úrovni je proto nutné zaměřit na rekvalifikaci a zvyšování kvalifikace pracovníků a jejich přemístění do nového zaměstnání, spolu s iniciativami v oblasti vzdělávání a hledání zaměstnání v negativně zasažených komunitách a regionech, které budou realizovány v intenzivním dialogu se sociálními partnery a příslušnými orgány. Jako součást tohoto přechodu by mělo být podporováno zaměstnávání žen v uvedeném odvětví, jakož i rovné příležitosti.
- (13) Úspěšný přechod k mobilitě s nulovými emisemi si žádá integrovaný přístup a příznivé prostředí vhodné k tomu, aby se podnítila inovativní řešení a zachovalo se technologické prvenství Unie v tomto odvětví. To zahrnuje veřejné a soukromé investice do výzkumu a inovací, narůstající počet vozidel s nízkými nebo nulovými emisemi, rozvoj infrastruktury dobíjecích a plnicích stanic, začlenění do energetických systémů, stejně jako udržitelné dodávky materiálu a udržitelnou výrobu, opětovné využití a recyklaci baterií v Evropě. Výše uvedené si žádá soudržný postup na unijní, celostátní, regionální i místní úrovni.
- (14) V rámci provádění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 715/2007⁽⁸⁾ začal v roce 2017 platit nový zkušební postup pro měření emisí CO₂ a spotřeby paliva u osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel: celosvětově harmonizovaný zkušební postup pro lehká vozidla (dále jen „WLTP“) stanovený v nařízení Komise (EU) 2017/1151⁽⁹⁾. Tímto zkušebním postupem se získávají hodnoty emisí CO₂ a spotřeby paliva, které lépe reprezentují podmínky v reálném provozu.

Proto je vhodné, aby nové cíle pro emise CO₂ byly založeny na emisích CO₂ stanovených na základě uvedeného zkušebního postupu. Avšak vzhledem k tomu, že emise CO₂ založené na WLTP budou pro účely plnění cílů k dispozici od roku 2021, je vhodné, aby nové výkonnostní normy pro emise CO₂ byly definovány jako úrovně snížení stanovené ve vztahu k cílům platným v roce 2021 vypočítaným na základě emisí CO₂ měřených pro účely WLTP. Aby se zajistila spolehlivost a reprezentativnost hodnot použitých jako výchozí bod pro vymezení cílů snižování emisí, jež se mají uplatňovat v letech 2025 a 2030, byly podmínky pro provádění těchto měření vyjasněny při uplatňování prováděcích nařízení Komise (EU) 2017/1152⁽¹⁰⁾ a (EU) 2017/1153⁽¹¹⁾.

- (15) Je důležité, aby stanovení požadavků na snížení emisí CO₂ i nadále poskytovalo v celé Unii výrobcům vozidel předvídatelnost a jistotu při plánování jejich nových vozových parků osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel v Unii.
- (16) Z hodnocení směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/94/ES⁽¹²⁾ provedeného Komisí v roce 2016 vyplývá, že je třeba tento legislativní akt dále upřesnit a zjednodušit, čímž se posílí jeho význam, účelnost, účinnost a ucelenost. Komise by proto měla do 31. prosince 2020 uvedenou směrnici přezkoumat a případně předložit příslušný legislativní návrh. Na podporu zavádění vozidel, která jsou nejúčinnější z hlediska spotřeby a nejméně škodlivá k životnímu prostředí, by uvedený přezkum měl především zhodnotit možnost zahrnutí lehkých užitkových vozidel a rovněž potřebu lépe navržených a harmonizovanějších unijních požadavků na označování, které by bylo s to spotřebitelům poskytnout srovnatelné, spolehlivé a uživatelsky vstřícné informace o přínosech vozidel s nulovými a nízkými emisemi, včetně informací o látkách znečišťujících ovzduší.

⁽⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 715/2007 ze dne 20. června 2007 o schvalování typu motorových vozidel z hlediska emisí z lehkých osobních vozidel a z užitkových vozidel (Euro 5 a Euro 6) a z hlediska přístupu k informacím o opravách a údržbě vozidla (Úř. věst. L 171, 29.6.2007, s. 1).

⁽⁹⁾ Nařízení Komise (EU) 2017/1151 ze dne 1. června 2017, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 715/2007 o schvalování typu motorových vozidel z hlediska emisí z lehkých osobních vozidel a z užitkových vozidel (Euro 5 a Euro 6) a z hlediska přístupu k informacím o opravách a údržbě vozidla, mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/46/ES, nařízení Komise (ES) č. 692/2008 a nařízení Komise (EU) č. 1230/2012 a zrušuje nařízení Komise (ES) č. 692/2008 (Úř. věst. L 175, 7.7.2017, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/1152 ze dne 2. června 2017, kterým se stanoví metodika pro stanovení korelačních parametrů nezbytných pro zohlednění změny v regulačním zkušebním postupu, pokud jde o lehká užitková vozidla, a kterým se mění nařízení (EU) č. 293/2012 (Úř. věst. L 175, 7.7.2017, s. 644).

⁽¹¹⁾ Prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/1153 ze dne 2. června 2017, kterým se stanoví metodika pro stanovení korelačních parametrů nezbytných pro zohlednění změny v regulačním zkušebním postupu a kterým se mění nařízení (EU) č. 1014/2010 (Úř. věst. L 175, 7.7.2017, s. 679).

⁽¹²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/94/ES ze dne 13. prosince 1999 o dostupnosti informací pro spotřebitele o spotřebě paliva a emisích CO₂ při prodeji nových osobních automobilů (Úř. věst. L 12, 18.1.2000, s. 16).

- (17) Cíle snižování emisí pro vozové parky nových osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel v celé Unii by proto měly být stanoveny pro roky 2025 a 2030, přičemž by se měla zohlednit doba obnovy vozového parku a potřeba, aby odvětví silniční dopravy přispělo k cílům v oblasti energetiky a klimatu na rok 2030. Tento postupný přístup rovněž dá automobilovému průmyslu jasný a včasný signál, že nemá oddalovat uvádění energeticky účinných technologií a vozidel s nulovými a nízkými emisemi na trh.
- (18) Výkonnostní normy pro emise CO₂ stanovené v tomto nařízení se vztahují na nové osobní automobily a nová lehká užitková vozidla. Pokud jde o stávající vozový park, včetně ojetých vozidel, lze na vnitrostátní i uniijní úrovni mimo jiné přijmout další opatření zaměřená na snižování emisí. Mohou být například přijata opatření na podporu vyšší míry obnovy vozového parku s cílem co nejrychleji nahrazovat starší vozidla, která produkují více emisí, vozidly z tohoto hlediska výkonnějšími. Přístup k cenově dostupnějším vozidlům s nulovými a nízkými emisemi by mohl podpořit změnu chování spotřebitelů a rychlejší zavádění nízkoemisních technologií.
- (19) Přestože Unie je jedním z největších světových výrobců motorových vozidel, a pokud jde o technologie, má v celosvětovém automobilovém průmyslu vedoucí pozici, konkurence sílí a díky novým inovacím v oblasti elektromobility a spolupracujících, propojených a automatizovaných mobility se toto odvětví rychle mění. Aby si Unie zachovala svou globální konkurenceschopnost a přístup na trhy, potřebuje takový regulační rámec, včetně konkrétní pobídky v oblasti vozidel s nulovými a nízkými emisemi, který přispěje k vytvoření rozsáhlého domácího trhu a podpoří technologický rozvoj a inovace.
- (20) Měl by být zaveden zvláštní pobídkový mechanismus, který usnadní hladký přechod k mobilitě s nulovými emisemi. Tento mechanismus by měl být navržen tak, aby podporoval uvádění vozidel s nulovými a nízkými emisemi na trh Unie. Mělo by být také zavedeno konkrétní přechodné opatření, které spotřebitelům z členských států, na jejichž trh pronikly automobily s nulovými a nízkými emisemi jen v omezené míře, umožní přístup k těmto vozidlům.
- (21) Stanovení vhodných referenčních podílů vozidel s nulovými a nízkými emisemi ve vozovém parku EU a dobře navržený mechanismus pro úpravu cíle pro specifické emise daného výrobce na základě podílu vozidel s nulovými a nízkými emisemi v jeho vozovém parku by měly vyslat silný a důvěryhodný signál pro vývoj, zavádění takových vozidel a jejich uvádění na trh a přitom umožnit další zlepšování účinnosti tradičních spalovacích motorů.
- (22) Při stanovení kreditů za vozidla s nulovými a nízkými emisemi je vhodné zohlednit rozdíly v emisích CO₂ mezi vozidly. Pokud jde o osobní automobily, měla by být zohledněna úloha, kterou v přechodu k vozidlům s nulovými emisemi hrají vozidla s nízkými emisemi, zejména plug-in hybridní elektrická vozidla. Mechanismus úprav by měl zajistit, aby výrobce, který dosáhne vyššího než referenčního podílu, mohl využít vyšší hodnoty cíle pro specifické emise. V zájmu zajištění vyváženého přístupu by v rámci tohoto mechanismu měly být stanoveny limity možných úprav. Tím vzniknou pobídky, které podpoří včasné zavádění infrastruktury dobíjecích a plnicích stanic a zajistí významné přínosy pro spotřebitele, konkurenceschopnost a životní prostředí.
- (23) Legislativní rámec k uskutečnění cíle emisí pro vozový park EU by měl zajistit, aby cíle snižování emisí byly nestranné z hlediska hospodářské soutěže a sociálně spravedlivé a udržitelné, aby přihlížely k různorodosti evropských výrobců automobilů a aby bránily jakémukoli neodůvodněnému narušování hospodářské soutěže mezi nimi.
- (24) S cílem zachovat rozmanitost trhu s osobními automobily a lehkými užitkovými vozidly a jeho schopnost uspokojovat různé potřeby spotřebitelů by měly být cíle pro specifické emise stanoveny lineárně v závislosti na užitkovosti vozidel. Má se za to, že zachování hmotnosti jako parametru užitkovosti je soudržné se stávajícím režimem. Aby se lépe zohlednila hmotnost vozidel používaných na silnicích, měl by se tento parametr s účinkem od roku 2025 změnit z hmotnosti vozidla v provozním stavu na zkušební hmotnost vozidla, jak stanoví WLTP.
- (25) Mělo by se předejít tomu, aby se cíle pro vozový park EU měnily v důsledku změn průměrné hmotnosti vozového parku. Změny průměrné hmotnosti by proto měly být bez prodlení zohledněny ve výpočtech cílů pro specifické emise a úpravy hodnoty průměrné hmotnosti, která se k tomuto účelu používá, by se měly provádět každé dva roky počínaje rokem 2025.
- (26) Za účelem rozdělení úsilí o snižování emisí spravedlivým a konkurenčně neutrálním způsobem, jenž odráží rozmanitost trhu s osobními automobily a lehkými užitkovými vozidly, jakož i s ohledem na přechod na cíle pro specifické emise založené na WLTP v roce 2021 je vhodné určit sklon křivky limitních hodnot na základě specifických emisí CO₂ všech nových vozidel registrovaných v uvedeném roce a zohlednit změny cílů pro vozový

park EU mezi roky 2021, 2025 a 2030, aby se zajistilo, že všichni výrobci vyvinou při snižování emisí stejné úsilí. Pokud jde o lehká užitková vozidla, stejný přístup jako pro výrobce osobních automobilů by měl platit i pro výrobce lehčích dodávek odvozených od automobilů, zatímco pro výrobce vozidel spadajících do těžších segmentů by měl být pro celé cílové období stanoven vyšší sklon křivky limitních hodnot.

- (27) Toto nařízení usiluje o dosažení svých cílů mimo jiné vytvářením pobídek pro automobilový průmysl, aby investoval do nových technologií. Toto nařízení aktivně podporuje ekologické inovace a stanoví mechanismus, který by měl být schopen zohlednit budoucí technologický vývoj. Zkušenosti ukazují, že ekologické inovace úspěšně přispěly k nákladové efektivnosti nařízení (ES) č. 443/2009 a (EU) č. 510/2011 a ke snížení emisí CO₂ v reálném provozu. Tento přístup by proto měl být zachován a oblast působnosti by se měla rozšířit i na stimulaci zlepšování účinnosti klimatizací.
- (28) Je však třeba zajistit rovnováhu mezi pobídkami pro ekologické inovace a technologie, u nichž je účinek na snížení emisí prokázán v rámci oficiálního zkušební postupu. V důsledku toho je vhodné zachovat horní hranici snížení emisí v důsledku ekologické inovace, které může výrobce zohlednit pro účely plnění cílů. Komise by měla mít možnost přezkoumat výši této horní hranice, zejména aby zohlednila vliv změn oficiálního zkušební postupu. Rovněž je vhodné vyjasnit, jak by se snížení emisí pro účely plnění cílů měla počítat.
- (29) Komponenty o nízké hmotnosti šetrné k životnímu prostředí jsou důležité pro snížení spotřeby energie a emisí CO₂ u nových vozidel. Jejich další vývoj a zavádění by měly podpořit přechod k mobilitě s nulovými a nízkými emisemi.
- (30) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/46/ES⁽¹³⁾ vytvořila harmonizovaný rámec obsahující správní ustanovení a všeobecné technické požadavky týkající se schvalování všech nových vozidel v její oblasti působnosti. Subjekt odpovědný za soulad s tímto nařízením by měl být totožný se subjektem, který odpovídá za všechny aspekty schvalování typu v souladu se směrnicí 2007/46/ES a za zajištění shodnosti výroby.
- (31) Pro účely schvalování typu se na vozidla zvláštního určení definovaná v příloze II směrnice 2007/46/ES vztahují zvláštní požadavky, a proto by tato vozidla měla být z oblasti působnosti tohoto nařízení vyloučena.
- (32) V případě, kdy by se lehká užitková vozidla s nulovými emisemi s referenční hmotností přesahující 2 610 kg nebo případně 2 840 kg ocitla mimo oblast působnosti tohoto nařízení pouze kvůli hmotnosti zařízení pro akumulaci energie, je vhodné umožnit, aby se i tato vozidla považovala za spadající do oblasti působnosti tohoto nařízení.
- (33) Není vhodné, aby byla k určení cílů v oblasti snižování emisí používána táž metoda pro velkovýrobce i malovýrobce považované na základě kritérií uvedených v tomto nařízení za nezávislé. Těmto malovýrobci by mělo být v oblasti snižování emisí umožněno požádat o alternativní cíle, které odpovídají technologickému potenciálu jejich vozidel ke snížení specifických emisí CO₂ a charakteristikám daného segmentu trhu.
- (34) Vzhledem k nepřiměřenému dopadu, který by vyplynul pro nejmenší výrobce z dodržování cílů pro specifické emise vymezených na základě užitkovosti vozidel, k vysoké administrativní zátěži spojené s postupem pro udělení výjimky a k okrajovému přínosu z toho vyplývajícimu, pokud jde o snížení emisí CO₂ z vozidel prodávaných těmito výrobci, by měli být výrobci, kteří jsou odpovědní za méně než 1 000 nových osobních automobilů a nových lehkých užitkových vozidel ročně registrovaných v Unii, vyňati z působnosti cíle pro specifické emise a poplatku za překročení emisí. Pokud však výrobce, na kterého se vynětí vztahuje, i tak požádá o výjimku a ta je mu udělena, je vhodné, aby tento výrobce musel dosáhnout cílové hodnoty podle této výjimky.
- (35) Postup pro udělení výjimky z cíle 95 g CO₂/km pro vozový park EU specializovaným výrobcům zajišťuje, aby úsilí o snížení emisí požadované od těchto specializovaných výrobců, pokud jde o tento cíl, odpovídalo úsilí o snížení emisí velkovýrobci. Je vhodné, aby tito specializovaní výrobci měli nadále možnost získat výjimku i z cílů platných pro období let 2025 až 2028.

⁽¹³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/46/ES ze dne 5. září 2007, kterou se stanoví rámec pro schvalování motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, jakož i systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků určených pro tato vozidla (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 263, 9.10.2007, s. 1).

- (36) Při zjišťování průměrných specifických emisí CO₂ pro všechny nové osobní automobily a nová lehká užitková vozidla registrovaná v Unii, za něž jsou výrobci odpovědní, by měly být vzaty v úvahu všechny osobní automobily a lehká užitková vozidla případně bez ohledu na hmotnost a jiné charakteristiky. Přestože se nařízení (ES) č. 715/2007 nevztahuje na osobní automobily a lehká užitková vozidla, jejichž referenční hmotnost přesahuje 2 610 kg a na něž není schválení typu rozšířeno podle čl. 2 odst. 2 uvedeného nařízení, měly by být emise z těchto vozidel měřeny stejnými postupy, jaké jsou stanoveny podle nařízení (ES) č. 715/2007, zejména postupy vymezenými v nařízení Komise (ES) č. 692/2008 ⁽¹⁴⁾ a v nařízení (EU) 2017/1151 a korelačními postupy přijatými na základě nařízení (ES) č. 443/2009 a (EU) č. 510/2011, zejména prováděcími nařízeními (EU) 2017/1152 a (EU) 2017/1153. Hodnoty emisí CO₂ získané na základě těchto měření by měly být uvedeny v prohlášení o shodě daného vozidla tak, aby bylo možné je zanést do sledovacího systému.
- (37) Specifické emise CO₂ dokončených lehkých užitkových vozidel by měly být připsány výrobcí základního vozidla.
- (38) Měla by být uvážena zvláštní situace výrobců lehkých užitkových vozidel, kteří vyrábějí neúplná vozidla, u nichž schválení typu probíhá ve více stupních. Jelikož tito výrobci odpovídají za splnění cílů v oblasti emisí CO₂, měli by mít možnost s rozumnou jistotou předvídat emise CO₂ dokončených vozidel. Komise by měla zajistit, aby tyto potřeby byly odpovídajícím způsobem zohledněny v prováděcích opatřeních přijatých podle nařízení (ES) č. 715/2007.
- (39) Aby se výrobcům umožnila pružnost při plnění jejich cílů podle tohoto nařízení, mohou se dohodnout na vytvoření sdružení na otevřeném, transparentním a nediskriminačním základě. Platnost dohody o vytvoření sdružení by neměla přesahovat pět let, dohoda by však měla být obnovitelná. Pokud výrobci vytvoří sdružení, mělo by se mít za to, že splnili své cíle podle tohoto nařízení, pokud průměrné emise sdružení jako celku nepřesahují cíl pro specifické emise platný pro sdružení.
- (40) Možnost, aby výrobci vytvářeli sdružení, se ukázala být nákladově efektivním způsobem, jak dosáhnout splnění cílů v oblasti emisí CO₂, a zejména usnadnila dodržování předpisů výrobcům, kteří vyrábějí omezený sortiment vozidel. Za účelem zlepšení neutrality z hlediska hospodářské soutěže by Komise měla mít pravomoc ujasnit podmínky, za jakých mohou nezávislí výrobci vytvářet sdružení, aby mohli dosáhnout postavení rovnocenného spojeným podnikům.
- (41) Aby bylo zajištěno plnění cílů podle tohoto nařízení, je zapotřebí důkladný mechanismus k zajištění souladu.
- (42) K tomu, aby se dosáhlo snížení emisí CO₂ požadovaného tímto nařízením, je rovněž nezbytné, aby emise vozidel v provozu byly v souladu s hodnotami emisí CO₂ určenými při schvalování typu. Proto by Komise při výpočtu průměrných specifických emisí CO₂ výrobce měla mít možnost zohlednit jakýkoli systematický nesoulad zjištěný schvalovacími orgány, pokud jde o emise CO₂ vozidel v provozu.
- (43) Komise by měla mít pravomoc vypracovat a zavést postup pro ověřování shody mezi emisemi CO₂ vozidel v provozu zjištěnými podle WLTP a mezi hodnotami emisí CO₂ zaznamenanými v osvědčeních o shodě. Při vymezování tohoto postupu by měla být zvláštní pozornost věnována volbě metody, včetně využití údajů z palubních zařízení pro sledování spotřeby paliva nebo energie, která bude určena k výběru strategií, jejichž pomocí bude možné při zkušebních postupech pro schválení typu uměle zvýšit výkon vozidla ve vztahu k emisím CO₂. Pokud dojde ke zjištění odchylek nebo strategií, které uměle zlepší výkon vozidla ve vztahu k emisím CO₂, měla by být tato zjištění považována za dostatečná pro domněnku, že existuje vážné riziko nedodržení požadavků stanovených v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/858 ⁽¹⁵⁾ a v nařízení (ES) č. 715/2007, a členské státy by na tomto základě měly přijmout nezbytné kroky podle kapitoly XI nařízení (EU) 2018/858.
- (44) Specifické emise CO₂ z nových osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel jsou v Unii měřeny harmonizovaným způsobem podle WLTP. Aby administrativní zatížení vyplývající z tohoto nařízení bylo co nejmenší,

⁽¹⁴⁾ Nařízení Komise (ES) č. 692/2008 ze dne 18. července 2008, kterým se provádí a mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 715/2007 o schvalování typu motorových vozidel z hlediska emisí z lehkých osobních vozidel a z užitkových vozidel (Euro 5 a Euro 6) a z hlediska přístupu k informacím o opravách a údržbě vozidla (Úř. věst. L 199, 28.7.2008, s. 1).

⁽¹⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/858 ze dne 30. května 2018 o schvalování motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, jakož i systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků určených pro tato vozidla a o dozoru nad trhem s nimi, o změně nařízení (ES) č. 715/2007 a (ES) č. 595/2009 a o zrušení směrnice 2007/46/ES (Úř. věst. L 151, 14.6.2018, s. 1).

měl by být soulad měřen pomocí údajů o registracích nových osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel v Unii sbíraných členskými státy a hlášených Komisi. S cílem zajistit soudržnost údajů určených k posouzení souladu by měla být pravidla pro sběr a hlášení těchto údajů co nejvíce harmonizována. Proto by měla být jasně stanovena povinnost příslušných orgánů poskytovat správné a úplné údaje a potřeba účinné spolupráce mezi těmito orgány a Komisí při řešení otázek kvality údajů.

- (45) Plnění cílů stanovených tímto nařízením výrobcí by mělo být hodnoceno na úrovni Unie. Výrobci, jejichž průměrné specifické emise CO₂ přesahují emise povolené v rámci tohoto nařízení, by měli uhradit poplatek za překročení emisí za každý kalendářní rok. Částky poplatků za překročení emisí by měly být považovány za příjem souhrnného rozpočtu Unie. Komise by ve svém přezkumu za rok 2023 měla posoudit možnost vyhrazení těchto částek poplatků za překročení emisí na zvláštní fond či příslušný program, jehož účelem bude zajistit spravedlivý přechod k mobilitě s nulovými emisemi a podporovat rekvalifikaci, zvyšování kvalifikace a další rozvoj dovedností pracovníků v automobilovém průmyslu.
- (46) Žádná vnitrostátní opatření, která mohou členské státy zachovávat nebo zavádět v souladu s článkem 193 Smlouvy o fungování Evropské unie, by neměla vzhledem k účelu tohoto nařízení a postupům jím zavedeným ukládat výrobcům dodatečné nebo přísnější sankce za to, že nesplní cíle stanovené v tomto nařízení.
- (47) Tímto nařízením by nemělo být dotčeno plné uplatňování pravidel Unie o hospodářské soutěži.
- (48) Reálná účinnost cílů stanovených v tomto nařízení při snižování emisí CO₂ značně závisí na reprezentativnosti oficiálního zkušebního postupu pro reálný provoz. V souladu s vědeckým stanoviskem 1/2016 „Odstranění rozdílů mezi emisemi CO₂ lehkých vozidel naměřenými za reálných podmínek a v laboratoři“, vydaným v rámci mechanismu vědeckého poradenství, a v souladu s doporučením Evropského parlamentu Radě a Komisi v návaznosti na vyšetřování měření emisí v automobilovém průmyslu ze dne 4. dubna 2017 ⁽¹⁶⁾ by měl být zaveden mechanismus pro posuzování reprezentativnosti hodnot emisí CO₂ a spotřeby energie, jež byly u vozidel určeny v souladu s WLTP pro reálný provoz. Nejspolehlivějším způsobem, jak zajistit reprezentativnost hodnot pro schválení typu, je využití údajů z palubních zařízení pro sledování spotřeby paliva nebo energie. Komise by proto měla mít pravomoc vypracovat postupy potřebné pro shromažďování a zpracovávání údajů o spotřebě paliva a energie nezbytných pro taková posouzení a pro zajištění veřejné přístupnosti uvedených údajů při zabezpečení ochrany veškerých osobních údajů. Kromě toho je žádoucí, aby v zájmu zajištění dostupnosti údajů o spotřebě paliva nebo energie u bateriových elektrických vozidel a vozidel s hnacím ústrojím na plynná paliva, včetně vodíku, práce na standardizaci palubních zařízení pro sledování spotřeby paliva nebo energie u těchto vozidel postupovala hladce jako součást provádění nařízení (EU) 2017/1151.
- (49) Komise by navíc měla posoudit, jak mohou údaje o spotřebě paliva a energie napomoci k zajištění toho, aby emise CO₂ z vozidla zjištěné pomocí WLTP byly i nadále reprezentativní pro emise z reálného provozu, a to trvale pro všechny výrobce, a aby se v konkrétní rovině zvažilo, jak tyto údaje mohou být využity k pozorování rozdílů mezi emisemi CO₂ v laboratorních a reálných podmínkách a případně i k prevenci jeho zvětšování.
- (50) Je důležité, aby emise naměřené za celou dobu životnosti osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel byly hodnoceny na úrovni Unie. Za tímto účelem by Komise nejpozději do roku 2023 měla posoudit možnost vytvoření společné metodiky Unie pro hodnocení a ucelené vykazování údajů o emisích CO₂ naměřených za celou dobu životnosti těchto vozidel uvedených na unijní trh. Komise by měla přijmout navazující opatření a případně i předložit legislativní návrhy.
- (51) V roce 2024 se bude konat přezkum pokroku dosaženého v rámci nařízení (EU) 2018/842 a směrnice 2003/87/ES. Je proto vhodné v roce 2023 komplexně přezkoumat účinnost tohoto nařízení, aby bylo možné koordinovaně a soudržně posoudit opatření prováděná podle všech těchto nástrojů. V rámci tohoto přezkumu v roce 2023 by měla Komise rovněž určit jasnou cestu k dalšímu snižování emisí CO₂ u osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel v období po roce 2030 s cílem významným způsobem přispět k dosažení dlouhodobého cíle Pařížské dohody. V případě potřeby by měl být ke zprávě o tomto přezkumu přiložen návrh na změnu tohoto nařízení.

⁽¹⁶⁾ Úř. věst. C 298, 23.8.2018, s. 140.

- (52) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci, pokud jde o stanovení podrobných podmínek pro dohody o sdružování, přijetí podrobných pravidel týkajících se postupů pro sledování a hlášení údajů o průměrných emisích a o použití příloh II a III, přijetí podrobných pravidel týkajících se postupů pro hlášení odchylek zjištěných v emisích CO₂ v rámci ověřování u vozidel v provozu a brání těchto odchylek v potaz při výpočtu průměrných specifických emisí CO₂ výrobce, určení způsobu výběru poplatků za překročení emisí, zveřejnění výkonnosti výrobců, přijetí podrobných pravidel pro postup schvalování inovativních technologií nebo inovativních technologických souborů, stanovení podrobného postupu shromažďování a zpracování parametrů týkajících se emisí CO₂ a spotřeby paliva nebo energie v reálném provozu osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel, určení postupů pro provádění ověřování, že i) hodnoty emisí CO₂ a hodnoty spotřeby paliva uvedené v prohlášeních o shodě odpovídají emisím CO₂ a spotřebě paliva vozidel v provozu, a ii) existují strategie na palubě nebo v souvislosti s vybranými vzorky vozidel, které uměle zlepšují výkon vozidla ve zkouškách prováděných pro účely schvalování typu, a stanovení korelačních parametrů nezbytných za účelem zohlednění jakýchkoli změn v regulačním zkušebním postupu pro měření specifických emisí CO₂. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011⁽¹⁷⁾.
- (53) Za účelem změny nebo doplnění jiných než podstatných prvků ustanovení tohoto nařízení by na Komisi měla být přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie, pokud jde o změny požadavků na údaje a parametrů údajů stanovených v přílohách II a III, stanovení pravidel pro výklad kritérií způsobilosti pro výjimky pro některé výrobce, obsah žádostí o udělení výjimky, obsah a posuzování programů pro snížení specifických emisí CO₂, změny části A přílohy I za účelem stanovení vzorců pro výpočet cílových hodnot výjimek pro specializované výrobce, upravení horní hranice pro celkové příspěvky inovativních technologií ke snížení průměrných specifických emisí CO₂ výrobce s účinkem od roku 2025, stanovení hlavních zásad a kritérií pro určení postupů pro provádění ověřování, zavedení opatření pro upravení hodnot M₀ a TM₀, jakož i o přizpůsobení vzorců pro výpočet cílů pro specifické emise za účelem zohlednění změn v regulačním zkušebním postupu. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů⁽¹⁸⁾. Pro zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci obdrží Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci mají automaticky přístup na setkání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.
- (54) Nařízení (ES) č. 443/2009 a (EU) č. 510/2011 by měla být zrušena s účinkem ode dne 1. ledna 2020.
- (55) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž stanovení výkonnostních požadavků na emise CO₂ pro nové osobní automobily a nová lehká užitková vozidla, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jich, z důvodu rozsahu a účinků může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět a cíle

1. Toto nařízení stanoví výkonnostní požadavky na emise CO₂ pro nové osobní automobily a nová lehká užitková vozidla a tím přispívá k plnění cíle Unie spočívajícího ve snižování jejích emisí skleníkových plynů, jak je stanoven v nařízení (EU) 2018/842, a k dosažení cílů Pařížské dohody, jakož i zajišťuje řádné fungování vnitřního trhu.

⁽¹⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁸⁾ Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

2. S účinkem od 1. ledna 2020 stanoví toto nařízení pro vozový park EU cíl průměrných emisí z nových osobních automobilů registrovaných v Unii ve výši 95 g CO₂/km a cíl průměrných emisí z nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v Unii ve výši 147 g CO₂/km, jak jsou měřeny do 31. prosince 2020 v souladu s nařízením (ES) č. 692/2008 a prováděcími nařízeními (EU) 2017/1152 a (EU) 2017/1153 a od 1. ledna 2021 v souladu s nařízením (EU) 2017/1151.

3. Toto nařízení se do 31. prosince 2024 doplní o dodatečná opatření odpovídající snížení o 10 g CO₂/km v rámci integrovaného přístupu Unie uvedeného ve sdělení Komise ze dne 7. února 2007 nazvaného „Výsledky přezkumu strategie Společenství na snižování emisí CO₂ z osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel“.

4. Od 1. ledna 2025 se použijí tyto cíle pro vozový park EU:

- a) pro průměrné emise z vozového parku nových osobních automobilů se použije cíl, který se rovná 15 % snížení cíle pro rok 2021 stanoveného v souladu s částí A bodem 6.1.1 přílohy I;
- b) pro průměrné emise z vozového parku nových lehkých užitkových vozidel se použije cíl, který se rovná 15 % snížení cíle pro rok 2021 stanoveného v souladu s částí B bodem 6.1.1 přílohy I.

5. Od 1. ledna 2030 se použijí tyto cíle pro vozový park EU:

- a) pro průměrné emise z vozového parku nových osobních automobilů se použije cíl, který se rovná 37,5 % snížení cíle pro rok 2021 stanoveného v souladu s částí A bodem 6.1.2 přílohy I;
- b) pro průměrné emise z vozového parku nových lehkých užitkových vozidel se použije cíl, který se rovná 31 % snížení cíle pro rok 2021 stanoveného v souladu s částí B bodem 6.1.2 přílohy I.

6. Od 1. ledna 2025 se u vozidel s nulovými a nízkými emisemi použije referenční hodnota odpovídající 15 % podílu vozových parků nových osobních automobilů v souladu s částí A bodem 6.3 přílohy I a nových lehkých užitkových vozidel v souladu s částí B bodem 6.3 přílohy I.

7. Od 1. ledna 2030 se u vozidel s nulovými a nízkými emisemi použijí následující referenční hodnoty:

- a) referenční hodnota odpovídající 35 % podílu vozového parku nových osobních automobilů v souladu s částí A bodem 6.3 přílohy I a
- b) referenční hodnota odpovídající 30 % podílu vozového parku nových lehkých užitkových vozidel v souladu s částí B bodem 6.3 přílohy I.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje:

- a) na motorová vozidla kategorie M₁ definovaná v příloze II směrnice 2007/46/ES (dále jen „osobní automobily“), která jsou v Unii registrována poprvé a která nebyla předtím registrována mimo Unii (dále jen „nové osobní automobily“);
- b) na motorová vozidla kategorie N₁ definovaná v příloze II směrnice 2007/46/ES s referenční hmotností nepřesahující 2 610 kg a na motorová vozidla kategorie N₁, na něž je schválení typu rozšířeno podle čl. 2 odst. 2 nařízení (ES) č. 715/2007 (dále jen „lehká užitková vozidla“), která jsou v Unii registrována poprvé a která nebyla předtím registrována mimo Unii (dále jen „nová lehká užitková vozidla“). Vozidla s nulovými emisemi kategorie N s referenční hmotností přesahující 2 610 kg nebo případně 2 840 kg se od 1. ledna 2025 pro účely tohoto nařízení, a aniž jsou tím dotčeny směrnice 2007/46/ES a nařízení (ES) č. 715/2007, považují za lehká užitková vozidla spadající do oblasti působnosti tohoto nařízení, pokud referenční hmotnost přesahují pouze kvůli hmotnosti zařízení pro akumulaci energie.

2. Předchozí registrace mimo Unii provedená před méně než třemi měsíci před registrací v Unii se nezohledňuje.

3. Toto nařízení se nevztahuje na vozidla zvláštního určení definovaná v části A bodě 5 přílohy II směrnice 2007/46/ES.

4. Článek 4, čl. 7 odst. 4 písm. b) a c), článek 8 a čl. 9 odst. 1 písm. a) a c) se nevztahují na výrobce, který je spolu se všemi svými spojenými podniky odpovědný za méně než 1 000 nových osobních automobilů nebo za méně než 1 000 nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v Unii v předchozím kalendářním roce, ledaže tento výrobce požádal o výjimku podle článku 10 a tato výjimka mu byla udělena.

Článek 3

Definice

1. Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) „průměrnými specifickými emisemi CO₂“ ve vztahu k výrobcí průměr specifických emisí CO₂ ze všech nových osobních automobilů nebo ze všech nových lehkých užitkových vozidel, jichž je výrobcem;
- b) „prohlášením o shodě“ prohlášení o shodě podle článku 18 směrnice 2007/46/ES;
- c) „dokončeným vozidlem“ lehké užitkové vozidlo, jehož schválení typu je uděleno po dokončení víceetapového schvalování typu podle směrnice 2007/46/ES;
- d) „úplným vozidlem“ lehké užitkové vozidlo, jež nemusí být pro splnění příslušných technických požadavků směrnice 2007/46/ES dokončeno;
- e) „základním vozidlem“ lehké užitkové vozidlo, jež se využívá na počátečním stupni víceetapového schválení typu;
- f) „výrobcem“ osoba nebo subjekt, který schvalovacímu orgánu odpovídá za všechna hlediska ES schvalování typu v souladu se směrnicí 2007/46/ES a za zajištění shodnosti výroby;
- g) „hmotností v provozním stavu“ nebo „M“ hmotnost osobního automobilu nebo lehkého užitkového vozidla s karosérií v provozním stavu, jak je uvedena v prohlášení o shodě a definována v bodě 2.6 přílohy I směrnice 2007/46/ES;
- h) „specifickými emisemi CO₂“ emise CO₂ z osobního automobilu nebo lehkého užitkového vozidla měřené v souladu s nařízením (ES) č. 715/2007 a prováděcími nařízeními k němu a určené jako kombinované hmotnostní emise CO₂ v prohlášení o shodě vozidla. V případě osobních automobilů nebo lehkých užitkových vozidel, které nemají schválení typu v souladu s nařízením (ES) č. 715/2007, se „specifickými emisemi CO₂“ rozumějí emise CO₂ měřené podle nařízení (EU) č. 715/2007, zejména stejným měřicím postupem, jaký do 31. prosince 2020 stanoví nařízení (ES) č. 692/2008 a od 1. ledna 2021 nařízení (EU) 2017/1151, nebo postupy, které přijala Komise za účelem stanovení emisí CO₂ pro taková vozidla;
- i) „stopou“ průměrný rozchod kol vynásobený rozvorem náprav, jak jsou uvedeny v prohlášení o shodě a definovány v bodech 2.1 a 2.3 přílohy I směrnice 2007/46/ES;
- j) „cílem pro specifické emise“ ve vztahu k výrobcí roční cíl určený podle přílohy I, nebo pokud je výrobcí udělena výjimka podle článku 10, cíl pro specifické emise určený v souladu s uvedenou výjimkou;
- k) „cílem pro vozový park EU“ průměrné emise CO₂ ze všech nových osobních automobilů nebo všech nových lehkých užitkových vozidel, kterých má být dosaženo v daném období;
- l) „zkušební hmotností“ nebo „TM“ zkušební hmotnost osobního automobilu nebo lehkého užitkového vozidla uvedená v prohlášení o shodě a vymezená v bodě 3.2.25 přílohy XXI nařízení (EU) 2017/1151;
- m) „vozidlem s nulovými a nízkými emisemi“ osobní automobil nebo lehké užitkové vozidlo s výfukovými emisemi, jak byly stanoveny v souladu s nařízením (EU) 2017/1151, od nuly do 50 g CO₂/km;
- n) „užitečným zatížením“ rozdíl mezi technicky přípustnou maximální hmotností naloženého vozidla podle přílohy II směrnice 2007/46/ES a hmotností vozidla.

2. Pro účely tohoto nařízení se „skupinou spojených výrobců“ rozumí výrobce a jeho spojené podniky. V souvislosti s výrobcem se „spojenými podniky“ rozumějí:

- a) podniky, v nichž má výrobce, přímo či nepřímo
 - i) pravomoc vykonávat více než polovinu hlasovacích práv nebo

- ii) pravomoc jmenovat více než polovinu členů dozorčího orgánu, správní rady nebo orgánů právně zastupujících podnik nebo
- iii) právo řídit záležitosti podniku;
- b) podniky, které mají přímo či nepřímo ve vztahu k výrobcí práva nebo pravomoci uvedené v písmenu a);
- c) podniky, v nichž podnik uvedený v písmenu b) má přímo či nepřímo práva nebo pravomoci uvedené v písmenu a);
- d) podniky, v nichž výrobce spolu s jedním nebo více podniky uvedenými v písmenech a), b) nebo c) nebo v nichž dva nebo více posledně zmíněných podniků mají společně práva nebo pravomoci uvedené v písmenu a);
- e) podniky, v nichž práva a pravomoci uvedené v písmenu a) mají společně výrobce nebo jeden či více jeho spojených podniků uvedených v písmenech a) až d) a jedna nebo více třetích osob.

Článek 4

Cíle pro specifické emise

1. Výrobce zajistí, aby jeho průměrné specifické emise CO₂ nepřekročily tyto cíle:
 - a) na kalendářní rok 2020 cíl pro specifické emise určený v souladu s částí A body 1 a 2 přílohy I u osobních automobilů nebo částí B body 1 a 2 přílohy I u lehkých užitkových vozidel, nebo v případě, že je výrobcí udělena výjimka podle článku 10, určený v souladu s touto výjimkou;
 - b) na každý kalendářní rok od roku 2021 do roku 2024 cíle pro specifické emise určené v souladu s částí A body 3 a 4 nebo částí B body 3 a 4 přílohy I podle příslušného případu, nebo v případě, že je výrobcí udělena výjimka podle článku 10, určený v souladu s touto výjimkou a částí A bodem 5 nebo částí B bodem 5 přílohy I;
 - c) na každý kalendářní rok počínaje rokem 2025 cíle pro specifické emise určené v souladu s částí A bodem 6.3 nebo částí B bodem 6.3 přílohy I nebo v případě, že je výrobcí udělena výjimka podle článku 10, určený v souladu s touto výjimkou.
2. Nejsou-li v případě lehkých užitkových vozidel k dispozici specifické emise CO₂ dokončeného vozidla, použije výrobce základního vozidla pro stanovení průměrných specifických emisí CO₂ specifické emise základního vozidla.
3. Pro účely určení průměrných specifických emisí CO₂ každého výrobce se přihlíží k těmto procentním podílům nových osobních automobilů každého výrobce registrovaných v daném roce:
 - 95 % v roce 2020,
 - 100 % od roku 2021.

Článek 5

Superkredity

Při výpočtu průměrných specifických emisí CO₂ se každý nový osobní automobil se specifickými emisemi CO₂ nižšími než 50 g CO₂/km započítá jako:

- 2 osobní automobily v roce 2020,
- 1,67 osobního automobilu v roce 2021,
- 1,33 osobního automobilu v roce 2022,
- 1 osobní automobil po roce 2023

za rok, ve kterém byl registrován v období od roku 2020 do roku 2022, přičemž platí horní hranice 7,5 g CO₂/km za toto období pro každého výrobce vypočítaná v souladu s článkem 5 prováděcího nařízení (EU) 2017/1153.

Článek 6

Sdružování

1. Výrobci jiní než ti, kterým byla udělena výjimka podle článku 10, mohou za účelem splnění svých povinností podle článku 4 vytvořit sdružení.
2. Dohoda o vytvoření sdružení se může vztahovat na jeden či více kalendářních roků, pokud celková doba trvání každé dohody nepřekračuje pět kalendářních let, a musí být uzavřena do 31. prosince prvního kalendářního roku, ve kterém mají být emise sdíleny. Výrobci, kteří vytvoří sdružení, sdělí Komisi tyto informace:
 - a) kteří výrobci jsou členy sdružení;
 - b) který výrobce je jmenován správcem sdružení, jenž je kontaktní osobou sdružení a zodpovídá za úhradu případných poplatků za překročení emisí uložených sdružení v souladu s článkem 8;
 - c) doklad o tom, že správce sdružení je schopen splnit povinnosti stanovené v písmenu b);
 - d) kategorii vozidel registrovaných jako M₁ nebo N₁, na kterou se sdružení vztahuje.
3. Pokud navrhovaný správce sdružení nesplní požadavek uhradit případné poplatky za překročení emisí uložené sdružení v souladu s článkem 8, oznámí to Komise výrobcům.
4. Výrobci, kteří jsou členy sdružení, oznámí Komisi společně veškeré změny týkající se správce sdružení nebo jeho finančního stavu, pokud může ovlivnit jeho schopnost plnit požadavek uhradit případné poplatky za překročení emisí uložené sdružení v souladu s článkem 8, a veškeré změny v členstvu sdružení nebo zrušení sdružení.
5. Výrobci mohou uzavřít dohody o sdružení za předpokladu, že tyto dohody jsou v souladu s články 101 a 102 Smlouvy o fungování Evropské unie a že umožňují za obchodně přiměřených podmínek otevřenou, transparentní a nediskriminační účast všech výrobců, kteří požádají o členství ve sdružení. Aniž je dotčena všeobecná použitelnost pravidel Unie o hospodářské soutěži na tato sdružení, všichni členové sdružení zajistí zejména, aby v souvislosti s jejich dohodou o sdružení nedocházelo ke sdílení údajů ani výměně informací, s výjimkou:
 - a) průměrných specifických emisí CO₂;
 - b) cíle pro specifické emise;
 - c) celkového počtu registrovaných vozidel.
6. Odstavec 5 se nepoužije, pokud jsou všichni výrobci ve sdružení součástí stejné skupiny spojených výrobců.
7. S výjimkou případu, kdy je učiněno oznámení podle odstavce 3 tohoto článku, jsou výrobci ve sdružení, o němž byly podány informace Komisi, považováni pro účely plnění svých závazků podle článku 4 za jednoho výrobce. Informace ze sledování a hlášení týkající se jednotlivých výrobců a případných sdružení jsou zaznamenávány, hlášeny a zpřístupňovány v centrálním registru uvedeném v čl. 7 odst. 4.
8. Komise může prostřednictvím prováděcích aktů stanovit podrobné podmínky pro dohodu o sdružení uzavřenou podle odstavce 5 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 16 odst. 2.

Článek 7

Sledování a hlášení průměrných emisí

1. Za každý kalendářní rok zaznamená každý členský stát u každého nového osobního automobilu a každého nového lehkého užitkového vozidla registrovaného na jeho území informace v souladu s částí A přílohy II a částí A přílohy III tohoto nařízení. Tyto informace zpřístupní výrobcům a jejich určeným dovozcům nebo zástupcům v každém členském státě. Členské státy vyvinou maximální úsilí k zajištění transparentní činnosti subjektů předávajících tyto informace. Každý členský stát zajistí, aby specifické emise CO₂ z osobních automobilů, které nemají schválení typu v souladu s nařízením (ES) č. 715/2007, byly měřeny a zaznamenávány v prohlášení o shodě.

2. Do dne 28. února každého roku každý členský stát zjistí a předá Komisi informace uvedené v části A přílohy II a části A přílohy III týkající se předchozího kalendářního roku. Údaje se předávají ve formátu podle části B přílohy II a části C přílohy III.

3. Na žádost Komise předá členský stát také úplný soubor údajů sebraných podle odstavce 1.

4. Komise vede centrální registr údajů hlášených členskými státy podle tohoto článku a do 30. června každého roku předběžně vypočítá pro každého výrobce:

- a) průměrné specifické emise CO₂ za předchozí kalendářní rok;
- b) cíle pro specifické emise v předchozím kalendářním roce;
- c) rozdíl mezi jeho průměrnými specifickými emisemi CO₂ v předchozím kalendářním roce a jeho cílem pro specifické emise pro daný rok.

Komise oznámí každému výrobcí svůj předběžný výpočet pro daného výrobce. Oznámení obsahuje údaje o počtu registrovaných nových osobních automobilů a nových lehkých užitkových vozidel a o jejich specifických emisích CO₂ za každý členský stát.

Registr je přístupný veřejnosti.

5. Výrobci mohou do tří měsíců ode dne, kdy jim byl oznámen předběžný výpočet podle odstavce 4, oznámit Komisi případné chyby v údajích s uvedením, ve kterém členském státě podle nich k chybě došlo.

Komise posoudí veškerá oznámení výrobců a do 31. října předběžné výpočty podle odstavce 4 buď potvrdí, anebo pozmění.

6. Členské státy určí orgán příslušný pro sběr a sdělování údajů ze sledování v souladu s tímto nařízením a uvědomí o něm Komisi.

Určené příslušné orgány zajistí správnost a úplnost údajů předávaných Komisi a poskytnou kontaktní místo, které je schopno rychle reagovat na žádosti Komise o vyřešení chyb a opomenutí v předaných souborech údajů.

7. Komise prostřednictvím prováděcích aktů přijme prováděcí pravidla týkající se postupů sledování a hlášení údajů podle odstavců 1 až 6 tohoto článku a použití příloh II a III. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 16 odst. 2.

8. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 17 za účelem změny požadavků na údaje a parametrů údajů stanovených v přílohách II a III.

9. Schvalovací orgány neprodleně hlásí Komisi odchylky emisí CO₂ vozidel v provozu od hodnot specifických emisí CO₂ uvedených v prohlášeních o shodě zjištěné v rámci ověřování prováděných v souladu s článkem 13.

Komise tyto odchylky zohlední pro účely výpočtu průměrných specifických emisí CO₂ výrobce.

Komise prostřednictvím prováděcích aktů přijme podrobná pravidla týkající se postupů pro hlášení těchto odchylek a jejich zohlednění při výpočtu průměrných specifických emisí CO₂. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 16 odst. 2.

10. Nejpozději roku 2023 Komise posoudí možnost vytvoření společné metodiky Unie pro hodnocení a ucelené vykazování údajů o úplných emisích CO₂ vznikajících během životního cyklu osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel, které jsou uvedeny na trh Unie. Toto posouzení předá Komise Evropskému parlamentu a Radě, případně spolu s návrhy na navazující opatření, například legislativními návrhy.

11. Členské státy v souladu s tímto článkem shromažďují a hlásí údaje o registracích vozidel kategorií M₂ a N₂ definovaných v příloze II směrnice 2007/46/ES s referenční hmotností nepřesahující 2 610 kg a vozidel, na něž je schválení typu rozšířeno v souladu s čl. 2 odst. 2 nařízení (ES) č. 715/2007.

Článek 8

Poplatek za překročení emisí

1. Za každý kalendářní rok, v němž průměrné specifické emise CO₂ výrobce překročí jeho cíl pro specifické emise, uloží Komise výrobcí nebo správci sdružení poplatek za překročení emisí.

2. Poplatek za překročení emisí podle odstavce 1 se vypočítá pomocí tohoto vzorce:

$(\text{překročení emisí} \times 95 \text{ EUR}) \times \text{počet nově registrovaných vozidel}$.

Pro účely tohoto článku se rozumí:

- „překročením emisí“ kladný počet gramů na kilometr, o které průměrné specifické emise CO₂ výrobce – při zohlednění snížení emisí CO₂ v důsledku inovativních technologií schválených podle článku 11 – překročily jeho cíl pro specifické emise v daném kalendářním roce nebo v jeho části, na které se vztahuje povinnost podle článku 4, zaokrouhlený na tři desetinná místa, a
 - „počtem nově registrovaných vozidel“ počet nových osobních automobilů nebo nových lehkých užitkových vozidel, počítáno odděleně, jichž je výrobcem a jež byly zaregistrovány v daném období podle zaváděcích kritérií stanovených v čl. 4 odst. 3.
3. Komise prostřednictvím prováděcích aktů určí způsob výběru poplatků za překročení emisí uložených podle odstavce 1 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 16 odst. 2.
4. Částky poplatku za překročení emisí se považují za příjem souhrnného rozpočtu Unie.

Článek 9

Zveřejnění výkonnosti výrobců

1. Do 31. října každého roku zveřejní Komise prostřednictvím prováděcích aktů seznam, ve kterém uvede:

- a) u každého výrobce jeho cíl pro specifické emise za předchozí kalendářní rok;
- b) u každého výrobce jeho průměrné specifické emise CO₂ v předchozím kalendářním roce;
- c) rozdíl mezi průměrnými specifickými emisemi CO₂ daného výrobce v předchozím kalendářním roce a jeho cílem pro specifické emise pro daný rok;
- d) průměrné specifické emise CO₂ pro všechny nové osobní automobily a nová lehká užitková vozidla registrovaná v Unii v předchozím kalendářním roce;
- e) průměrnou hmotnost v provozním stavu všech nových osobních automobilů a nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v Unii v předchozím kalendářním roce, a to do 31. prosince 2020;
- f) průměrnou zkušební hmotnost všech nových osobních automobilů a nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v Unii v předchozím kalendářním roce.

2. Seznam zveřejňovaný podle odstavce 1 tohoto článku rovněž uvede, zda výrobce splnil pro předchozí kalendářní rok požadavky uvedené v článku 4.

3. Seznam podle odstavce 1 tohoto článku, který má být zveřejněn do 31. října 2022, rovněž uvede:

- a) cíle pro vozový park EU pro roky 2025 a 2030 podle čl. 1 odst. 4 a 5 vypočtené Komisí podle části A bodů 6.1.1 a 6.1.2 a části B bodů 6.1.1 a 6.1.2 přílohy I;
- b) hodnoty a_{2021} , a_{2025} a a_{2030} vypočtené Komisí podle části A bodu 6.2 a části B bodu 6.2 přílohy I.

Článek 10

Výjimky pro určité výrobce

1. Žádost o výjimku z cíle pro specifické emise vypočteného v souladu s přílohou I může podat výrobce méně než 10 000 nových osobních automobilů nebo 22 000 nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v Unii za kalendářní rok, který:

- a) není součástí skupiny spojených výrobců, nebo
- b) je součástí skupiny spojených výrobců, která celkově odpovídá za méně než 10 000 nových osobních automobilů nebo 22 000 nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v Unii za kalendářní rok, nebo
- c) je součástí skupiny spojených výrobců, ale provozuje svá vlastní výrobní zařízení a konstrukční středisko.

2. Výjimku, o níž je požádáno podle odstavce 1, lze udělit na dobu nejvýše pěti kalendářních let, přičemž ji lze udělit opakovaně. Žádost se podává Komisi a musí obsahovat:

- a) jméno a kontaktní osobu výrobce;
- b) důkaz, že výrobce je způsobilý pro výjimku podle odstavce 1;
- c) údaje o osobních automobilech nebo lehkých užitkových vozidlech, které vyrábí, včetně zkušební hmotnosti a specifických emisí CO₂ z uvedených osobních automobilů nebo lehkých užitkových vozidel, a
- d) cíl pro specifické emise v souladu s jeho potenciálem snížení emisí, včetně hospodářského a technologického potenciálu ke snížení jeho specifických emisí CO₂, zohledňující charakteristiky trhu pro vyráběný typ osobního automobilu nebo lehkého užitkového vozidla.

3. Pokud se Komise domnívá, že je výrobce způsobilý pro výjimku, o níž požádal podle odstavce 1, a usoudí, že cíl pro specifické emise navržený výrobcem je v souladu s jeho potenciálem snížení emisí, včetně hospodářského a technologického potenciálu ke snížení specifických emisí CO₂, s přihlédnutím k charakteristikám trhu pro vyráběný typ osobního automobilu nebo lehkého užitkového vozidla, udělí tomuto výrobcovi výjimku.

Žádost se podává nejpozději 31. října prvního roku, v němž má výjimka platit.

4. Žádost o výjimku z cíle pro specifické emise vypočítaného na základě části A bodů 1 až 4 a 6.3 přílohy I může podat výrobce, který je spolu se všemi svými spojenými podniky odpovědný za 10 000 až 300 000 nových osobních automobilů registrovaných za kalendářní rok v Unii.

Tuto žádost může podat výrobce sám za sebe nebo za sebe a kterýkoli ze svých spojených podniků. Žádost se podává Komisi a musí obsahovat:

- a) všechny informace uvedené v odst. 2 písm. a) a c), včetně případných informací o jakýchkoli spojených podnicích;
- b) u žádostí uvedených v části A bodech 1 až 4 přílohy I cíl, kterým je 45 % snížení průměrných specifických emisí CO₂ naměřených v roce 2007, nebo podává-li se jedna žádost za více spojených podniků, 45 % snížení průměru průměrných specifických emisí CO₂ těchto spojených podniků v roce 2007;
- c) u žádostí uvedených v části A bodu 6.3 přílohy I tohoto nařízení cíl pro kalendářní roky 2025 až 2028, kterým je snížení podle čl. 1 odst. 4 písm. a) tohoto nařízení z cíle vypočítaného v souladu s písmenem b) tohoto pododstavce při zohlednění emisí CO₂ naměřených podle nařízení (EU) 2017/1151.

Pokud nejsou k dispozici informace o průměrných specifických emisích CO₂ výrobce v roce 2007, určí Komise ekvivalentní cíl snížení, jenž vychází z nejlepších dostupných technologií ke snížení emisí CO₂ používaných v osobních automobilech srovnatelné hmotnosti, a zohlední charakteristiky trhu pro vyráběný typ automobilu. Tento cíl použije žadatel k účelům uvedeným v druhém pododstavci písm. b).

Komise výrobcovi výjimku udělí, pokud je prokázáno, že kritéria pro její udělení stanovená v tomto odstavci jsou splněna.

5. Výrobce, na nějž se vztahuje výjimka v souladu s tímto článkem, bezodkladně oznámí Komisi jakoukoli změnu, která ovlivňuje nebo může ovlivnit jeho způsobilost k výjimce.
 6. Pokud se Komise domnívá, ať už na základě oznámení podle odstavce 5, nebo z jiného důvodu, že výrobce již není způsobilý k výjimce, zruší ji s účinkem od 1. ledna následujícího kalendářního roku a oznámí to výrobcí.
 7. Pokud výrobce nedosahuje svého cíle pro specifické emise, uloží mu Komise poplatek za překročení emisí podle článku 8.
 8. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 17, kterými stanoví pravidla pro doplnění odstavců 1 až 7 tohoto článku, pokud jde o výklad kritérií způsobilosti k výjimce, obsah žádostí a obsah a posouzení programů na snižování specifických emisí CO₂.
- Komisi je rovněž svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 17, kterými změní část A přílohy I tím, že stanoví vzorce pro výpočet cílových hodnot výjimek uvedených v odst. 4 druhém pododstavci písm. c) tohoto článku.
9. Žádosti o výjimku, včetně podpůrných informací, oznámení podle odstavce 5, zrušení výjimky podle odstavce 6, uložení poplatku za překročení emisí podle odstavce 7 a opatření přijatá podle odstavce 8 se zpřístupňují veřejnosti v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ⁽¹⁹⁾.

Článek 11

Ekologická inovace

1. Na žádost dodavatele nebo výrobce se zohlední snížení emisí CO₂ dosažené použitím inovativních technologií nebo kombinací inovativních technologií (dále jen „inovativní technologické soubory“).

Tyto technologie zohlední, pouze pokud metodika použitá k jejich posouzení dokáže přinést ověřitelné, opakovatelné a srovnatelné výsledky.

Celkový příspěvek těchto technologií ke snížení průměrných specifických emisí CO₂ každého výrobce může činit nejvýše 7 g CO₂/km.

Komise je zmocněna přijmout akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 17, jimiž změní toto nařízení tím, že upraví horní hranici stanovenou ve třetím pododstavci tohoto odstavce s účinkem od roku 2025 s cílem zohlednit technologický vývoj a zajistit vyrovnaný poměr mezi touto horní hranicí a průměrnými specifickými emisemi CO₂ výrobců.

2. Komise prostřednictvím prováděcích aktů přijme podrobná pravidla pro postup schvalování inovativních technologií nebo inovativních technologických souborů uvedených v odstavci 1 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 16 odst. 2. Tato podrobná pravidla vycházejí z těchto kritérií pro inovativní technologie:

- a) snížení emisí CO₂ dosažené použitím daných inovativních technologií musí být možné přičíst dodavateli či výrobcí;
- b) inovativní technologie musí mít ověřitelný přínos ke snížení emisí CO₂;
- c) na inovativní technologie se nesmí vztahovat měření CO₂ v rámci standardního zkušebního cyklu;
- d) inovativní technologie nesmějí:
 - i) podléhat kogentním ustanovením na základě doplňkových dodatečných opatření pro dodržení snížení o 10 g CO₂/km uvedeného v čl. 1 odst. 3, ani
 - ii) být povinné podle jiných právních předpisů Unie.

S účinkem od 1. ledna 2025 se kritérium uvedené v prvním pododstavci písm. d) bodě i) nepoužije na zlepšování účinnosti klimatizací.

⁽¹⁹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, 31.5.2001, s. 43).

3. Dodavatel nebo výrobce, který žádá o schválení určitého opatření jako inovativní technologie nebo inovativního technologického souboru, předloží Komisi zprávu, která musí obsahovat i zprávu o ověření provedeném nezávislým a autorizovaným subjektem. V případě možného vzájemného působení mezi daným opatřením a jinou již schválenou inovativní technologií nebo jiným schváleným inovativním technologickým souborem uvede zpráva toto vzájemné působení a ve zprávě o ověření se vyhodnotí, do jaké míry toto vzájemné působení ovlivňuje snížení dosažené každým jednotlivým opatřením.
4. Komise potvrzuje dosažené snížení na základě kritérií stanovených v odstavci 2.

Článek 12

Emise CO₂ a spotřeba paliva nebo energie v reálném provozu

1. Komise sleduje a posuzuje reprezentativnost hodnot emisí CO₂ a spotřeby paliva nebo energie určených podle nařízení (ES) č. 715/2007 pro reálný provoz.

Dále Komise pravidelně shromažďuje údaje o emisích CO₂ a spotřebě paliva nebo energie v reálném provozu u osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel používajících palubní zařízení pro sledování spotřeby paliva nebo energie, počínaje novými osobními automobily a novými lehkými užitkovými vozidly registrovanými v roce 2021.

Komise zajistí, aby byla veřejnost informována o tom, jak se tato reprezentativnost pro reálný provoz vyvíjí v čase.

2. Za účelem uvedeným v odstavci 1 Komise zajistí, aby jí od 1. ledna 2021 byly výrobci, vnitrostátními orgány nebo případně prostřednictvím přímého přenosu údajů z vozidel pravidelně poskytovány tyto parametry týkající se emisí CO₂ a spotřeby paliva nebo energie osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel v reálném provozu:

- a) identifikační číslo vozidla;
- b) spotřebované palivo nebo elektrická energie;
- c) celková ujetá vzdálenost;
- d) v případě hybridních elektrických vozidel s externím nabíjením spotřebované palivo a elektrická energie a ujetá vzdálenost rozdělená podle jednotlivých způsobů řízení;
- e) další parametry nezbytné k zajištění toho, aby byly splněny povinnosti uvedené v odstavci 1.

Komise údaje obdržené podle prvního pododstavce zpracuje s cílem vytvořit anonymizované a agregované soubory údajů, a to i ve vztahu k jednotlivým výrobcům, pro účely odstavce 1. Identifikační čísla vozidel se použijí pouze pro účely tohoto zpracování údajů a neuchovávají se déle, než je pro uvedený účel zapotřebí.

3. Aby se předešlo zvětšování rozdílu mezi uvedenými emisemi a emisemi v reálném provozu, Komise do 1. června 2023 posoudí, jak by bylo možno využít údaje o spotřebě paliva a energie k zajištění toho, aby hodnoty emisí CO₂ a spotřeby paliva nebo energie stanovené podle nařízení (ES) č. 715/2007 byly i nadále reprezentativní pro emise v reálném provozu v průběhu času u jednotlivých výrobců.

Komise sleduje vývoj rozdílu uvedeného v prvním pododstavci v letech 2021 až 2026, každoročně o něm podává zprávu a s cílem předejít jeho zvětšování v roce 2027 posoudí možnost vytvoření mechanismu pro úpravu průměrných specifických emisí CO₂ výrobce od roku 2030 a případně předloží legislativní návrh na zavedení takového mechanismu.

4. Komise prostřednictvím prováděcích aktů stanoví podrobný postup shromažďování a zpracování údajů uvedených v odstavci 2 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 16 odst. 2.

Článek 13

Ověřování emisí CO₂ u vozidel v provozu

1. Výrobci zajistí, aby hodnoty emisí CO₂ a spotřeby paliva uvedené v prohlášeních o shodě odpovídaly emisím CO₂ a spotřebě paliva vozidel v provozu, jež jsou stanoveny podle nařízení (EU) 2017/1151.

2. Po vstupu postupů uvedených v odst. 4 prvním pododstavci v platnost schvalovací orgány ověří u rodin vozidel, za jejichž schválení typu odpovídají, na základě vhodných a reprezentativních vzorků vozidel, že hodnoty emisí CO₂ a spotřeby paliva uvedené v prohlášeních o shodě odpovídají emisím CO₂ a spotřebě paliva u vozidel v provozu stanoveným podle nařízení (EU) 2017/1151, přičemž mimo jiné zohlední dostupné údaje z palubních zařízení pro sledování spotřeby paliva nebo energie.

Schvalovací orgány také ověří, zda existují strategie na palubě nebo v souvislosti s vybranými vzorky vozidel, které uměle zlepšují výkon vozidla ve zkouškách prováděných pro účely schvalování typu, mimo jiné s využitím údajů z palubních zařízení pro sledování spotřeby paliva nebo energie.

3. Pokud se při ověřování hodnot emisí CO₂ a spotřeby paliva podle odstavce 2 zjistí nesoulad nebo přítomnost jakýchkoli strategií uměle zvyšujících výkonnost vozidla, přijme příslušný schvalovací orgán nezbytná opatření stanovená v kapitole XI nařízení (EU) 2018/858 a zajistí opravu osvědčení o shodě.

4. Komise prostřednictvím prováděcích aktů určí postupy provádění ověřování podle odstavce 2 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 16 odst. 2.

Komisi je svěřena pravomoc, aby před přijetím prováděcích aktů uvedených v prvním pododstavci tohoto odstavce přijala akt v přenesené pravomoci v souladu s článkem 17, jimiž doplní toto nařízení stanovením hlavních zásad a kritérií pro určení postupů uvedených v prvním pododstavci tohoto odstavce.

Článek 14

Úpravy hodnot M₀ a TM₀

1. Hodnoty M₀ a TM₀ uvedené v částech A a B přílohy I se upraví takto:
 - a) do 31. října 2020 se hodnota M₀ v části A bodě 4 přílohy I upraví tak, aby vyjadřovala průměrnou hmotnost v provozním stavu všech nových osobních automobilů registrovaných v letech 2017, 2018 a 2019. Tato nová hodnota M₀ se použije od 1. ledna 2022 do 31. prosince 2024;
 - b) do 31. října 2022 se hodnota M₀ v části B bodě 4 přílohy I upraví tak, aby vyjadřovala průměrnou hmotnost v provozním stavu všech nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v letech 2019, 2020 a 2021. Tato nová hodnota M₀ se použije v roce 2024;
 - c) do 31. října 2022 se určí orientační hodnoty M₀ pro rok 2025 jako příslušné průměrné zkušební hmotnosti všech nových osobních automobilů a nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v roce 2021;
 - d) do 31. října 2024 a poté každý druhý rok se hodnoty TM₀ v částech A a B bodě 6.2 přílohy I upraví tak, aby vyjadřovaly příslušné průměrné zkušební hmotnosti všech nových osobních automobilů a nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v předcházejících dvou kalendářních letech počínaje roky 2022 a 2023. Nové hodnoty TM₀ se použijí od 1. ledna kalendářního roku, který následuje po dni úpravy.
2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 17, jimiž doplní toto nařízení stanovením opatření uvedených v odstavci 1 tohoto článku.

Článek 15

Přezkum a zpráva

1. Komise v roce 2023 důkladně přezkoumá účinnost tohoto nařízení a předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o výsledcích tohoto přezkumu.
2. Ve zprávě uvedeně v odstavci 1 Komise mimo jiné zváží reprezentativnost hodnot emisí CO₂ a spotřeby paliva nebo energie pro reálný provoz určených podle nařízení (ES) č. 715/2007; uvádění vozidel s nulovými a nízkými emisemi na trh Unie, zvláště pokud jde o lehká užitková vozidla; zavádění infrastruktury dobíjecích a plnicích stanic,

o němž se podávají zprávy podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU ⁽²⁰⁾, včetně jejich financování; potenciální příspěvek používání syntetických a vyspělých alternativních paliv vyrobených za použití obnovitelných zdrojů energie ke snižování emisí; skutečně zaznamenaná snížení emisí na úrovni stávajícího vozového parku; fungování pobídkového mechanismu pro vozidla s nulovými a nízkými emisemi CO₂; potenciální účinky přechodného opatření v části A bodě 6.3 přílohy I; dopad tohoto nařízení na spotřebitele, zvláště spotřebitele s nízkými a středními příjmy; jakož i aspekty sloužící k dalšímu usnadnění hospodářsky životaschopného a sociálně spravedlivého přechodu na čistou, konkurenceschopnou a cenově dostupnou mobilitu v Unii.

Komise v této zprávě rovněž určí jasnou cestu k dalšímu snižování emisí CO₂ u osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel v období po roce 2030 s cílem významným způsobem přispět k dosažení dlouhodobého cíle Pařížské dohody.

3. V případě potřeby se ke zprávě uvedené v odstavci 2 připojí návrh na změnu tohoto nařízení, zejména na možnou revizi cílů pro vozový park EU pro rok 2030 s ohledem na prvky uvedené v odstavci 2 a na zavedení závazných cílů snižování emisí pro rok 2035 a od roku 2040 pro osobní automobily a lehká užitková vozidla s cílem zajistit včasnou transformaci dopravního odvětví směrem k dosažení nulových čistých emisí v souladu s cíli Pařížské dohody.

4. Jako součást přezkumu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku Komise posoudí proveditelnost vytvoření zkušebních postupů pro emise v reálném provozu za použití přenosných systémů pro měření emisí (PEMS). Komise zohlední toto posouzení i posouzení provedená podle článku 12 tohoto nařízení a může, bude-li to vhodné, přezkoumat postupy pro měření emisí CO₂ stanovené nařízením (ES) č. 715/2007. Komise zejména předloží vhodné návrhy na úpravu těchto postupů tak, aby náležitě zohledňovaly emise CO₂ z osobních automobilů a lehkých užitkových vozidel v reálném provozu.

5. Jako součást přezkumu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku Komise posoudí možnost přidělit příjem z poplatků za překročení emisí do zvláštního fondu nebo do příslušného programu s cílem zajistit spravedlivý přechod ke klimaticky neutrální ekonomice, jak je uvedeno v čl. 4 odst. 1 Pařížské dohody, zejména s cílem podpořit rekvalifikaci, zvyšování kvalifikace, další rozvoj dovedností pracovníků a přemísťování pracovníků v automobilovém odvětví na nová místa ve všech dotčených členských státech, zejména v regionech a komunitách, které jsou těmito změnami nejvíce postiženy. Komise v případě potřeby předloží za tímto účelem nejpozději roku 2027 legislativní návrh.

6. Komise do 31. prosince 2020 přezkoumá směrnici 1999/94/ES s přihlédnutím k potřebě poskytnout spotřebitelům přesné, důkladné a navzájem srovnatelné údaje o spotřebě paliva, emisích CO₂ a emisích látek znečišťujících ovzduší u nových osobních automobilů uváděných na trh a posoudit možnosti zavedení označení nových lehkých užitkových vozidel z hlediska spotřeby paliva a emisí CO₂. K tomuto přezkumu v případě potřeby připojí legislativní návrh.

7. Komise prostřednictvím prováděcích aktů stanoví nezbytné korelační parametry, aby byly zohledněny veškeré změny v regulačním zkušebním postupu pro měření specifických emisí CO₂ podle nařízení (ES) č. 715/2007 a (ES) č. 692/2008 a v příslušných případech nařízení (EU) 2017/1151. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení.

8. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 17, jimiž změní toto nařízení úpravou vzorců stanovených v příloze I s použitím metodiky přijaté podle odstavce 7 tohoto článku, přičemž zajistí, aby v rámci starých a nových zkušebních postupů byly požadavky na snížení emisí kladené na výrobce a vozidla pro různý užitek srovnatelně přísné.

Článek 16

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Výbor pro změnu klimatu, uvedený v čl. 44 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1999 ⁽²¹⁾. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.

⁽²⁰⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU ze dne 22. října 2014 o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva (Úř. věst. L 307, 28.10.2014, s. 1).

⁽²¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1999 ze dne 11. prosince 2018 o správě energetické unie a opatření v oblasti klimatu, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 663/2009 a (ES) č. 715/2009, směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU a 2013/30/EU, směrnice Rady 2009/119/ES a (EU) 2015/652 a zrušuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 525/2013 (Úř. věst. L 328, 21.12.2018, s. 1).

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Komise navrhaný prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 17

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 7 odst. 8, čl. 10 odst. 8, čl. 11 odst. 1 čtvrtém pododstavci, čl. 13 odst. 4, čl. 14 odst. 2 a čl. 15 odst. 8 je svěřena Komisi na dobu šesti let od 15. května 2019. Komise vypracuje zprávu o výkonu přenesení pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto šestiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 7 odst. 8, čl. 10 odst. 8, čl. 11 odst. 1 čtvrtém pododstavci, čl. 13 odst. 4, čl. 14 odst. 2 a čl. 15 odst. 8 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci vede Komise konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů.
5. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 7 odst. 8, čl. 10 odst. 8, čl. 11 odst. 1 čtvrtého pododstavce, čl. 13 odst. 4, čl. 14 odst. 2 a čl. 15 odst. 8 vstoupí v platnost, pouze tehdy, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 18

Zrušení

Nařízení (ES) č. 443/2009 a (EU) č. 510/2011 se zrušují s účinkem ode dne 1. ledna 2020.

Odkazy na zrušená nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze V.

Článek 19

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se ode dne 1. ledna 2020.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 17. dubna 2019.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předseda
G. CIAMBA

PŘÍLOHA I

ČÁST A.

CÍLE PRO SPECIFICKÉ EMISE PRO OSOBNÍ AUTOMOBILY

1. Pro kalendářní rok 2020 se specifické emise CO₂ pro každý nový osobní automobil pro účely výpočtu podle tohoto bodu a bodu 2 určují v souladu s tímto vzorcem:

$$\text{Specifické emise CO}_2 = 95 + a \cdot (M - M_0)$$

kde:

M = hmotnost vozidla v provozním stavu v kilogramech (kg)

M₀ = 1 379,88

a = 0,0333

2. Cíl pro specifické emise pro výrobce v roce 2020 se vypočítá jako průměr specifických emisí CO₂ určených podle bodu 1 každého nového osobního automobilu registrovaného v uvedeném kalendářním roce, jehož je výrobcem.
3. Referenční cíl pro specifické emise pro výrobce v roce 2021 se vypočítá takto:

$$\text{Referenční cíl pro specifické emise WLTP} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{\text{cíl2020}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

kde:

WLTP_{CO₂} jsou průměrné specifické emise CO₂ v roce 2020 stanovené v souladu s přílohou XXI nařízení (EU) 2017/1151 a vypočítané v souladu s čl. 4 odst. 3 druhou odrážkou tohoto nařízení, bez zahrnutí snížení emisí CO₂ dosažených uplatněním článků 5 a 11 tohoto nařízení;

NEDC_{CO₂} jsou průměrné specifické emise CO₂ v roce 2020 stanovené v souladu s prováděcím nařízením (EU) 2017/1153 a vypočítané v souladu s čl. 4 odst. 3 druhou odrážkou tohoto nařízení, bez zahrnutí snížení emisí CO₂ dosažených uplatněním článků 5 a 11 tohoto nařízení;

NEDC_{cíl2020} je cíl pro specifické emise v roce 2020 vypočítaný v souladu s body 1 a 2.

4. Pro kalendářní roky 2021 až 2024 se cíl pro specifické emise pro výrobce vypočítá takto:

$$\text{Cíl pro specifické emise} = \text{WLTP}_{\text{referenční cíl}} + a [(M_o - M_0) - (M_{o,2020} - M_{0,2020})]$$

kde:

WLTP_{referenční cíl} je referenční cíl pro specifické emise ve WLTP v roce 2021 vypočítaný v souladu s bodem 3;

a je 0,0333;

M_o je průměrná hmotnost v provozním stavu (M) nových osobních automobilů daného výrobce registrovaných v příslušném roce v kilogramech (kg);

M₀ je 1 379,88 v roce 2021 a pro roky 2022, 2023 a 2024 je vymezena v čl. 14 odst. 1 písm. a);

M_{o,2020} je průměrná hmotnost v provozním stavu (M) nových osobních automobilů daného výrobce registrovaných v roce 2020 v kilogramech (kg);

M_{0,2020} je 1 379,88.

5. Pro výrobce, kterému byla udělena výjimka z cíle pro specifické emise na základě NEDC v roce 2021, se cílová hodnota výjimky založená na WLTP vypočítá takto:

$$\text{Cílová hodnota výjimky}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{\text{cíl2021}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

kde:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ je $\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ vymezen v bodě 3;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ je $\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ vymezen v bodě 3;

$\text{NEDC}_{\text{cíl2021}}$ je cílová hodnota výjimky v roce 2021 stanovené Komisí podle článku 10.

6. Od 1. ledna 2025 se cíle pro vozový park EU a cíle pro specifické emise pro výrobce vypočítají takto:

6.0. Cíl pro vozový park EU₂₀₂₁

Cíl pro vozový park EU₂₀₂₁ je průměr referenčních hodnot₂₀₂₁ určených u každého jednotlivého výrobce, pro nějž platí cíl pro specifické emise v souladu s bodem 4, vážený počtem osobních automobilů registrovaných v roce 2021.

Referenční hodnota₂₀₂₁ se u každého výrobce určí takto:

$$\text{referenční hodnota}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{naměřené}} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020, \text{cíl pro vozový park}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right) + a(M_{\theta 2021} - M_{0,2021})$$

kde:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{naměřené}}$ je průměr kombinovaných naměřených emisí CO₂ každého nového osobního automobilu registrovaného v roce 2020 určený a nahlášený u každého výrobce v souladu s čl. 7a odst. 1 písm. b) prováděcího nařízení (EU) 2017/1153;

$\text{NEDC}_{2020, \text{cíl pro vozový park}}$ je 95 g/km;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ je vymezen v bodě 3;

$M_{\theta 2021}$ je průměrná hmotnost v provozním stavu nových osobních automobilů daného výrobce registrovaných v roce 2021 v kilogramech (kg);

$M_{0,2021}$ je průměrná hmotnost v provozním stavu v kilogramech (kg) všech nových osobních automobilů registrovaných v roce 2021 těch výrobců, pro něž platí cíl pro specifické emise v souladu s bodem 4;

a je vymezena v bodě 4.

6.1. Cíle pro vozový park EU pro roky 2025 a 2030

6.1.1. Cíl pro vozový park EU od roku 2025 do roku 2029

$$\text{Cíl pro vozový park EU}_{2025} = \text{cíl pro vozový park EU}_{2021} \cdot (1 - \text{redukční faktor}_{2025})$$

kde:

cíl pro vozový park EU₂₀₂₁ je vymezen v bodě 6.0;

redukční faktor₂₀₂₅ je snížení stanovené v čl. 1 odst. 4 písm. a).

6.1.2. Cíl pro vozový park EU od roku 2030

$$\text{Cíl pro vozový park EU}_{2030} = \text{cíl pro vozový park EU}_{2021} \cdot (1 - \text{redukční faktor}_{2030})$$

kde:

cíl pro vozový park EU₂₀₂₁ je vymezen v bodě 6.0;

redukční faktor₂₀₃₀ je snížení stanovené v čl. 1 odst. 5 písm. a).

6.2. Referenční cíle pro specifické emise od roku 2025

6.2.1. Referenční cíle pro specifické emise od roku 2025 do roku 2029

$$\text{Referenční cíl pro specifické emise} = \text{cíl pro vozový park EU}_{2025} + a_{2025} \cdot (TM - TM_0)$$

kde:

cíl pro vozový park EU₂₀₂₅ je určen v souladu s bodem 6.1.1;

$$a_{2025} \text{ je } \frac{a_{2021} \cdot \text{cíl pro vozový park EU}_{2025}}{\text{průměrné emise}_{2021}}$$

kde:

a_{2021} je sklon proložené přímky, která je určena použitím lineární metody nejmenších čtverců na zkušební hmotnost (nezávislá proměnná) a specifické emise CO₂ (závislá proměnná) každého nového osobního automobilu registrovaného v roce 2021

průměrné emise₂₀₂₁ jsou průměrné specifické emise CO₂ všech nových osobních automobilů registrovaných v roce 2021 těch výrobců, pro něž se cíl pro specifické emise vypočítá podle bodu 4;

TM je průměrná zkušební hmotnost v kilogramech (kg) všech nových osobních automobilů daného výrobce registrovaných v daném kalendářním roce;

TM₀ je hodnota v kilogramech (kg) určená podle čl. 14 odst. 1 písm. d).

6.2.2. Referenční cíle pro specifické emise od roku 2030

$$\text{Referenční cíl pro specifické emise} = \text{cíl pro vozový park EU}_{2030} + a_{2030} \cdot (TM - TM_0)$$

kde:

Cíl pro vozový park EU₂₀₃₀ je určen v souladu s bodem 6.1.2;

$$a_{2030} \text{ je } \frac{a_{2021} \cdot \text{cíl pro vozový park EU}_{2030}}{\text{průměrné emise}_{2021}}$$

kde:

a_{2021} je vymezena v bodě 6.2.1;

průměrné emise₂₀₂₁ jsou vymezeny v bodě 6.2.1;

TM je vymezena v bodě 6.2.1;

TM₀ je vymezena v bodě 6.2.1.

6.3. Cíle pro specifické emise od roku 2025

Cíl pro specifické emise = referenční cíl pro specifické emise · faktor ZLEV

kde:

referenční cíl pro specifické emise je referenční cíl pro specifické emise CO₂ určený podle bodu 6.2.1 pro období od roku 2025 do roku 2029 a podle bodu 6.2.2 pro období od roku 2030;

faktor ZLEV je $(1 + y - x)$; pokud je však výsledek větší než 1,05, použije se pro faktor ZLEV hodnota 1,05, a pokud je výsledek menší než 1,0, použije se hodnota 1,0;

kde:

y je podíl vozidel s nulovými a nízkými emisemi ve vozovém parku nových osobních automobilů daného výrobce, který se vypočítá jako podíl celkového počtu nových vozidel s nulovými a nízkými emisemi, kde se každé vozidlo počítá jako ZLEV_{specifická hodnota} podle následujícího vzorce, a celkového počtu nových osobních automobilů registrovaných v daném kalendářním roce:

$$ZLEV_{\text{specifická hodnota}} = 1 - \left(\frac{\text{specifické emise CO}_2 \cdot 0,7}{50} \right)$$

Pro nové osobní automobily registrované v členských státech, v jejichž vozovém parku je podíl vozidel s nulovými a nízkými emisemi nižší než 60 % průměru Unie v roce 2017 ⁽¹⁾ a kde je méně než 1 000 nových vozidel s nulovými a nízkými emisemi registrovanými v roce 2017, se faktor ZLEV_{specifická hodnota} do roku 2030 včetně vypočítá podle tohoto vzorce:

$$ZLEV_{\text{specifická hodnota}} = \left(1 - \left(\frac{\text{specifické emise CO}_2 \cdot 0,7}{50} \right) \right) \cdot 1,85$$

Jestliže podíl vozidel s nulovými a nízkými emisemi ve vozovém parku členského státu u osobních automobilů registrovaných za některý rok v období 2025 až 2030 přesáhne 5 %, není tento členský stát způsobilý k použití multiplikátoru 1,85 v následujících letech;

x je 15 % v letech 2025 až 2029 a 35 % od roku 2030.

ČÁST B.

CÍLE PRO SPECIFICKÉ EMISE PRO LEHKÁ UŽITKOVÁ VOZIDLA

- Pro kalendářní rok 2020 se specifické emise CO₂ pro každé nové lehké užitkové vozidlo pro účely výpočtu podle tohoto bodu a bodu 2 určují v souladu s tímto vzorcem:

$$\text{Specifické emise CO}_2 = 147 + a \cdot (M - M_0)$$

kde:

M = hmotnost vozidla v provozním stavu v kilogramech (kg)

M₀ = 1 766,4

a = 0,096

- Cíl pro specifické emise pro výrobce v roce 2020 se vypočítá jako průměr specifických emisí CO₂ určených podle bodu 1 každého nového lehkého užitkového vozidla registrovaného v uvedeném kalendářním roce, jehož je výrobcem.

⁽¹⁾ Podíl vozidel s nulovými a nízkými emisemi v parku nových osobních automobilů členského státu v roce 2017 se vypočítá jako podíl celkového počtu nových vozidel s nulovými a nízkými emisemi registrovaných v roce 2017 a celkového počtu nových osobních automobilů registrovaných v témže roce.

3. Referenční cíl pro specifické emise pro výrobce v roce 2021 se vypočítá takto:

$$\text{Referenční cíl pro specifické emise WLTP} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{\text{cil2020}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

kde:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ jsou průměrné specifické emise CO_2 v roce 2020 stanovené v souladu s přílohou XXI nařízení (EU) 2017/1151 bez zahrnutí snížení emisí CO_2 dosažených uplatněním článku 11 tohoto nařízení;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ jsou průměrné specifické emise CO_2 v roce 2020 stanovené v souladu s prováděcím nařízením (EU) 2017/1152 bez zahrnutí snížení emisí CO_2 dosažených uplatněním článku 11 tohoto nařízení;

$\text{NEDC}_{\text{cil2020}}$ je cíl pro specifické emise v roce 2020 vypočítaný v souladu s body 1 a 2.

4. Pro kalendářní roky 2021 až 2024 se cíl pro specifické emise pro výrobce vypočítá takto:

$$\text{Cíl pro specifické emise} = \text{WLTP}_{\text{referenční cíl}} + a [(M_o - M_0) - (M_{o2020} - M_{0,2020})]$$

kde:

$\text{WLTP}_{\text{referenční cíl}}$ je referenční cíl pro specifické emise ve WLTP v roce 2021 vypočítaný v souladu s bodem 3;

a je 0,096;

M_o je průměrná hmotnost v provozním stavu (M) nových lehkých užitkových vozidel daného výrobce registrovaných v příslušném roce v kilogramech (kg);

M_0 je 1 766,4 v roce 2020, pro roky 2021, 2022 a 2023 hodnota přijatá podle čl. 13 odst. 5 nařízení (EU) č. 510/2011 a pro rok 2024 hodnota přijatá podle čl. 14 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení;

M_{o2020} je průměrná hmotnost v provozním stavu (M) nových lehkých užitkových vozidel daného výrobce registrovaných v roce 2020 v kilogramech (kg);

$M_{0,2020}$ je 1 766,4.

5. Pro výrobce, kterému byla udělena výjimka z cíle pro specifické emise na základě NEDC v roce 2021, se cílová hodnota výjimky založená na WLTP vypočítá takto:

$$\text{cílová hodnota výjimky}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{\text{cil2021}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

kde:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ je $\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ definovaný v bodě 3;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ je $\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ definovaný v bodě 3;

$\text{NEDC}_{\text{cil2021}}$ je cílová hodnota výjimky v roce 2021 stanovené Komisí podle článku 10.

6. Od 1. ledna 2025 se cíle pro vozový park EU a cíle pro specifické emise pro výrobce vypočítají takto:

6.0. Cíl pro vozový park EU₂₀₂₁

Cíl pro vozový park EU₂₀₂₁ je průměr referenčních hodnot₂₀₂₁ určených u každého jednotlivého výrobce, pro nějž platí cíl pro specifické emise v souladu s bodem 4, vážený počtem nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v roce 2021.

Referenční hodnota₂₀₂₁ se u každého výrobce určí takto:

$$\text{referenční hodnota}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{naměřené}} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020, \text{cíl pro vozový park}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right) + a(M_{0,2021} - M_{0,2021})$$

kde:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{naměřené}}$ je průměr kombinovaných naměřených emisí CO₂ každého nového osobního automobilu registrovaného v roce 2020 určený a nahlášený u každého výrobce v souladu s článkem 7a prováděcího nařízení (EU) 2017/1152;

$\text{NEDC}_{2020, \text{Cíl pro vozový park}}$ je 147 g/km;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ je vymezen v bodě 3;

$M_{0,2021}$ je průměrná hmotnost v provozním stavu v kilogramech (kg) nových lehkých užitkových vozidel daného výrobce registrovaných v roce 2021;

$M_{0,2021}$ je průměrná hmotnost v provozním stavu v kilogramech (kg) všech nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v roce 2021 těch výrobců, pro něž platí cíl pro specifické emise v souladu s bodem 4;

a je vymezena v bodě 4.

6.1. Cíle pro vozový park EU pro roky 2025 a 2030

6.1.1. Cíl pro vozový park EU od roku 2025 do roku 2029

$$\text{Cíl pro vozový park EU}_{2025} = \text{cíl pro vozový park EU}_{2021} \cdot (1 - \text{redukční faktor}_{2025})$$

kde:

Cíl pro vozový park EU od roku₂₀₂₁ je vymezen v bodě 6.0;

redukční faktor₂₀₂₅ je snížení stanovené v čl. 1 odst. 4 písm. b).

6.1.2. Cíl pro vozový park EU od roku 2030

$$\text{Cíl pro vozový park EU}_{2030} = \text{cíl pro vozový park EU}_{2021} \cdot (1 - \text{redukční faktor}_{2030})$$

kde:

Cíl pro vozový park EU₂₀₂₁ je vymezen v bodě 6.0;

redukční faktor₂₀₃₀ je snížení stanovené v čl. 1 odst. 5 písm. b)

6.2. Referenční cíle pro specifické emise od roku 2025

6.2.1. Referenční cíle pro specifické emise od roku 2025 do roku 2029

$$\text{Referenční cíl pro specifické emise} = \text{cíl pro vozový park EU}_{2025} + a \cdot (TM - TM_0)$$

kde:

Cíl pro vozový park EU₂₀₂₅ je určen v souladu s bodem 6.1.1;

a je a_{2025} , jestliže je průměrná zkušební hmotnost nových lehkých užitkových vozidel výrobce rovna hodnotě TM_0 určené podle čl. 14 odst. 1 písm. d) nebo nižší, a a_{2021} , jestliže je průměrná zkušební hmotnost nových lehkých užitkových vozidel výrobce vyšší než hodnota TM_0 určená podle čl. 14 odst. 1 písm. d);

kde:

$$a_{2025} \text{ je } \frac{a_{2021} \cdot \text{cíl pro vozový park EU}_{2025}}{\text{průměrné emise}_{2021}}$$

a_{2021} je sklon proložené přímkou, která je určena použitím lineární metody nejmenších čtverců na zkušební hmotnost (nezávislá proměnná) a specifické emise CO₂ (závislá proměnná) každého nového lehkého užitkového vozidla registrovaného v roce 2021;

$\text{průměrné emise}_{2021}$ jsou průměrné specifické emise CO₂ všech nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v roce 2021 těch výrobců, pro něž se cíl pro specifické emise vypočítá podle bodu 4;

TM je průměrná zkušební hmotnost v kilogramech (kg) všech nových lehkých užitkových vozidel daného výrobce registrovaných v daném kalendářním roce;

TM₀ je hodnota v kilogramech (kg) určená podle čl. 14 odst. 1 písm. d).

6.2.2. Referenční cíle pro specifické emise od roku 2030

$$\text{Referenční cíl pro specifické emise} = \text{cíl pro vozový park EU}_{2030} + \alpha \cdot (TM - TM_0)$$

kde:

Cíl pro vozový park EU od roku₂₀₃₀ je určen v souladu s bodem 6.1.2;

α je a_{2030} , jestliže je průměrná zkušební hmotnost nových lehkých užitkových vozidel výrobce rovna hodnotě TM₀ určené podle čl. 14 odst. 1 písm. d) nebo nižší, a a_{2021} , jestliže je průměrná zkušební hmotnost nových lehkých užitkových vozidel výrobce vyšší než hodnota TM₀ určená podle čl. 14 odst. 1 písm. d),

kde:

$$a_{2030} \text{ je } \frac{a_{2021} \cdot \text{cíl pro vozový park EU}_{2030}}{\text{průměrné emise}_{2021}}$$

a_{2021} je vymezena v bodě 6.2.1;

$\text{průměrné emise}_{2021}$ jsou vymezeny v bodě 6.2.1;

TM je vymezena v bodě 6.2.1;

TM₀ je vymezena v bodě 6.2.1.

6.3. Cíle pro specifické emise od roku 2025

6.3.1. Cíle pro specifické emise od roku 2025 do roku 2029

$$\text{Cíl pro specifické emise} = (\text{referenční cíl pro specifické emise} - (\sigma_{\text{cíl}} - \text{cíl pro vozový park EU}_{2025})) \cdot \text{faktor ZLEV}$$

kde:

referenční cíl pro specifické emise je referenční cíl pro specifické emise daného výrobce určený v souladu s bodem 6.2.1;

$\sigma_{\text{cíl}}$ je průměr všech referenčních cílů pro specifické emise určených v souladu s bodem 6.2.1 vážený počtem nových lehkých užitkových vozidel každého jednotlivého výrobce;

faktor ZLEV je $(1 + y - x)$; pokud je však výsledek větší než 1,05, použije se pro faktor ZLEV hodnota 1,05, a pokud je výsledek menší než 1,0, použije se hodnota 1,0;

kde:

y je podíl vozidel s nulovými a nízkými emisemi ve vozovém parku nových lehkých užitkových vozidel daného výrobce, který se vypočítá jako podíl celkového počtu nových vozidel s nulovými a nízkými emisemi, kde se každé vozidlo počítá jako $ZLEV_{\text{specifická hodnota}}$ podle následujícího vzorce, a celkového počtu nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v daném kalendářním roce:

$$ZLEV_{\text{specifická hodnota}} = 1 - \left(\frac{\text{specifické emise CO}_2}{50} \right)$$

x je 15 %.

6.3.2. Cíle pro specifické emise od roku 2030

Cíl pro specifické emise = (referenční cíl pro specifické emise – ($\theta_{\text{cíl}}$ – cíl pro vozový park EU₂₀₃₀)) · faktor ZLEV

kde:

referenční cíl pro specifické emise je referenční cíl pro specifické emise daného výrobce určený v souladu s bodem 6.2.2;

$\theta_{\text{cíl}}$ je průměr všech referenčních cílů pro specifické emise určených v souladu s bodem 6.2.2 vážený počtem nových lehkých užitkových vozidel každého jednotlivého výrobce;

faktor ZLEV je $(1 + y - x)$; pokud je však výsledek větší než 1,05, použije se pro faktor ZLEV hodnota 1,05, a pokud je výsledek menší než 1,0, použije se hodnota 1,0;

kde:

y je podíl vozidel s nulovými a nízkými emisemi ve vozovém parku nových lehkých užitkových vozidel daného výrobce, který se vypočítá jako podíl celkového počtu nových vozidel s nulovými a nízkými emisemi, kde se každé vozidlo počítá jako $ZLEV_{\text{specifická hodnota}}$ podle následujícího vzorce, a celkového počtu nových lehkých užitkových vozidel registrovaných v daném kalendářním roce:

$$ZLEV_{\text{specifická hodnota}} = 1 - \left(\frac{\text{specifické emise CO}_2}{50} \right)$$

x je 30 %.

PŘÍLOHA II

SLEDOVÁNÍ A HLÁŠENÍ EMISÍ Z NOVÝCH OSOBNÍCH AUTOMOBILŮ

ČÁST A

Sběr údajů o nových osobních automobilech a uvádění údajů ze sledování emisí CO₂

1. Členské státy zaznamenají za každý kalendářní rok u každého nového osobního automobilu registrovaného jako vozidlo kategorie M₁ na svém území tyto podrobné údaje:
 - a) výrobce;
 - b) číslo schválení typu a jeho dodatku;
 - c) typ, variantu a verzi (v příslušných případech);
 - d) značku a obchodní název;
 - e) kategorii schváleného typu vozidla;
 - f) celkový počet nových registrací;
 - g) hmotnost v provozním stavu;
 - h) specifické emise CO₂ (NEDC a WLTP);
 - i) stopu: rozvor náprav, rozchod kol u řízené nápravy a rozchod kol u další nápravy;
 - j) typ a režim paliva;
 - k) zdvihový objem motoru;
 - l) spotřebu elektrické energie;
 - m) kód inovativní technologie nebo skupiny inovativních technologií a snížení emisí CO₂ prostřednictvím této technologie (NEDC a WLTP);
 - n) maximální čistý výkon;
 - o) identifikační číslo vozidla;
 - p) zkušební hmotnost při WLTP;
 - q) faktory odchylky a ověřování uvedené v bodě 3.2.8 přílohy I prováděcího nařízení (EU) 2017/1153;
 - r) kategorii registrovaného vozidla;
 - s) identifikační číslo rodiny vozidel;
 - t) v příslušných případech elektrický akční dosah.

Členské státy zpřístupní Komisi v souladu s článkem 7 všechny údaje uvedené v tomto bodě ve formátu stanoveném v části B oddíle 2.
2. Podrobné údaje uvedené v bodě 1 se zjišťují z prohlášení o shodě týkajícího se příslušného osobního automobilu. V případě vozidel na dvojitě palivo (benzín/plyn), jejichž prohlášení o shodě obsahují konkrétní hodnoty specifických emisí CO₂ pro oba druhy paliva, použijí členské státy pouze hodnotu naměřenou pro plyn.
3. Členské státy uvedou pro každý kalendářní rok:
 - a) celkový počet nových registrací nových osobních automobilů, které podléhají ES schválení typu;
 - b) celkový počet nových registrací nových osobních automobilů schválených jednotlivě;
 - c) celkový počet nových registrací nových osobních automobilů, které podléhají vnitrostátnímu schválení typu malých sérií.

ČÁST B

Formát pro předávání údajů

Za každý rok ohlásí členské státy údaje popsané v části A bodech 1 a 3 v tomto formátu:

ODDÍL 1

SOUHRNNÉ ÚDAJE ZE SLEDOVÁNÍ

Členský stát ⁽¹⁾	
Rok	
Celkový počet nových registrací nových osobních automobilů, které podléhají ES schválení typu	
Celkový počet nových registrací nových osobních automobilů schválených jednotlivě	
Celkový počet nových registrací nových osobních automobilů, které podléhají vnitrostátnímu schválení typu malých sérií	

⁽¹⁾ ISO 3166 alfa-2 kódy s výjimkou Řecka a Spojeného království, pro které se používají kódy „EL“ a „UK“.

ODDÍL 2

PODROBNÉ ÚDAJE ZE SLEDOVÁNÍ – ZÁZNAM PRO JEDNO VOZIDLO

Odkaz na část A bod 1	Podrobné údaje o registrovaném vozidle
a)	Název výrobce – standardní označení EU
	Název výrobce, prohlášení výrobce původního zařízení (OEM)
	Název výrobce v registru členského státu ⁽¹⁾
b)	Číslo schválení typu a jeho dodatek
c)	Typ
	Varianta
	Verze
d)	Značka a obchodní název
e)	Kategorie schváleného typu vozidla
f)	Celkový počet nových registrací
g)	Hmotnost v provozním stavu
h)	Kombinované specifické emise CO ₂ Hodnota NEDC do 31. prosince 2020 s výjimkou vozidel, která spadají do oblasti působnosti článku 5, pro něž se hodnota NEDC podle článku 5 prováděcího nařízení (EU) 2017/1153 určuje do 31. prosince 2022
	Kombinované specifické emise CO ₂ Hodnota WLTP

Odkaz na část A bod 1	Podrobné údaje o registrovaném vozidle
i)	Rozvor nápravy
	Rozchod kol u řízené nápravy (náprava 1)
	Rozchod kol u ostatních náprav (náprava 2)
j)	Druh paliva
	Režim paliva
k)	Zdvihový objem motoru (cm ³)
l)	Spotřeba elektrické energie (Wh/km)
m)	Kód ekologické inovace/ekologických inovací
	Celkové snížení emisí CO ₂ podle NEDC dosažené použitím ekologické inovace/ekologických inovací do 31. prosince 2020
	Celkové snížení emisí CO ₂ podle WLTP dosažené použitím ekologické inovace/ekologických inovací
n)	Maximální čistý výkon
o)	Identifikační číslo vozidla
p)	Zkušební hmotnost při WLTP
q)	Faktor odchylky De (je-li k dispozici)
	Faktor ověření (je-li k dispozici)
r)	Kategorie registrovaného vozidla
s)	Identifikační číslo rodiny vozidel
t)	Elektrický akční dosah, je-li dostupný

Poznámky:

(¹) V případě vnitrostátních schválení typu malých sérií (NSS) nebo vozidel schválených jednotlivě (IVA) se název výrobce uvede ve sloupci „Název výrobce v registru členského státu“, zatímco ve sloupci „Název výrobce – standardní označení EU“ se uvede buď „AA-NSS“, nebo „AA-IVA“.

PŘÍLOHA III

SLEDOVÁNÍ A HLÁŠENÍ EMISÍ Z NOVÝCH LEHKÝCH UŽITKOVÝCH VOZIDEL

A. Sběr údajů o nových lehkých užitkových vozidlech a zjištění údajů ze sledování emisí CO₂

1. Podrobné údaje

1.1. Úplná vozidla registrovaná v kategorii N₁

V případě ES schválení typu úplného vozidla registrovaného v kategorii N₁ zaznamenají členské státy pro každý kalendářní rok následující podrobné údaje pro každé nové lehké užitkové vozidlo při první registraci na svém území:

- a) výrobce;
- b) číslo schválení typu a jeho dodatku;
- c) typ, variantu a verzi;
- d) značku;
- e) kategorii schváleného typu vozidla;
- f) kategorii registrovaného vozidla;
- g) specifické emise CO₂ (NEDC a WLTP);
- h) hmotnost v provozním stavu;
- i) maximální technicky přípustnou hmotnost naloženého vozidla;
- j) stopu: rozvor náprav, rozchod kol u řízené nápravy a rozchod kol u další nápravy;
- k) typ a režim paliva;
- l) zdvihový objem motoru;
- m) spotřebu elektrické energie;
- n) kód inovativní technologie nebo skupiny inovativních technologií a snížení emisí CO₂ prostřednictvím této technologie (NEDC a WLTP);
- o) identifikační číslo vozidla;
- p) zkušební hmotnost při WLTP;
- q) faktory odchylky a ověřování uvedené v bodě 3.2.8 přílohy I prováděcího nařízení (EU) 2017/1152;
- r) identifikační číslo rodiny vozidel určené podle bodu 5.0 přílohy XXI nařízení (EU) 2017/1151;
- s) v příslušných případech elektrický akční dosah.

Členské státy zpřístupní Komisi v souladu s článkem 7 všechny údaje uvedené v tomto bodě ve formátu stanoveném v části C oddíle 2 této přílohy.

1.2. Vozidla schválená v rámci vícestupňového schválení typu jako vozidla kategorie N₁

V případě vozidel vyráběných ve více stupních registrovaných jako vozidla N₁ zaznamenají členské státy pro každý kalendářní rok následující podrobné údaje s ohledem na:

- a) základní (neúplné) vozidlo: údaje uvedené v bodě 1.1 písm. a), b), c), d), e), g), h), i), n) a o) nebo, namísto údajů uvedených v písmenech h) a i), standardní přidanou hmotnost sdělenou jako část informací při schválení typu uvedených v bodě 2.17.2 přílohy I směrnice 2007/46/ES;
- b) základní (úplné) vozidlo: údaje uvedené v bodě 1.1 písm. a), b), c), d), e), g), h), i), n) a o);
- c) dokončené vozidlo: údaje uvedené v bodě 1.1 písm. a), f), g), h), j), k), l), m) a o).

Pokud údaje uvedené v písmenech a) a b) prvního pododstavce nelze pro základní vozidlo stanovit, poskytne členský stát místo toho údaje s ohledem na dokončené vozidlo.

Pro dokončená vozidla kategorie N₁ se použije formát stanovený v části C oddíle 2.

Identifikační číslo vozidla uvedené v bodě 1.1 písm. o) nesmí být zveřejněno.

2. Podrobné údaje uvedené v bodě 1 se zjišťují z prohlášení o shodě. V případě vozidel na dvojí palivo (benzin/plyn), jejichž prohlášení o shodě obsahují konkrétní hodnoty specifických emisí CO₂ pro oba druhy paliva, použijí členské státy pouze hodnotu naměřenou pro plyn.
3. Členské státy uvedou pro každý kalendářní rok:
 - a) celkový počet nových registrací nových lehkých užitkových vozidel, která podléhají ES schválení typu;
 - b) celkový počet nových registrací nových lehkých užitkových vozidel, která podléhají vícestupňovému schválení typu, je-li k dispozici;
 - c) celkový počet nových registrací nových lehkých užitkových vozidel, která podléhají jednotlivému schválení;
 - d) celkový počet nových registrací nových lehkých užitkových vozidel, která podléhají vnitrostátnímu schválení typu malých sérií.

B. Metodika zjišťování údajů ze sledování emisí CO₂ z nových lehkých užitkových vozidel

Údaje ze sledování, které mají členské státy uvést v souladu s částí A body 1 a 3, se uvádějí podle metodiky popsané v této části.

1. Počet nových registrovaných lehkých užitkových vozidel

Členské státy zjistí počet nových lehkých užitkových vozidel registrovaných na svém území v příslušném roce sledování, přičemž je rozdělí na vozidla, která podléhají ES schválení typu, jednotlivému schválení a vnitrostátnímu schválení typu malých sérií a, pokud je k dispozici, která podléhají vícestupňovému schválení typu.

2. Dokončená vozidla

V případě vozidel vyráběných ve více stupních jsou specifické emise CO₂ dokončených vozidel připsány výrobcí základního vozidla.

S cílem zajistit, aby byly hodnoty emisí CO₂, účinnosti paliva a hmotnosti dokončených vozidel reprezentativní, aniž by byl nepřiměřeně zatížen výrobce základního vozidla, Komise navrhne zvláštní postup sledování a v případě potřeby provede nezbytné změny příslušných právních předpisů týkajících se schvalování typu.

Aniž je dotčena skutečnost, že se pro účely výpočtu cíle pro rok 2020 v souladu s částí B bodem 2 přílohy I standardní přidaná hmotnost vezme z části C této přílohy, v případech, kdy tuto hmotnost nelze určit, se pro prozatímní výpočet cíle pro specifické emise podle čl. 7 odst. 4 použije hmotnost dokončeného vozidla v provozním stavu.

Pokud je základní vozidlo úplné vozidlo, použije se pro výpočet cíle pro specifické emise hmotnost v provozním stavu tohoto vozidla. V případech, kdy tuto hmotnost nelze určit, smí být nicméně pro prozatímní výpočet cíle pro specifické emise použita hmotnost dokončeného vozidla v provozním stavu.

C. Formáty pro předávání údajů

Za každý rok ohlásí členské státy údaje popsané v části A bodech 1 a 3 v tomto formátu:

Oddíl 1

Souhrnné údaje ze sledování

Členský stát ⁽¹⁾	
Rok	
Celkový počet nových registrací nových lehkých užitkových vozidel, která podléhají ES schválení typu	
Celkový počet nových registrací nových lehkých užitkových vozidel schválených jednotlivě	
Celkový počet nových registrací nových lehkých užitkových vozidel, která podléhají vnitrostátnímu schválení typu malých sérií	
Celkový počet nových registrací nových lehkých užitkových vozidel, která podléhají víceúrovňovému schválení typu (je-li k dispozici)	

⁽¹⁾ ISO 3166 alfa-2 kódy s výjimkou Řecka a Spojeného království, pro které se používají kódy „EL“ a „UK“.

Oddíl 2

Podrobné údaje ze sledování – záznam pro jedno vozidlo

Odkaz na část A bod 1.1	Podrobné údaje o registrovaném vozidle ⁽¹⁾
a)	Název výrobce – standardní označení EU ⁽²⁾
	Název výrobce, prohlášení výrobce původního zařízení (OEM) ÚPLNÉ VOZIDLO/ZÁKLADNÍ VOZIDLO ⁽³⁾
	Název výrobce, prohlášení výrobce původního zařízení (OEM) DOKONČENÉ VOZIDLO ⁽³⁾
	Název výrobce v registru členského státu ⁽²⁾
b)	Číslo schválení typu a jeho dodatek
c)	Typ
	Varianta
	Verze
d)	Značka
e)	Kategorie schváleného typu vozidla
f)	Kategorie registrovaného vozidla
g)	Kombinované specifické emise CO ₂ Hodnota NEDC do 31. prosince 2020
	Kombinované specifické emise CO ₂ Hodnota WLTP

Odkaz na část A bod 1.1	Podrobné údaje o registrovaném vozidle ⁽¹⁾
h)	Hmotnost v provozním stavu ZÁKLADNÍ VOZIDLO
	Hmotnost v provozním stavu DOKONČENÉ VOZIDLO/ÚPLNÉ VOZIDLO
i) ⁽⁴⁾	Technicky přípustná hmotnost naloženého vozidla
j)	Rozvor nápravy
	Šířka nápravy u řízené nápravy (náprava 1)
	Šířka nápravy u další nápravy (náprava 2)
k)	Druh paliva
	Režim paliva
l)	Zdvihový objem motoru (cm ³)
m)	Spotřeba elektrické energie (Wh/km)
n)	Kód ekologické inovace/ekologických inovací
	Celkové snížení emisí CO ₂ podle NEDC dosažené pomocí ekologické inovace/ekologických inovací (do 31. prosince 2020)
	Celkové snížení emisí CO ₂ podle WLTP dosažené pomocí ekologické inovace/ekologických inovací
o)	Identifikační číslo vozidla
p)	Zkušební hmotnost při WLTP
q)	Faktor odchylky De (je-li k dispozici)
	Faktor ověření (je-li k dispozici)
r)	Identifikační číslo rodiny vozidel
s)	Elektrický akční dosah, je-li k dispozici
Bod 2.17.2 přílohy I směrnice 2007/46/ES přípustná hmotnost naloženého základního vozidla ⁽⁵⁾	Standardní přidaná hmotnost (v případě potřeby pro vozidla vyráběná ve více stupních)

Poznámky:

- (1) Pokud v případě vozidel vyráběných ve více stupních nelze stanovit údaje pro základní vozidlo, poskytne členský stát přinejmenším údaje uvedené v tomto formátu pro dokončené vozidlo.
- (2) V případě vnitrostátních schválení typu malých sérií (NSS) nebo vozidel schválených jednotlivě (IVA) se název výrobce uvede ve sloupci „Název výrobce v registru členského státu“, zatímco ve sloupci „Název výrobce – standardní označení EU“ se uvede buď „AA-NSS“, nebo „AA-IVA“.
- (3) V případě vozidel vyráběných ve více stupních se uvede výrobce základního (neúplného/úplného) vozidla. Pokud výrobce základního vozidla není k dispozici, uvede se pouze výrobce dokončeného vozidla.
- (4) V případě vozidel vyráběných ve více stupních se uvede maximální technicky přípustná hmotnost naloženého základního vozidla.
- (5) V případě vozidel vyráběných ve více stupních smí být hmotnost vozidla v provozním stavu a maximální technicky přípustná hmotnost naloženého základního vozidla nahrazena standardní přidanou hmotností stanovenou v informacích souvisejících se schvalováním typu v souladu s bodem 2.17.2 přílohy I směrnice 2007/46/ES.

PŘÍLOHA IV

ZRUŠENÁ NAŘÍZENÍ A JEJICH NÁSLEDNÉ ZMĚNY

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 443/2009	(Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 1).
Nařízení Komise (EU) č. 397/2013	(Úř. věst. L 120, 1.5.2013, s. 4).
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 333/2014	(Úř. věst. L 103, 5.4.2014, s. 15).
Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/6	(Úř. věst. L 3, 7.1.2015, p. 1)
Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/1502	(Úř. věst. L 221, 26.8.2017, p. 4)
Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/649	(Úř. věst. L 108, 27.4.2018, p. 14)
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 510/2011	(Úř. věst. L 145, 31.5.2011, p. 1)
Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 205/2012	(Úř. věst. L 72, 10.3.2012, p. 2)
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 253/2014	(Úř. věst. L 84, 20.3.2014, p. 38)
Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 404/2014	(Úř. věst. L 121, 24.4.2014, p. 1)
Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/748	(Úř. věst. L 113, 29.4.2017, p. 9)
Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/1499	(Úř. věst. L 219, 25.8.2017, p. 1)

PŘÍLOHA V

SROVNÁVACÍ TABULKA

Nařízení (ES) č. 443/2009	Nařízení (EU) č. 510/2011	Toto nařízení
Čl. 1 první pododstavec	Čl. 1 odst. 1	Čl. 1 odst. 1
Čl. 1 druhý pododstavec	Čl. 1 odst. 2	Čl. 1 odst. 2
Čl. 1 třetí pododstavec	—	Čl. 1 odst. 3
—	—	Čl. 1 odst. 4
—	—	Čl. 1 odst. 5
—	—	Čl. 1 odst. 6
—	—	Čl. 1 odst. 7
Čl. 2 odst. 1	Čl. 2 odst. 1	Čl. 2 odst. 1
Čl. 2 odst. 2	Čl. 2 odst. 2	Čl. 2 odst. 2
Čl. 2 odst. 3	Čl. 2 odst. 3	Čl. 2 odst. 3
Čl. 2 odst. 4	Čl. 2 odst. 4	Čl. 2 odst. 4
Čl. 3 odst. 1 návětí	Čl. 3 odst. 1 návětí	Čl. 3 odst. 1 návětí
Čl. 3 odst. 1 písm. a) a b)	Čl. 3 odst. 1 písm. a) a b)	Čl. 3 odst. 1 písm. a) a b)
—	Čl. 3 odst. 1 písm. c), d) a e)	Čl. 3 odst. 1 písm. c), d) a e)
Čl. 3 odst. 1 písm. c) a d)	Čl. 3 odst. 1 písm. f) a g)	Čl. 3 odst. 1 písm. f) a g)
Čl. 3 odst. 1 písm. f)	Čl. 3 odst. 1 písm. h)	Čl. 3 odst. 1 písm. h)
Čl. 3 odst. 1 písm. e)	Čl. 3 odst. 1 písm. j)	Čl. 3 odst. 1 písm. i)
Čl. 3 odst. 1 písm. g)	Čl. 3 odst. 1 písm. i)	Čl. 3 odst. 1 písm. j)
—	—	Čl. 3 odst. 1 písm. k), l) a m)
—	Čl. 3 odst. 1 písm. k)	Čl. 3 odst. 1 písm. n)
Čl. 3 odst. 2	Čl. 3 odst. 2	Čl. 3 odst. 2
Čl. 4 první pododstavec	Čl. 4 první pododstavec	Čl. 4 odst. 1 návětí a písm. a) a b)
—	—	Čl. 4 odst. 1 písm. c)
—	Čl. 4 druhý pododstavec	Čl. 4 odst. 2
Čl. 4 druhý pododstavec	Čl. 4 třetí pododstavec	Čl. 4 odst. 3
Článek 5	Článek 5	—
Článek 5a	—	Článek 5
Článek 6	Článek 6	—
Čl. 7 odst. 1	Čl. 7 odst. 1	Čl. 6 odst. 1
Čl. 7 odst. 2 písm. a), b) a c)	Čl. 7 odst. 2 písm. a), b) a c)	Čl. 6 odst. 2 písm. a), b) a c)
—	—	Čl. 6 odst. 2 písm. d)
Čl. 7 odst. 3	Čl. 7 odst. 3	Čl. 6 odst. 3
Čl. 7 odst. 4	Čl. 7 odst. 4	Čl. 6 odst. 4
Čl. 7 odst. 5	Čl. 7 odst. 5	Čl. 6 odst. 5
Čl. 7 odst. 6	Čl. 7 odst. 6	Čl. 6 odst. 6

Nařízení (ES) č. 443/2009	Nařízení (EU) č. 510/2011	Toto nařízení
Čl. 7 odst. 7	Čl. 7 odst. 7	Čl. 6 odst. 7
Čl. 8 odst. 1	Čl. 8 odst. 1	Čl. 7 odst. 1
Čl. 8 odst. 2	Čl. 8 odst. 2	Čl. 7 odst. 2
Čl. 8 odst. 3	Čl. 8 odst. 3	Čl. 7 odst. 3
Čl. 8 odst. 4 první a druhý pododstavec	Čl. 8 odst. 4 první a druhý pododstavec	Čl. 7 odst. 4 první a druhý pododstavec
Čl. 8 odst. 4 třetí pododstavec	Čl. 8 odst. 4 první pododstavec	Čl. 7 odst. 4 třetí pododstavec
Čl. 8 odst. 5 první pododstavec	Čl. 8 odst. 5	Čl. 7 odst. 5 první pododstavec
Čl. 8 odst. 5 druhý pododstavec	Čl. 8 odst. 6	Čl. 7 odst. 5 druhý pododstavec
Čl. 8 odst. 6	Čl. 8 odst. 7	—
Čl. 8 odst. 7	Čl. 8 odst. 8	Čl. 7 odst. 6 první pododstavec
—	—	Čl. 7 odst. 6 druhý pododstavec
Čl. 8 odst. 8	—	—
Čl. 8 odst. 9 první pododstavec	Čl. 8 odst. 9 první pododstavec	Čl. 7 odst. 7
Čl. 8 odst. 9 druhý pododstavec	Čl. 8 odst. 9 druhý pododstavec	Čl. 7 odst. 8
—	—	Čl. 7 odst. 9
—	—	Čl. 7 odst. 10
—	Čl. 8 odst. 10	Čl. 7 odst. 11
Čl. 9 odst. 1	Čl. 9 odst. 1	Čl. 8 odst. 1
Čl. 9 odst. 2 první pododstavec návětí	Čl. 9 odst. 2 první pododstavec návětí	Čl. 8 odst. 2 první pododstavec první část
Čl. 9 odst. 2 první pododstavec písm. a)	Čl. 9 odst. 2 první pododstavec písm. a)	—
Čl. 9 odst. 2 první pododstavec písm. b)	Čl. 9 odst. 2 první pododstavec písm. b)	Čl. 8 odst. 2 první pododstavec druhá část
Čl. 9 odst. 2 druhý pododstavec	Čl. 9 odst. 2 druhý pododstavec	Čl. 8 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 9 odst. 3	Čl. 9 odst. 3	Čl. 8 odst. 3
Čl. 9 odst. 4	Čl. 9 odst. 4	Čl. 8 odst. 4
Čl. 10 odst. 1 návětí	Čl. 10 odst. 1 návětí	Čl. 9 odst. 1 návětí
Čl. 10 odst. 1 písm. a) až e)	Čl. 10 odst. 1 písm. a) až e)	Čl. 9 odst. 1 písm. a) až e)
—	—	Čl. 9 odst. 1 písm. f)
Čl. 10 odst. 2	Čl. 10 odst. 2	Čl. 9 odst. 2
—	—	Čl. 9 odst. 3
Čl. 11 odst. 1	Čl. 11 odst. 1	Čl. 10 odst. 1
Čl. 11 odst. 2	Čl. 11 odst. 2	Čl. 10 odst. 2
Čl. 11 odst. 3	Čl. 11 odst. 3	Čl. 10 odst. 3 první pododstavec
—	—	Čl. 10 odst. 3 druhý pododstavec
Čl. 11 odst. 4 první pododstavec	—	Čl. 10 odst. 4 první pododstavec

Nařízení (ES) č. 443/2009	Nařízení (EU) č. 510/2011	Toto nařízení
Čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec návětí	—	Čl. 10 odst. 4 druhý pododstavec návětí
Čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec písm. a)	—	Čl. 10 odst. 4 druhý pododstavec písm. a)
Čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec písm. b)	—	—
Čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec písm. c)	—	Čl. 10 odst. 4 druhý pododstavec písm. b)
—	—	Čl. 10 odst. 4 druhý pododstavec písm. c)
Čl. 11 odst. 4 třetí a čtvrtý pododstavec	—	Čl. 10 odst. 4 třetí a čtvrtý pododstavec
Čl. 11 odst. 5	Čl. 11 odst. 4	Čl. 10 odst. 5
Čl. 11 odst. 6	Čl. 11 odst. 5	Čl. 10 odst. 6
Čl. 11 odst. 7	Čl. 11 odst. 6	Čl. 10 odst. 7
Čl. 11 odst. 8	Čl. 11 odst. 7	Čl. 10 odst. 8
Čl. 11 odst. 9	Čl. 11 odst. 8	Čl. 10 odst. 9
Čl. 12 odst. 1 první pododstavec	Čl. 12 odst. 1 první pododstavec	Čl. 11 odst. 1 první pododstavec
Čl. 12 odst. 1 druhý pododstavec	—	Čl. 11 odst. 1 druhý pododstavec
Čl. 12 odst. 1 třetí pododstavec	Čl. 12 odst. 1 druhý pododstavec	Čl. 11 odst. 1 třetí pododstavec
—	—	Čl. 11 odst. 1 čtvrtý pododstavec
Čl. 12 odst. 2	Čl. 12 odst. 2	Čl. 11 odst. 2 návětí písm. a), b) a c) a písm. d) první část
—	—	Čl. 11 odst. 2 písm. d) poslední část
Čl. 12 odst. 3	Čl. 12 odst. 3	Čl. 11 odst. 3
Čl. 12 odst. 4	Čl. 12 odst. 4	Čl. 11 odst. 4
—	—	Článek 12
—	—	Článek 13
Čl. 13 odst. 1	—	—
—	Čl. 13 odst. 1	—
—	—	Článek 14 název
—	—	Čl. 14 odst. 1 první pododstavec návětí
Čl. 13 odst. 2 první a druhý pododstavec	—	Čl. 14 odst. 1 písm. a)
—	Čl. 13 odst. 5	Čl. 14 odst. 1 písm. b)
		Čl. 14 odst. 1 písm. c) a d)

Nařízení (ES) č. 443/2009	Nařízení (EU) č. 510/2011	Toto nařízení
Čl. 13 odst. 2 třetí pododstavec	Čl. 13 odst. 5	Čl. 14 odst. 2
—	—	Čl. 15 odst. 1
—	—	Čl. 15 odst. 2
—	—	Čl. 15 odst. 3
—	Čl. 13 odst. 2	—
—	—	Čl. 15 odst. 4 první část
Čl. 13 odst. 3	Čl. 13 odst. 6 první pododstavec	Čl. 15 odst. 4 druhá část
—	Čl. 13 odst. 4	—
Čl. 13 odst. 4	Čl. 13 odst. 6 druhý pododstavec	—
Čl. 13 odst. 5	—	—
Čl. 13 odst. 6	Čl. 13 odst. 3	—
—	—	Čl. 15 odst. 5
—	—	Čl. 15 odst. 6
Čl. 13 odst. 7 první pododstavec	Čl. 13 odst. 6 třetí pododstavec	Čl. 15 odst. 7
Čl. 13 odst. 7 druhý pododstavec	Čl. 13 odst. 6 čtvrtý pododstavec	Čl. 15 odst. 8
Čl. 14 odst. 1	Čl. 14 odst. 1	Čl. 16 odst. 1
Čl. 14 odst. 2	Čl. 14 odst. 2	Čl. 16 odst. 2
Čl. 14 odst. 3	Čl. 14 odst. 2a	Čl. 16 odst. 3
Čl. 14a odst. 1	Čl. 15 odst. 3	Čl. 17 odst. 1
Čl. 14a odst. 2	Čl. 15 odst. 1	Čl. 17 odst. 2
Čl. 14a odst. 3	Článek 16	Čl. 17 odst. 3
Čl. 14a odst. 4	Čl. 15 odst. 2	Čl. 17 odst. 4
Čl. 14a odst. 5	Článek 17	Čl. 17 odst. 5
Článek 15	—	—
—	—	Článek 18
Článek 16	Článek 18	Článek 19
Příloha I	—	Příloha I část A body 1 až 5
—	—	Příloha I část A bod 6
—	Příloha I	Příloha I část B body 1 až 5
—	—	Příloha I část B bod 6
Příloha II část A	—	Příloha II část A
Příloha II část B	—	—
Příloha II část C	—	Příloha II část B
—	Příloha II	Příloha III
—	—	Příloha IV
—	—	Příloha V

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/632

ze dne 17. dubna 2019,

kterým se mění nařízení (EU) č. 952/2013 za účelem prodloužení přechodného používání jiných způsobů než metod elektronického zpracování dat stanovených v celním kodexu Unie

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na články 33 a 207 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽¹⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie ⁽²⁾ (dále jen „kodex“), se mají veškeré výměny informací mezi celními orgány navzájem a mezi hospodářskými subjekty a celními orgány a uchovávání těchto informací uskutečňovat prostřednictvím elektronického zpracování dat.
- (2) Kodex však umožňuje použít během přechodného období jiné způsoby výměny a uchovávání informací než metody elektronického zpracování dat uvedené v čl. 6 odst. 1 kodexu, pokud elektronické systémy nezbytné pro uplatňování kodexu dosud nejsou v provozu. Toto přechodné období musí skončit nejpozději do 31. prosince 2020.
- (3) Podle kodexu mají členské státy spolupracovat s Komisí při vývoji, údržbě a používání elektronických systémů pro výměnu a uchovávání celních informací a Komise má vypracovat pracovní program pro vývoj těchto elektronických systémů a jejich uvedení do provozu.
- (4) Pracovní program byl zaveden prováděcím rozhodnutím Komise (EU) 2016/578 ⁽³⁾. Obsahuje seznam sedmnácti elektronických systémů, které musí vyvinout za účelem uplatňování kodexu buď samotné členské státy (v případě systémů, jež mají být řízeny na vnitrostátní úrovni – dále jen „vnitrostátní systémy“), nebo členské státy v úzké spolupráci s Komisí (v případě celounijních systémů, z nichž některé sestávají z celounijních složek i vnitrostátních složek – dále jen „transevropské systémy“).
- (5) Pracovní program stanoví plánovací harmonogram pro zavádění uvedených vnitrostátních a transevropských systémů.
- (6) Přejít na výlučné využívání elektronických systémů pro komunikaci mezi hospodářskými subjekty a celními orgány a mezi celními orgány navzájem umožní, aby zjednodušení obsažená v kodexu nabyla plné účinnosti, což povede ke zlepšené výměně informací mezi aktéry, účinnější registraci příjezdu, tranzitu a výstupu zboží, centralizovanému celnímu řízení a harmonizovaným celním kontrolám na celém celním území Unie, a v důsledku toho i ke snížení správních nákladů, byrokracie, chyb a podvodů v celních prohlášeních a k omezení výběrů „nejvýhodnější celnice“.
- (7) Zavádění elektronických systémů vyžaduje, aby Komise i členské státy harmonizovaly datové prvky na základě mezinárodně uznaných datových modelů, jak stanoví kodex, uskutečnily finanční i časové investice a v některých

⁽¹⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 13. března 2019 (dosud nezveřejněn v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 9. dubna 2019.

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. L 269, 10.10.2013, s. 1).

⁽³⁾ Prováděcí rozhodnutí Komise (EU) 2016/578 ze dne 11. dubna 2016, kterým se zavádí pracovní program pro vývoj elektronických systémů stanovených v celním kodexu Unie a jejich uvedení do provozu (Úř. věst. L 99, 15.4.2016, s. 6).

případech zcela přeprogramovaly stávající elektronické systémy. Jednotlivé členské státy naplánovaly vývoj těchto elektronických systémů různým způsobem, což vedlo k odlišnostem v načasování, pokud jde o zavádění těchto systémů v rámci Unie. Jelikož jsou elektronické systémy vzájemně úzce propojeny, je důležité zavést je ve správném pořadí. Zpoždění při vývoji jednoho systému tak nevyhnutelně povede ke zpožděním při vývoji dalších systémů. Kodex (včetně lhůty pro ukončení přechodných opatření ke dni 31. prosince 2020) byl přijat v roce 2013, ale normy, které jej doplňují a provádějí, konkrétně nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446 ⁽⁴⁾, prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/2447 ⁽⁵⁾ a nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/341 ⁽⁶⁾, byly zveřejněny až v letech 2015 a 2016. To způsobilo zpoždění při vypracování funkčních a technických specifikací nezbytných pro vývoj zmíněných elektronických systémů.

- (8) Navzdory tomu, že článek 278 kodexu stanoví pro zavedení všech elektronických systémů uvedených v tomto článku jednotné datum, tedy 31. prosince 2020, a navzdory úsilí Unie a některých členských států na rozpočtové i operační úrovni o dokončení práce ve stanovené lhůtě se ukázalo, že některé systémy bude možné do uvedeného data zavést pouze částečně. Z toho plyne, že i po tomto datu se budou muset nadále používat některé stávající systémy. Nebudou-li přijaty legislativní pozměňovací návrhy, které uvedenou lhůtu prodlouží, nebudou společnosti a celní orgány moci plnit své úkoly a právní závazky, pokud jde o celní operace.
- (9) Po 31. prosinci 2020 by měla pokračovat práce na třech skupinách systémů. První skupina sestává z vnitrostátních elektronických systémů zaměřených na oznámení o příchodu, o předložení zboží a o prohlášeních o dočasném uskladnění a na celní prohlášení pro zboží přivezené na celní území Unie (včetně zvláštních postupů, avšak s výjimkou pasivního zušlechťovacího styku), které je nutno aktualizovat nebo budovat tak, aby se zohlednily určité požadavky kodexu, například harmonizace požadavků na data vkládaná do těchto systémů. Druhá skupina sestává ze stávajících elektronických systémů, které je nutno aktualizovat, aby se zohlednily určité požadavky kodexu, například harmonizace požadavků na data vkládaná do systémů. Tuto skupinu tvoří tři transevropské systémy (systém pro vstupní souhrnná celní prohlášení, systém pro vnější a vnitřní tranzit a systém pro zboží, jež opustilo celní území Unie) a dále vnitrostátní systém vývozu (včetně vývozní složky vnitrostátního systému pro zvláštní režimy). Třetí skupina sestává ze tří nových transevropských elektronických systémů (systémů týkajících se jistot za celní dluh, který by mohl vzniknout, nebo který vznikl, celního statusu zboží a centralizovaného celního řízení). Komise v partnerství s členskými státy vypracovala podrobný harmonogram za účelem uvádění těchto systémů do provozu v období do konce roku 2025.
- (10) V souladu s novým plánem pro vývoj elektronických systémů by se kodexem stanovené období, během něhož lze přechodně používat jiné způsoby výměny a uchovávání informací než metody elektronického zpracování dat uvedené v čl. 6 odst. 1 kodexu, mělo prodloužit do roku 2022, pokud jde o první skupinu, a do roku 2025, pokud jde o druhou a třetí skupinu elektronických systémů.
- (11) Pokud jde o ostatní systémy, které mají být zřízeny pro účely provádění kodexu, obecné konečné datum 31. prosince 2020 pro používání jiných způsobů výměny a uchovávání informací než metody elektronického zpracování dat uvedené v čl. 6 odst. 1 kodexu, by mělo platit i nadále.
- (12) Aby Evropský parlament a Rada mohly monitorovat zavádění všech elektronických systémů nezbytných pro uplatňování ustanovení kodexu uvedených v článku 278 kodexu, měla by Komise pravidelně podávat zprávy o dosaženém pokroku a o tom, zda jsou průběžné cíle plněny ve stanoveném časovém harmonogramu. Členské státy by měly Komisi za tímto účelem dvakrát ročně poskytovat příslušné informace. Jakmile budou všechny elektronické systémy v provozu, měla by Komise prostřednictvím kontroly účelnosti zahájené do jednoho roku ode dne, kdy budou tyto systémy poprvé všechny provozuschopné, posoudit, zda plní svůj účel.
- (13) Kodex by proto měl být odpovídajícím způsobem změněn,

⁽⁴⁾ Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446 ze dne 28. července 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie (Úř. věst. L 343, 29.12.2015, s. 1).

⁽⁵⁾ Prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/2447 ze dne 24. listopadu 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. L 343, 29.12.2015, s. 558).

⁽⁶⁾ Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/341 ze dne 17. prosince 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o přechodná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie, pokud příslušné elektronické systémy dosud nejsou v provozu, a kterým se mění nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446 (Úř. věst. L 69, 15.3.2016, s. 1).

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Změny nařízení (EU) č. 952/2013

Nařízení (EU) č. 952/2013 se mění takto:

1) článek 278 se nahrazuje tímto:

„Článek 278

Přechodná opatření

1. Do 31. prosince 2020 lze přechodně používat jiné způsoby výměny a uchovávání informací než metody elektronického zpracování dat uvedené v čl. 6 odst. 1, pokud elektronické systémy nezbytné pro uplatňování kodexu jiné než elektronické systémy uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku dosud nejsou v provozu.

2. Do 31. prosince 2022 lze přechodně používat jiné způsoby než metody elektronického zpracování dat uvedené v čl. 6 odst. 1, pokud elektronické systémy nezbytné pro uplatňování následujících ustanovení kodexu dosud nejsou v provozu:

- a) ustanovení článků 133, 139, 145 a 146 o oznámeních o příchodu, o předložení zboží a o prohlášeních o dočasném uskladnění; a
- b) ustanovení článků 158, 162, 163, 166, 167, 170 až 174, 201, 240, 250, 254 a 256 týkající se celního prohlášení pro zboží dovezené na území Unie.

3. Do 31. prosince 2025 lze přechodně používat jiné způsoby než metody elektronického zpracování dat uvedené v čl. 6 odst. 1, pokud elektronické systémy nezbytné pro uplatňování následujících ustanovení kodexu dosud nejsou v provozu:

- a) ustanovení čl. 89 odst. 2 písm. b) a čl. 89 odst. 6 o jistotách za celní dluh, který by mohl vzniknout, nebo který vznikl;
- b) ustanovení článků 46, 47, 127, 128 a 129 o vstupních souhrnných celních prohlášeních a analýze rizik;
- c) ustanovení čl. 153 odst. 2 o celním statusu zboží;
- d) ustanovení článku 179 o centralizovaném celním řízení;
- e) ustanovení čl. 210 písm. a), čl. 215 odst. 2 a článků 226, 227, 233 a 234 o tranzitu; a
- f) ustanovení článků 258, 259, 263, 267, 269, 270, 271, 272, 274 a 275 o pasivním zúšlechťovacím styku, prohlášeních před výstupem zboží, formalitách při výstupu zboží, vývozu zboží Unie, zpětném vývozu zboží, které není zbožím Unie, a výstupních souhrnných celních prohlášeních pro zboží opouštějící území Unie.“;

2) vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 278a

Povinnost podávat zprávy

1. Do 31. prosince 2019 a poté každý rok až do dne, kdy začnou být elektronické systémy uvedené v článku 278 plně provozuschopné, předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě výroční zprávu o pokroku dosaženém při vývoji těchto elektronických systémů.

2. Výroční zpráva posoudí pokrok Komise a členských států při vývoji každého elektronického systému a zohlední zejména následující milníky:

- a) datum zveřejnění technických specifikací týkajících se externí komunikace elektronického systému,
- b) období testování shody s hospodářskými subjekty, a
- c) očekávaná a skutečná data zavedení elektronických systémů.

3. Pokud posouzení ukáže, že pokrok není uspokojivý, popíše zpráva také nápravná opatření, jež je třeba přijmout, aby se zajistilo zavedení elektronických systémů před koncem platného přechodného období.

4. Členské státy Komisi dvakrát ročně poskytnou aktualizovanou tabulku s informacemi o svém pokroku při vývoji a zavádění elektronických systémů. Komise takto aktualizované informace zveřejní na svých internetových stránkách.“;

3) článek 279 se nahrazuje tímto:

„Článek 279

Přenesení pravomoci

Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 284, kterými se stanoví pravidla pro výměnu a uchovávání údajů v situacích uvedených v článku 278.“

Článek 2

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 17. dubna 2019.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předseda
G. CIAMBA

Společné prohlášení Evropského parlamentu a Rady

Evropský parlament a Rada vítají zvláštní zprávu Evropského účetního dvora č. 26/2018 nazvanou „Řada zpoždění s realizací celních informačních systémů: kde se stala chyba?“ a další aktuální relevantní zprávy v celní oblasti, které spolunormotvůrcům poskytly lepší přehled o příčinách zpoždění při realizaci informačních systémů nezbytných pro zlepšení celních operací v EU.

Evropský parlament a Rada se domnívají, že jakýkoli budoucí audit Evropského účetního dvora, který by posoudil zprávy připravené Komisí na základě článku 278a celního kodexu Unie, by mohl pozitivně přispět k tomu, aby se předešlo dalším zpožděním.

Evropský parlament a Rada vyzývají Komisi i členské státy, aby tyto audity plně zohledňovaly.

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/633

ze dne 17. dubna 2019

o nekalých obchodních praktikách mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 43 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) V zemědělském a potravinovém řetězci často dochází k výrazné nerovnováze ve vyjednávací síle mezi dodavateli a kupujícími zemědělských produktů a potravinářských výrobků. Tato nerovnováha může vést k nekalým obchodním praktikám, pokud se větší a silnější obchodní partneři snaží prosadit některé praktiky nebo smluvní ujednání, které jsou ve vztahu k určitému prodeji v jejich prospěch. Takovéto praktiky se například mohou výrazně odchýlovat od zásad poctivého obchodního styku, být v rozporu s dobrou vírou a poctivým jednáním a být jednostranně vnuceny jedním obchodním partnerem druhému, mohou prosazovat neodůvodněný a nepřiměřený přenos hospodářského rizika z jednoho obchodního partnera na druhého nebo mohou vytvářet výraznou nerovnováhu mezi právy a povinnostmi jednoho obchodního partnera. Některé praktiky mohou být zjevně nekalé, a to i v případech, že se na nich obě strany dohodnou. V zájmu omezení výskytu takovýchto praktik, které mohou nepříznivě ovlivnit životní úroveň zemědělské komunity, by měl být zaveden minimální unijní standard ochrany proti nekalým obchodním praktikám. Přístup spočívající v minimální harmonizaci, který je uplatňován v této směrnici, členským státům umožňuje, aby přijaly nebo ponechaly v platnosti vnitrostátní pravidla, která jdou nad rámec nekalých obchodních praktik uvedených v této směrnici.
- (2) Od roku 2009 se na fungování potravinového řetězce včetně výskytu nekalých obchodních praktik zaměřily tři publikace Komise (sdělení Komise ze dne 28. října 2009 o lepším fungování potravinového řetězce v Evropě, sdělení Komise ze dne 15. července 2014 o boji proti nekalým obchodním praktikám mezi podniky v rámci potravinového řetězce a zpráva Komise ze dne 29. ledna 2016 o nekalých obchodních praktikách mezi podniky v rámci potravinového řetězce). Komise navrhla žádoucí prvky vnitrostátních a dobrovolných správních rámců pro zacházení s nekalými obchodními praktikami v potravinovém řetězci. Některé z těchto prvků se součástí právního rámce nebo dobrovolných správních režimů v členských státech nestaly, v důsledku čehož zůstávají tyto praktiky i nadále předmětem politické debaty v Unii.
- (3) V roce 2011 podpořilo fórum na vysoké úrovni pro lepší fungování potravinového řetězce, v jehož čele stojí Komise, soubor zásad osvědčených postupů v oblasti vertikálních vztahů v potravinovém řetězci, na nichž se dohodly organizace zastupující většinu subjektů působících v potravinovém řetězci. Tyto zásady posloužily jako základ iniciativy dodavatelského řetězce, která započala v roce 2013.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 440, 6.12.2018, s. 165.

⁽²⁾ Úř. věst. C 387, 25.10.2018, s. 48.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 12. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 9. dubna 2019.

- (4) Evropský parlament vyzval ve svém usnesení ze dne 7. června 2016 o nekalých obchodních praktikách v potravinářském dodavatelském řetězci ⁽⁴⁾ Komisi, aby předložila návrh právního rámce Unie proti nekalým obchodním praktikám. Rada ve svých závěrech ze dne 12. prosince 2016 o posílení postavení zemědělců v rámci potravinového řetězce a boji proti nekalým obchodním praktikám vybídla Komisi, aby zavčas provedla posouzení dopadů, ve kterém by za účelem řešení nekalých obchodních praktik zvažila navržení legislativního rámce Unie nebo nelegislativních opatření. Komise vypracovala posouzení dopadů, kterému předcházela otevřená veřejná konzultace a cílené konzultace. Kromě toho Komise během legislativního procesu poskytla informace dokládající, že značný podíl celkové hodnoty produkce představují velké subjekty.
- (5) V různých fázích produkce, zpracování, uvádění na trh, distribuce a maloobchodního prodeje zemědělských produktů a potravinářských výrobků jsou v zemědělském a potravinovém řetězci aktivní různé subjekty. Tento řetězec je zdaleka nejdůležitějším kanálem, jímž se zemědělské produkty a potravinářské výrobky dostávají „z farmy na vidličku“. Uvedené subjekty obchodují se zemědělskými produkty a potravinářskými výrobky, tedy se zemědělskými surovinami, včetně produktů rybolovu a akvakultury, uvedenými na seznamu v příloze I Smlouvy o fungování Evropské unie, a produkty neuvedenými ve zmíněné příloze, ale zpracovanými k užití jako potraviny za užití produktů v příloze uvedených.
- (6) Ačkoli podnikatelské riziko vyplývá z podstaty všech hospodářských činností, zemědělská produkce je zvláště zatížena nejistotou, protože závisí na biologických procesech a je vystavena povětrnostním podmínkám. Tuto nejistotu zvyšuje skutečnost, že zemědělské produkty a potravinářské výrobky ve větší či menší míře podléhají rychlé zkáze a jsou sezónní. V prostředí zemědělské politiky, která je výrazně tržněji orientovaná než v minulosti, se pro subjekty aktivní v zemědělském a potravinovém řetězci zvýšil význam ochrany proti nekalým obchodním praktikám.
- (7) Tyto nekalé obchodní praktiky mohou mít nepříznivý dopad zejména na životní úroveň zemědělské komunity. Tento dopad může být buď přímý, pokud se týká zemědělských výrobců a jejich organizací jakožto dodavatelů, nebo nepřímý spuštěním dominového efektu důsledků nekalých obchodních praktik užívaných v zemědělském a potravinovém řetězci způsobem, který má nepříznivý dopad na primární producenty v tomto řetězci.
- (8) Většina členských států, byť ne všechny, má zavedena zvláštní vnitrostátní pravidla, která dodavatele chrání proti nekalým obchodním praktikám užívaným ve vztazích mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci. Tam, kde je možné se spolehnout na smluvní právo nebo samoregulační iniciativy, omezují obavy z odvetných obchodních opatření proti stěžovateli a finanční rizika související s napadením těchto praktik praktickou hodnotu těchto forem nápravy. Některé členské státy, které mají zavedena zvláštní pravidla týkající se nekalých obchodních praktik, proto pověřují jejich prosazováním správní orgány. Pravidla členských států týkající se nekalých obchodních praktik, pakliže existují, se nicméně vyznačují značnou rozdílností.
- (9) Počet a velikost subjektů se v různých fázích zemědělského a potravinového řetězce liší. Rozdíly ve vyjednávací síle, které odpovídají ekonomické závislosti dodavatele na kupujícím, vedou často k tomu, že větší subjekty uplatňují nekalé obchodní praktiky vůči menším subjektům. Dynamický přístup, který se zakládá na relativní velikosti dodavatele a kupujícího z hlediska obrátu, by měl subjektům, které ji potřebují nejvíce, poskytovat lepší ochranu proti nekalým obchodním praktikám. Nekalé obchodní praktiky jsou zvláště škodlivé pro malé a střední podniky působící v zemědělském a potravinovém řetězci. Podniky větší než malé a střední podniky, ale s ročním obrátem nepřesahujícím 350 000 000 EUR, by rovněž měly být chráněny proti nekalým obchodním praktikám, aby se zabránilo přenášení nákladů spojených s těmito praktikami na zemědělské výrobce. Zdá se, že dominový efekt dopadající na zemědělské výrobce je zvláště výrazný v případě podniků s obrátem do výše 350 000 000 EUR. Ochrana zprostředkujících dodavatelů zemědělských produktů a potravinářských výrobků, včetně zpracovaných produktů, může sloužit rovněž k tomu, aby se zabránilo odklonu obchodních toků od zemědělských výrobců a jejich sdružení, jež zpracované produkty vyrábějí, k nechráněným dodavatelům.
- (10) Ochrana poskytovaná touto směrnicí by se měla vztahovat na zemědělské výrobce a fyzické nebo právnické osoby, které dodávají zemědělské produkty a potravinářské výrobky, včetně organizací producentů, ať už uznávaných, či nikoli, a sdružení organizací producentů, ať už uznávaných, či nikoli, v závislosti na jejich relativní vyjednávací síle. Tyto organizace producentů a sdružení organizací producentů zahrnují družstva. Uvedení

(⁴) Úř. věst. C 86, 6.3.2018, s. 40.

výrobci a osoby jsou zvláště zranitelní nekalými obchodními praktikami a nejméně schopni překonat je bez negativních účinků na svou ekonomickou životaschopnost. Pokud jde o kategorie dodavatelů, jež by měly být podle této směrnice chráněny, je třeba poznamenat, že významná část družstev zřízených zemědělci jsou podniky většími než malé a střední podniky, ale s ročním obratem nepřesahujícím 350 000 000 EUR.

- (11) Tato směrnice by se měla vztahovat na obchody bez ohledu na to, zda jsou prováděny mezi podniky nebo mezi podniky a veřejnými orgány, vzhledem k tomu, že pro veřejné orgány by při nákupu zemědělských produktů a potravinářských výrobků měly platit stejné normy. Tato směrnice by se měla vztahovat na všechny veřejné orgány vystupující jako kupující.
- (12) Dodavatelé v Unii by měli být chráněni nejen proti nekalým obchodním praktikám kupujících usazených v témže členském státě jako dodavatel nebo v jiném členském státě než dodavatel, ale i proti nekalým obchodním praktikám kupujících usazených mimo Unii. Touto ochranou by se zabránilo případným nezamýšleným důsledkům, jako je výběr místa usazení na základě použitelných pravidel. Dodavatelé usazení mimo Unii by měli při prodeji zemědělských produktů a potravinářských výrobků do Unie rovněž požívat ochrany proti nekalým obchodním praktikám. Nejenže jsou takoví dodavatelé zranitelní nekalými obchodními praktikami ve stejné míře, ale širší působnost směrnice by mohla rovněž zabránit nezamýšlenému odklonu obchodních toků směrem k nechráněným dodavatelům, který by ohrozil ochranu dodavatelů v Unii.
- (13) Do oblasti působnosti této směrnice by měly být zahrnuty také některé doplňkové služby související s prodejem zemědělských produktů a potravinářských výrobků.
- (14) Tato směrnice by se měla vztahovat na obchodní jednání větších subjektů vůči subjektům, které mají menší vyjednávací sílu. Vhodným přibližným vyjádřením relativní vyjednávací síly je roční obrat jednotlivých subjektů. Toto kritérium je sice jen přibližným vyjádřením, poskytuje však subjektům předvídatelnost ohledně jejich práv a povinností podle této směrnice. Horní hranice by měla zabránit tomu, aby byla ochrana poskytována subjektům, které nejsou zranitelné nebo které jsou mnohem méně zranitelné než jejich menší partneři nebo konkurenti. Tato směrnice proto stanoví kategorie subjektů stanovené na základě obratu, podle nichž je ochrana udělována.
- (15) Jelikož k nekalým obchodním praktikám může docházet v kterékoli fázi prodeje zemědělského produktu nebo potravinářského výrobku, před prodejem, během něj i po něm, měly by členské státy zajistit, aby se tato směrnice na takové praktiky vztahovala, ať k nim dochází kdykoli.
- (16) Při rozhodování o tom, zda je konkrétní obchodní praktika považována za nekalou, je důležité snížit riziko omezení používání spravedlivých a užitek přinášejících dohod sjednaných mezi stranami. Je proto vhodné rozlišovat mezi praktikami, jež jsou jasně a jednoznačně stanoveny ve smlouvách o dodávkách mezi stranami nebo v následných dohodách mezi stranami, a praktikami, k nimž dochází po zahájení obchodu, aniž by byly předem sjednány, aby tak byly zakázány pouze jednostranné a retroaktivní změny těchto jasných a jednoznačných ustanovení smluv o dodávkách. Některé obchodní praktiky jsou nicméně považovány za nekalé ze své podstaty a neměly by být předmětem smluvní svobody stran.
- (17) Pozdní platby za zemědělské produkty a potravinářské výrobky, včetně pozdních plateb za produkty podléhající rychlé zkáze, a zrušení objednávek produktů podléhajících rychlé zkáze v krátkém časovém předstihu má na ekonomickou životaschopnost dodavatele nepříznivý dopad bez vyvažujících přínosů. Takové praktiky by proto měly být zakázány. V této souvislosti je vhodné stanovit pro účely této směrnice definici zemědělských produktů a potravinářských výrobků podléhajících rychlé zkáze. Definice použité v aktech Unie týkajících se potravinového práva sledují jiné cíle, jako jsou zdraví a bezpečnost potravin, a nejsou proto pro účely této směrnice vhodné. Produkt by měl být považován za produkt podléhající rychlé zkáze, pokud lze očekávat, že se stane nevhodným k prodeji v průběhu 30 dní od posledního kroku v rámci sklizně, výroby či zpracování dodavatelem, bez ohledu na to, zda je produkt po prodeji dále zpracováván a zda je s ním po prodeji nakládáno v souladu s jinými pravidly, zejména pravidly v oblasti bezpečnosti potravin. Produkty podléhající rychlé zkáze se obvykle používají nebo prodávají urychleně. Platby za produkty podléhající rychlé zkáze, které jsou provedeny později než 30 dnů po dodání, nebo 30 dnů po uplynutí dohodnuté dodací lhůty, jsou-li produkty dodávány pravidelně, či 30 dnů po dni stanovení splatné částky, nejsou s poctivým obchodováním slučitelné. V zájmu poskytnutí zvýšené ochrany zemědělcům a jejich likviditě by dodavatelé jiných zemědělských produktů a potravinářských výrobků neměli být v případě, že jsou produkty a výrobky dodávány pravidelně, nuceni čekat na platbu déle než 60 dnů po dodání, nebo 60 dnů po uplynutí dohodnuté dodací lhůty, jsou-li produkty a výrobky dodávány pravidelně, či 60 dnů po dni stanovení splatné částky.

Tato omezení by se měla vztahovat pouze na platby týkající se prodeje zemědělských produktů a potravinářských výrobků, a nikoli na jiné platby, jako jsou doplňkové platby družstva jeho členům. V souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ⁽⁵⁾ by mělo být rovněž možné pro účely této směrnice považovat za den stanovení splatné částky pro dohodnutou dodací lhůtu den vystavení faktury, nebo den jejího obdržení kupujícím.

- (18) Ustanovení této směrnice o pozdních platbách jsou zvláštními pravidly pro zemědělské a potravinářské odvětví k ustanovením o dobách splatnosti stanoveným ve směrnici 2011/7/EU. Ustanoveními této směrnice o pozdních platbách by neměla být dotčena ustanovení o sdílení hodnoty ve smyslu článku 172a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ⁽⁶⁾. V zájmu zajištění hladkého fungování školního projektu podle článku 23 nařízení (EU) č. 1308/2013 by se ustanovení o pozdních platbách uvedená v této směrnici neměla vztahovat na platby, jež kupující (tedy žadatel o podporu) vyplatil dodavateli v rámci školního projektu. S ohledem na výzvu, kterou pro veřejné subjekty poskytující zdravotní péči představuje stanovení priorit zdravotní péče tak, aby byla zajištěna vyváženost mezi potřebami jednotlivých pacientů a finančními zdroji, by se tato ustanovení neměla vztahovat ani na veřejné subjekty poskytující zdravotní péči ve smyslu čl. 4 odst. 4 písm. b) směrnice 2011/7/EU.
- (19) Zvláštní postavení mají hrozny a částečně zkvašený hroznový mošt pro výrobu vína, jelikož hrozny se během roku sklízají pouze po velice omezenou dobu, ale používají se pro výrobu vína, které bude v některých případech prodáno až o mnoho let později. Aby se tato specifická situace vyřešila, vypracovávají organizace producentů a mezioborové organizace tradičně standardní smlouvy o dodávkách těchto produktů. Tyto standardní smlouvy stanoví konkrétní platební lhůty se splátkami. Jelikož tyto standardní smlouvy používají dodavatelé a kupující pro účely víceletých ujednání, nejenže poskytují zemědělským výrobcům jistotu dlouhodobých obchodních vztahů, ale přispívají i ke stabilitě dodavatelského řetězce. Pokud byly tyto standardní smlouvy vypracovány uznanou organizací producentů, mezioborovou organizací nebo sdružením organizací producentů a byly členským státem učiněny závaznými podle článku 164 nařízení (EU) č. 1308/2013 před 1. lednem 2019 nebo pokud je platnost tohoto rozšíření působnosti standardních smluv členským státem obnovena bez jakýchkoli výraznějších změn platebních podmínek v neprospěch dodavatelů hroznů a částečně zkvašeného hroznového moštu, ustanovení této směrnice o pozdních platbách by se na dodavatele hroznů a částečně zkvašeného hroznového moštu pro výrobu vína a na jejich přímé kupující vztahovat neměla. Členské státy jsou podle čl. 164 odst. 6 nařízení (EU) č. 1308/2013 povinny příslušné dohody uznaných organizací producentů, mezioborových organizací a sdružení organizací producentů oznámit Komisi.
- (20) Oznámení o zrušení objednávek produktů podléhajících rychlé zkáze učiněná ve lhůtě kratší než 30 dnů by měla být považována za nekalou praxi, neboť dodavatel by nebyl schopen nalézt pro tyto produkty alternativní odbytiště. U produktů v některých odvětvích by však mohly dodavatelům ponechávat dostatek času na to, aby dané produkty prodali někde jinde nebo je použili sami, i kratší lhůty pro zrušení objednávek. Členské státy by proto měly mít možnost stanovit u těchto odvětví v náležitě odůvodněných případech kratší lhůty pro zrušení objednávek.
- (21) Silnější kupující by neměli jednostranně měnit dohodnuté smluvní podmínky, například vyřazením produktů, na něž se vztahuje smlouva o dodávkách, z nabídky. Toto pravidlo by se však nemělo týkat situací, kdy existuje mezi dodavatelem a kupujícím dohoda, která výslovně stanoví, že kupující může s ohledem na budoucí objednávky specifikovat konkrétní prvek obchodu později. To by se mohlo týkat například objednávaného množství. Není nutné, aby byla v určitém okamžiku uzavřena dohoda upravující všechny aspekty obchodu mezi dodavatelem a kupujícím.
- (22) Dodavatelé a kupující zemědělských produktů a potravinářských výrobků by měli být schopni svobodně sjednávat podmínky prodeje, včetně cen. Tato jednání se týkají rovněž plateb za služby, jež kupující poskytne dodavateli, jako je zařazení produktů do nabídky, uvádění na trh a propagace. Pokud však kupující dodavateli účtuje platby, které nesouvisí s konkrétním prodejem, měla by být tato praktika považována za nekalou a měla by být podle této směrnice zakázána.
- (23) Neměla by sice být stanovena povinnost používat písemné smlouvy, avšak používání písemných smluv v zemědělském a potravinovém řetězci by mohlo napomoci k tomu, aby se zabránilo některým nekalým

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích (Úř. věst. L 48, 23.2.2011, s. 1).

⁽⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 671).

obchodním praktikám. Z tohoto důvodu a v zájmu ochrany dodavatelů proti těmto nekalým praktikám by proto měli mít dodavatelé nebo jejich sdružení právo požádat o písemné potvrzení podmínek smlouvy o dodávkách, pokud již byly dohodnuty. V případech, kdy kupující odmítne písemně potvrdit podmínky smlouvy o dodávkách, by se takové jednání mělo považovat za nekalou obchodní praktiku a mělo by být zakázáno. Členské státy by kromě toho mohly určit, sdílet a prosazovat osvědčené postupy týkající se uzavírání dlouhodobých smluv zaměřené na posílení vyjednávací pozice producentů v zemědělském a potravinovém řetězci.

- (24) Tato směrnice neharmonizuje pravidla týkající se důkazního břemene, jež mají být uplatňována v řízení před vnitrostátními donucovacími orgány, a neharmonizuje ani definici smluv o dodávkách. Příslušná pravidla týkající se důkazního břemene a definice smluv o dodávkách jsou proto stanovena vnitrostátním právem členských států.
- (25) Podle této směrnice by dodavatelé měli mít možnost podávat proti některým nekalým obchodním praktikám stížnosti. Odvetná obchodní opatření kupujících proti dodavatelům vykonávajícím svá práva, například vyřazení produktů z nabídky, snížení objednávaného množství produktů nebo zastavení poskytování některých služeb dodavateli, jako je uvádění jeho produktů na trh nebo jejich propagace, jež kupující použije nebo jejichž použitím hrozí, by měla být zakázána a považována za nekalou obchodní praktiku.
- (26) Náklady na skladování nebo vystavení zemědělských produktů a potravinářských výrobků, jejich zařazení do nabídky nebo jejich dodání na trh obvykle hradí kupující. Proto by mělo být podle této směrnice zakázáno účtovat dodavateli za tyto služby platbu uhrazenou kupujícím nebo třetí straně, pokud tato platba nebyla jasně a jednoznačně dohodnuta při uzavírání smlouvy o dodávkách nebo v následné dohodě mezi kupujícím a dodavatelem. Pokud je tato platba dohodnuta, měla by být její výše založena na objektivních a přiměřených odhadech.
- (27) Aby byly příspěvky dodavatele k nákladům na propagaci zemědělských produktů a potravinářských výrobků, jejich uvádění na trh nebo reklamu na ně, včetně propagačního vystavování v obchodech a prodejních kampaních, považovány za poctivé, měly by být jasně a jednoznačně dohodnuty při uzavírání smlouvy o dodávkách nebo v následné dohodě mezi kupujícím a dodavatelem. V opačném případě by měly být podle této směrnice zakázány. Pokud je tento příspěvek dohodnut, měla by být jeho výše založena na objektivních a přiměřených odhadech.
- (28) Za účelem zajištění účinného prosazování zákazů stanovených v této směrnici by členské státy měly určit příslušné donucovací orgány. Tyto orgány by měly být schopny konat z vlastního podnětu nebo na základě stížností stran postižených nekalými obchodními praktikami v zemědělském a potravinovém řetězci, stížností od oznamovatelů nebo anonymních stížností. Donucovací orgán by mohl shledat, že neexistují dostatečné důvody pro uznání stížnosti. Nedostatečné důvody by mohly být shledány i v důsledku administrativních priorit. Pokud donucovací orgán zjistí, že nebude schopen se stížností přednostně zabývat, měl by o tom stěžovatele informovat a uvést příslušné důvody. Pokud stěžovatel z obavy z odvetných obchodních opatření požádá, aby jeho totožnost zůstala utajena, měly by donucovací orgány členských států učinit vhodná opatření.
- (29) Má-li členský stát více než jeden donucovací orgán, měl by určit jednotné kontaktní místo, aby usnadnil účinnou spolupráci mezi donucovacími orgány navzájem a s Komisí.
- (30) Dodavatelé by mohli vnímat jako snadnější, například z jazykových důvodů, podání stížnosti donucovacímu orgánu svého vlastního členského státu. Z hlediska prosazování pravidel by však mohlo být efektivnější podat žádost donucovacímu orgánu členského státu, v němž je usazen kupující. Dodavatelé by měli mít možnost zvolit si orgán, jemuž chtějí stížnost podat.
- (31) Stížnosti organizací producentů, jiných organizací dodavatelů a sdružení těchto organizací, včetně zastupujících organizací, mohou sloužit k ochraně totožnosti jednotlivých členů organizace, kteří se domnívají, že se stali obětmi nekalých obchodních praktik. Právo podat na žádost dodavatele a v jeho zájmu stížnost by měly mít i jiné organizace s legitimním zájmem na zastupování dodavatelů, pokud jsou tyto organizace nezávislými neziskovými právníckými osobami. Donucovací orgány členských států by proto měly mít možnost přijímat stížnosti těchto subjektů a konat na jejich základě a zároveň chránit procesní práva kupujícího.
- (32) Za účelem zajištění účinného prosazování zákazu nekalých obchodních praktik by určené donucovací orgány měly mít potřebné zdroje a odborné znalosti.

- (33) Donucovací orgány členských států by měly mít nezbytné pravomoci a odborné znalosti k provádění šetření. Zmocnění orgánů neznamená, že jsou povinny tyto pravomoci využít v každém jednotlivém šetření, které provedou. Pravomoci donucovacích orgánů by jim měly například umožnit účinně shromažďovat věcné informace a případně nařídit ukončení zakázané praxe.
- (34) Existence odrazujícího prostředku, jako je pravomoc ukládat pokuty a jiné stejně účinné sankce a zveřejnit výsledky šetření, včetně informací o kupujících, kteří se daného porušení pravidel dopustili, nebo pravomoc zahájit řízení o uložení těchto pokut a jiných stejně účinných sankcí, například u soudů, může povzbudit ke změnám chování a vést k řešení sporů mezi stranami ještě před zahájením soudního řízení, a proto by takové prostředky měly být součástí pravomocí donucovacích orgánů. Pokuty mohou být zvláště účinné a odrazující. Donucovací orgán by však měl mít možnost rozhodnout v každém šetření, jakou ze svých pravomocí použije a zda uloží pokutu nebo jinou stejně účinnou sankci nebo zda zahájí řízení o jejich uložení.
- (35) Výkon pravomocí, které jsou podle této směrnice svěřeny donucovacím orgánům, by měl podléhat vhodným zárukám, které splňují standardy obecných zásad práva Unie a Listiny základních práv Evropské unie, v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, včetně respektování práv kupujících na obhajobu.
- (36) Komise a donucovací orgány členských států by měly úzce spolupracovat, aby zajistily společný přístup k uplatňování pravidel stanovených v této směrnici. Donucovací orgány by si zejména měly poskytovat vzájemnou pomoc, například v podobě sdílení informací a spolupráce při šetřeních, jež mají přeshraniční rozměr.
- (37) Pro usnadnění účinného prosazování pravidel by Komise měla pomáhat organizovat pravidelná setkání donucovacích orgánů členských států, na nichž mohou sdílet relevantní informace, osvědčené postupy, informace o novém vývoji, postupy v oblasti prosazování pravidel a doporučení ohledně uplatňování ustanovení této směrnice.
- (38) Pro usnadnění těchto výměn by Komise měla zřídit veřejné internetové stránky, které budou obsahovat odkazy na vnitrostátní donucovací orgány, včetně informací o vnitrostátních předpisech provádějících tuto směrnici.
- (39) Jelikož většina členských států již vnitrostátní pravidla týkající se nekalých obchodních praktik má, byť rozdílná, je vhodné použít pro zavedení minimálního standardu ochrany podle práva Unie směrnici. To by mělo členským státům umožnit začlenit příslušná pravidla do jejich vnitrostátního právního řádu tak, aby mohly být zavedeny soudržné režimy. Členským státům by nemělo být bráněno v tom, aby na svém území ponechaly v platnosti nebo zavedly přísnější vnitrostátní pravidla zajišťující vyšší úroveň ochrany proti nekalým obchodním praktikám ve vztazích mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci, v mezích práva Unie použitelného v oblasti fungování vnitřního trhu a za podmínky, že jsou tato pravidla přiměřená.
- (40) Členské státy by rovněž měly mít možnost ponechat v platnosti nebo zavést vnitrostátní pravidla zaměřená na boj proti nekalým obchodním praktikám, které do oblasti působnosti této směrnice nespádají, v mezích práva Unie použitelného v oblasti fungování vnitřního trhu a za podmínky, že jsou tato pravidla přiměřená. Tato vnitrostátní pravidla by mohla překračovat rámec této směrnice, například pokud jde o velikost kupujících a dodavatelů, ochranu kupujících, rozsah produktů a rozsah služeb. Tato vnitrostátní pravidla by mohla překračovat rámec zakázaných nekalých obchodních praktik uvedených v této směrnici rovněž z hlediska jejich počtu a druhu.
- (41) Tato vnitrostátní pravidla by platila současně s dobrovolnými správními opatřeními, jako jsou vnitrostátní kodexy chování nebo iniciativa dodavatelského řetězce. Využívání dobrovolného alternativního řešení sporů mezi dodavateli a kupujícími by mělo být výslovně podporováno, aniž je dotčeno právo dodavatele podat stížnost nebo se obrátit na civilní soudy.
- (42) Komise by měla mít přehled o provádění této směrnice v členských státech. Kromě toho by Komise měla být schopna posoudit účinnost této směrnice. Donucovací orgány členských států by za tímto účelem měly Komisi předkládat výroční zprávy. Tyto zprávy by měly poskytovat kvantitativní a kvalitativní informace o stížnostech,

šetřeních a přijatých rozhodnutích, pokud existují. Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení oznamovací povinnosti by Komisi měly být svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽⁷⁾.

- (43) V zájmu účinného provádění politiky týkající se nekalých obchodních praktik ve vztazích mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci by Komise měla uplatňování této směrnice přezkoumat a předložit zprávu Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů. V rámci tohoto přezkumu by se měla posoudit zejména účinnost vnitrostátních opatření zaměřených na boj proti nekalým obchodním praktikám v zemědělském a potravinovém řetězci a účinnost spolupráce mezi donucovacími orgány. Přezkum by měl rovněž věnovat zvláštní pozornost tomu, zda by – vedle ochrany dodavatelů – v budoucnu byla odůvodněná ochrana kupujících zemědělských produktů a potravinářských výrobků v dodavatelském řetězci. K této zprávě by měly být, bude-li to vhodné, připojeny legislativní návrhy.
- (44) Jelikož cíle této směrnice, totiž stanovení minimálního unijního standardu ochrany harmonizací rozdílných opatření členských států, pokud jde o nekalé obchodní praktiky, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jej, z důvodu jejich rozsahu a účinků, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

1. S cílem bojovat proti praktikám, které se výrazně odchyľují od zásad poctivého obchodního styku, jsou v rozporu s dobrou vírou a poctivým jednáním a jsou jednostranně vnuceny jedním obchodním partnerem druhému, tato směrnice stanoví minimální seznam zakázaných nekalých obchodních praktik ve vztazích mezi kupujícími a dodavateli v zemědělském a potravinovém řetězci, minimální pravidla pro prosazování těchto zákazů a opatření pro koordinaci mezi donucovacími orgány.
2. Tato směrnice se vztahuje na některé nekalé obchodní praktiky, k nimž dochází v souvislosti s prodejem zemědělských produktů a potravinářských výrobků:
 - a) dodavateli, jejichž roční obrat nepřesahuje 2 000 000 EUR, kupujícím, jejichž roční obrat přesahuje 2 000 000 EUR;
 - b) dodavateli, jejichž roční obrat přesahuje 2 000 000 EUR, ale nepřesahuje 10 000 000 EUR, kupujícím, jejichž roční obrat přesahuje 10 000 000 EUR;
 - c) dodavateli, jejichž roční obrat přesahuje 10 000 000 EUR, ale nepřesahuje 50 000 000 EUR, kupujícím, jejichž roční obrat přesahuje 50 000 000 EUR;
 - d) dodavateli, jejichž roční obrat přesahuje 50 000 000 EUR, ale nepřesahuje 150 000 000 EUR, kupujícím, jejichž roční obrat přesahuje 150 000 000 EUR;
 - e) dodavateli, jejichž roční obrat přesahuje 150 000 000 EUR, ale nepřesahuje 350 000 000 EUR, kupujícím, jejichž roční obrat přesahuje 350 000 000 EUR.

Roční obrat dodavatelů a kupujících uvedený v prvním pododstavci písm. a) až e) musí být chápán v souladu s příslušnými částmi přílohy doporučení Komise 2003/361/ES ⁽⁸⁾, a zejména jejích článků 3, 4 a 6, včetně definic „nezávislého podniku“, „partnerského podniku“, „propojeného podniku“ a jiných věcí týkajících se obratu.

⁽⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽⁸⁾ Doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků a malých a středních podniků (Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36).

Odchylně od prvního pododstavce se tato směrnice vztahuje na prodej zemědělských produktů a potravinářských výrobků dodavateli, jejichž roční obrat nepřesahuje 350 000 000 EUR, všem kupujícím, kteří jsou veřejnými orgány.

Tato směrnice se vztahuje na prodeje, při nichž jsou dodavatel, kupující, nebo oba usazeni v Unii.

Tato směrnice se vztahuje rovněž na služby v rozsahu, v jakém jsou výslovně uvedeny v článku 3, poskytované dodavateli kupujícím.

Tato směrnice se nevztahuje na dohody mezi dodavateli a spotřebiteli.

3. Tato směrnice se vztahuje na smlouvy o dodávkách uzavřené po dni použitelnosti předpisů, jimiž se tato směrnice provádí ve vnitrostátním právu, v souladu s čl. 13 odst. 1 druhým pododstavcem.

4. Smlouvy o dodávkách uzavřené přede dnem vyhlášení předpisů provádějících tuto směrnici v souladu s čl. 13 odst. 1 prvním pododstavcem ve vnitrostátním právu se uvedou do souladu s touto směrnicí nejpozději dvanáct měsíců po tomto dni vyhlášení.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „zemědělskými produkty a potravinářskými výrobky“ produkty uvedené na seznamu v příloze I Smlouvy o fungování Evropské unie, jakož i produkty neuvedené na seznamu v dotyčné příloze, ale zpracované pro použití jako potraviny za užití produktů uvedených ve zmíněné příloze;
- 2) „kupujícím“ fyzická nebo právnická osoba, bez ohledu na místo svého usazení, nebo veřejný orgán v Unii, které kupují zemědělské produkty a potravinářské výrobky; pojem „kupující“ může zahrnovat skupinu takových fyzických a právnických osob;
- 3) „veřejným orgánem“ celostátní, regionální nebo místní orgány, veřejnoprávní subjekty či sdružení tvořená jedním nebo více takovými orgány či jedním nebo více takovými veřejnoprávními subjekty;
- 4) „dodavatelem“ zemědělský výrobce nebo fyzická či právnická osoba, bez ohledu na místo svého usazení, kteří prodávají zemědělské produkty a potravinářské výrobky; pojem „dodavatel“ může zahrnovat skupinu takových zemědělských výrobců nebo skupinu takových fyzických a právnických osob, jako jsou organizace producentů, organizace dodavatelů a sdružení těchto organizací;
- 5) „zemědělskými produkty a potravinářskými výrobky podléhajícími rychlé zkáze“ zemědělské produkty a potravinářské výrobky, které by se ze své podstaty či ve své fázi zpracování mohly stát nevhodnými k prodeji v průběhu 30 dní od sklizně, výroby či zpracování.

Článek 3

Zákaz nekalých obchodních praktik

1. Členské státy zajistí, aby byly zakázány alespoň všechny tyto nekalé obchodní praktiky:

a) kupující zaplatí dodavateli:

i) v případě, že smlouva o dodávkách stanoví pravidelnou dodávku produktů:

- za zemědělské produkty a potravinářské výrobky podléhající rychlé zkáze, později než 30 dnů po uplynutí dohodnuté dodací lhůty, v níž byly dodávky uskutečněny, nebo později než 30 dnů po dni stanovení splatné částky pro danou dodací lhůtu, podle toho, co nastane později;
- za jiné zemědělské produkty a potravinářské výrobky, později než 60 dnů po uplynutí dohodnuté dodací lhůty, v níž byly dodávky uskutečněny, nebo později než 60 dnů po dni stanovení splatné částky pro danou dodací lhůtu, podle toho, co nastane později;

pro účely dob splatnosti uvedených v tomto bodě se má za to, že dohodnuté dodací lhůty v žádném případě nepřesahují jeden měsíc;

ii) v případě, že smlouva o dodávkách nestanoví pravidelnou dodávku produktů:

- za zemědělské produkty a potravinářské výrobky podléhající rychlé zkáze, později než 30 dnů po dni dodání, nebo později než 30 dnů po dni stanovení splatné částky, podle toho, co nastane později;
- za jiné zemědělské produkty a potravinářské výrobky, později než 60 dnů po dni dodání, nebo později než 60 dnů po dni stanovení splatné částky, podle toho, co nastane později.

Bez ohledu na body i) a ii), pokud kupující stanoví splatnou částku:

- lhůty splatnosti uvedené v bodě i) začnou běžet od uplynutí dohodnuté dodací lhůty, v níž byly dodávky uskutečněny, a
 - lhůty splatnosti uvedené v bodě ii) začnou běžet ode dne dodání;
- b) kupující zruší objednávky zemědělských produktů a potravinářských výrobků podléhajících rychlé zkáze v tak krátkém časovém předstihu, že od dodavatele nelze rozumně očekávat, že nalezne alternativu, jak tyto produkty a výrobky uvést na trh nebo použít; za krátký časový předstih se vždy považuje předstih kratší než 30 dnů, přičemž členské státy mohou u specifických odvětví v náležitě odůvodněných případech stanovit lhůty kratší než 30 dnů;
- c) kupující jednostranně změní podmínky smlouvy o dodávkách zemědělských produktů a potravinářských výrobků týkající se četnosti, způsobu, místa, načasování nebo objemu zásobování či dodávek, norem jakosti, platebních podmínek nebo cen či podmínky poskytování služeb v rozsahu, v jakém jsou tyto služby výslovně uvedeny v odstavci 2;
- d) kupující od dodavatele vyžaduje platby, které nesouvisí s prodejem zemědělských produktů a potravinářských výrobků dodavatele;
- e) kupující po dodavateli vyžaduje, aby zaplatil za zhoršení jakosti, ztrátu či zhoršení jakosti i ztrátu zemědělských produktů a potravinářských výrobků, k nimž dojde v prostorách kupujícího nebo poté, co na kupujícího přešlo vlastnictví, a jež nebyly způsobeny nedbalostí ani pochybením dodavatele;
- f) kupující odmítne písemně potvrdit podmínky smlouvy o dodávkách mezi kupujícím a dodavatelem, o jejichž písemné potvrzení dodavatel požádal; to neplatí v případě smlouvy o dodávkách týkající se produktů, jež mají být dodány členem organizace producentů, včetně družstva, organizaci producentů, jíž je dodavatel členem, pokud stanovy dané organizace producentů nebo pravidla a rozhodnutí stanovená v rámci nebo podle těchto stanov obsahují ustanovení, která mají podobné účinky jako podmínky smlouvy o dodávkách;
- g) kupující neoprávněně získá, využije nebo zpřístupní obchodní tajemství dodavatele ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/943 ⁽⁹⁾;
- h) kupující hrozí dodavateli odvetnými obchodními opatřeními nebo je provádí v případě, že dodavatel uplatňuje svá smluvní či zákonná práva, a to i podáním stížnosti u donucovacích orgánů nebo spoluprací s donucovacími orgány během šetření;
- i) kupující vyžaduje od dodavatele odškodnění za náklady spojené s prošetřením stížností zákazníků týkajících se prodeje produktů dodavatele, aniž by se dodavatel dopustil nedbalosti či pochybení.

Zákazem uvedeným v prvním pododstavci písm. a) nejsou dotčeny:

- důsledky opožděných plateb a prostředky nápravy stanovené ve směrnici 2011/7/EU, které se odchýlně od dob splatnosti stanovených v uvedené směrnici použijí na základě dob splatnosti stanovených v této směrnici,
- možnost, aby se kupující a dodavatel dohodli na ustanovení o sdílení hodnoty ve smyslu článku 172a nařízení (EU) č. 1308/2013.

⁽⁹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/943 ze dne 8. června 2016 o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací (obchodního tajemství) před jejich neoprávněným získáním, využitím a zpřístupněním (Úř. věst. L 157, 15.6.2016, s. 1).

Zákazem uvedeným v prvním pododstavci písm. a) nejsou dotčeny platby:

- provedené kupujícím dodavateli v rámci školního projektu podle článku 23 nařízení (EU) č. 1308/2013;
- provedené veřejnými subjekty poskytujícími zdravotní péči ve smyslu čl. 4 odst. 4 písm. b) směrnice 2011/7/EU;
- na základě smluv o dodávkách mezi dodavateli hroznů nebo částečně zkvašeného hroznového moštu pro výrobu vína a jejich přímými kupujícími:
 - i) pokud jsou konkrétní platební podmínky týkající se prodeje obsaženy ve standardních smlouvách, jež byly členským státem učiněny závaznými podle článku 164 nařízení (EU) č. 1308/2013 před 1. lednem 2019, je-li platnost tohoto rozšíření působnosti standardních smluv členskými státy obnovena od uvedeného dne bez jakýchkoli výraznějších změn platebních podmínek v neprospěch dodavatelů hroznů nebo částečně zkvašeného hroznového moštu, a
 - ii) pokud jsou smlouvy mezi dodavateli hroznů nebo částečně zkvašeného hroznového moštu pro výrobu vína a jejich přímými kupujícími víceleté nebo se stanou víceletými.

2. Členské státy zajistí, aby byly zakázány alespoň všechny tyto obchodní praktiky, ledaže byly již dříve jasné a jednoznačně sjednány ve smlouvě o dodávkách nebo v následné dohodě mezi dodavatelem a kupujícím:

- a) kupující vrátí neprodané zemědělské produkty a potravinářské výrobky dodavateli, aniž by mu za tyto neprodané produkty a výrobky, za jejich odstranění nebo za obojí zaplatil;
- b) dodavateli je naúčtována platba, již je podmíněno skladování nebo vystavení jeho zemědělských produktů a potravinářských výrobků, jejich zařazení do nabídky nebo jejich dodání na trh;
- c) kupující od dodavatele vyžaduje, aby zcela nebo zčásti uhradil všechny náklady jakýchkoli slev na zemědělské produkty a potravinářské výrobky prodávané kupujícím v rámci propagace;
- d) kupující od dodavatele vyžaduje, aby zaplatil za reklamu na zemědělské produkty a potravinářské výrobky poskytnutou kupujícím;
- e) kupující od dodavatele vyžaduje, aby zaplatil za uvedení zemědělských produktů a potravinářských výrobků na trh kupujícím;
- f) kupující naúčtuje dodavateli platbu za pracovníky zajišťující úpravu prostor využívaných pro prodej zemědělských produktů a potravinářských výrobků dodavatele.

Členské státy zajistí, aby byla obchodní praktika uvedená v prvním pododstavci písm. c) zakázána, ledaže kupující před zahájením propagace, již sám inicioval, upřesní dobu propagace a očekávané množství zemědělských produktů a potravinářských výrobků, jež mají být objednány za sníženou cenu.

3. Požaduje-li kupující platbu za situaci uvedených v odst. 2 prvním pododstavci písm. b), c), d), e) nebo f), poskytne dodavateli na jeho žádost písemný odhad jednotkových nebo případně celkových plateb, a pokud jde o situace uvedené v odst. 2 prvním pododstavci písm. b), d), e) a f), rovněž písemný odhad nákladů a podklad, na jehož základě k takovému odhadu dospěl.

4. Členské státy zajistí, aby zákazy stanovené v odstavcích 1 a 2 byly mandatorními ustanoveními, jež se použijí na jakoukoli situaci spadající do oblasti působnosti těchto zákazů bez ohledu na právo, kterým se jinak smlouva o dodávkách mezi stranami řídí.

Článek 4

Určené donucovací orgány

- 1. Každý členský stát určí jeden nebo více orgánů k prosazování zákazů stanovených v článku 3 na vnitrostátní úrovni (dále jen „donucovací orgán“) a informuje Komisi o tomto určení.
- 2. Pokud členský stát určí na svém území více než jeden donucovací orgán, určí jednotné kontaktní místo pro spolupráci mezi donucovacími orgány navzájem i pro spolupráci s Komisí.

Článek 5

Stížnosti a důvěrnost

1. Dodavatel může podat stížnost buď donucovacímu orgánu členského státu, v němž je usazen, nebo donucovacímu orgánu členského státu, v němž je usazen kupující podezřelý ze zakázané obchodní praktiky. Donucovací orgán, jemuž byla stížnost podána, musí mít pravomoc vymáhat zákazy stanovené v článku 3.
2. Organizace producentů, jiné organizace dodavatelů a sdružení těchto organizací mají právo podat na žádost jednoho nebo více svých členů nebo případně na žádost jednoho nebo více členů svých členských organizací stížnost, pokud se tito členové domnívají, že se stali oběťmi zakázané obchodní praktiky. Právo podat na žádost dodavatele a v jeho zájmu stížnost mají i jiné organizace s legitimním zájmem na zastupování dodavatelů, pokud jsou tyto organizace nezávislými neziskovými právníckými osobami.
3. Členské státy zajistí, aby donucovací orgán přijal v případě, že o to stěžovatel požádá, nezbytná opatření k náležité ochraně totožnosti stěžovatele nebo členů nebo dodavatelů uvedených v odstavci 2 a k náležité ochraně jakýchkoli dalších informací, ohledně nichž má stěžovatel za to, že by jejich zpřístupnění poškodilo zájmy stěžovatele nebo uvedených členů nebo dodavatelů. Stěžovatel označí veškeré informace, u nichž žádá o zachování důvěrnosti.
4. Členské státy zajistí, aby donucovací orgán, který obdrží stížnost, v přiměřené lhůtě po jejím obdržení informoval stěžovatele o tom, jaké kroky hodlá v návaznosti na danou stížnost uskutečnit.
5. Členské státy zajistí, aby donucovací orgán v případě, že se domnívá, že pro uznání stížnosti neexistují dostatečné důvody, sdělil stěžovateli v přiměřené lhůtě po obdržení stížnosti důvody, které ho k tomu vedou.
6. Členské státy zajistí, aby v případě, že se donucovací orgán domnívá, že pro uznání stížnosti existují dostatečné důvody, v přiměřené lhůtě zahájil, provedl a ukončil její šetření.
7. Členské státy zajistí, aby donucovací orgán v případě, že zjistí, že kupující porušil zákazy uvedené v článku 3, nařídil kupujícímu zakázanou obchodní praxi ukončit.

Článek 6

Pravomoci donucovacích orgánů

1. Členské státy zajistí, aby každý z jejich donucovacích orgánů měl zdroje a odborné znalosti nezbytné k plnění svých povinností, a svěří mu tyto pravomoci:
 - a) pravomoc zahájit a provádět šetření z vlastního podnětu nebo na základě stížnosti;
 - b) pravomoc požadovat od kupujících a dodavatelů, aby poskytli všechny informace nezbytné pro provedení šetření zakázaných obchodních praktik;
 - c) pravomoc provádět v rámci svého šetření neohlášené inspekce na místě v souladu s vnitrostátními pravidly a postupy;
 - d) pravomoc přijímat rozhodnutí, v nichž konstatuje porušení zákazů stanovených v článku 3 a nařizuje kupujícímu, aby zakázanou obchodní praxi ukončil; orgán se může zdržet přijetí jakéhokoli takového rozhodnutí, pokud by hrozilo odhalení totožnosti stěžovatele nebo zpřístupnění jakýchkoli jiných informací, jež by podle stěžovatele poškodilo jeho zájmy, a pokud stěžovatel tyto informace označil v souladu s čl. 5 odst. 3;
 - e) pravomoc uložit porušiteli pokuty a jiné stejně účinné sankce či zahájit řízení za účelem jejich uložení, včetně řízení o předběžném opatření, v souladu s vnitrostátními pravidly a postupy;
 - f) pravomoc pravidelně zveřejňovat svá rozhodnutí přijatá podle písmen d) a e).

Sankce uvedené v prvním pododstavci písm. e) musí být účinné, přiměřené a odrazující s přihlédnutím k povaze, době trvání, opakování a závažnosti porušení.

2. Členské státy zajistí, aby výkon pravomocí uvedených v odstavci 1 podléhal vhodným zárukám, pokud jde o právo na obhajobu, v souladu s obecnými zásadami práva Unie a Listinou základních práv Evropské unie, a to i v případě, že stěžovatel požádá o důvěrné nakládání s informacemi podle čl. 5 odst. 3.

Článek 7

Alternativní řešení sporů

Aniž je dotčeno právo dodavatelů podávat stížnosti podle článku 5 a pravomoci donucovacích orgánů podle článku 6, mohou členské státy podporovat dobrovolné využívání účinných a nezávislých mechanismů alternativního řešení sporů, jako je mediace, k řešení sporů mezi dodavateli a kupujícími o používání nekalých obchodních praktik kupujícím.

Článek 8

Spolupráce mezi donucovacími orgány

1. Členské státy zajistí, aby donucovací orgány účinně spolupracovaly mezi sebou navzájem a s Komisí a aby si poskytovaly vzájemnou pomoc při šetřeních, jež mají přeshraniční rozměr.

2. Donucovací orgány se scházejí alespoň jednou ročně, aby projednaly uplatňování této směrnice na základě výročních zpráv uvedených v čl. 10 odst. 2. Donucovací orgány jednají o osvědčených postupech, nových případech a novém vývoji v oblasti nekalých obchodních praktik v zemědělském a potravinovém řetězci a vyměňují si informace, zejména o prováděcích opatřeních, která přijaly v souladu s touto směrnicí, a o svých postupech při prosazování pravidel. Donucovací orgány mohou přijmout doporučení s cílem podpořit jednotné uplatňování této směrnice a zvýšit její vymahatelnost. Komise tato setkání zprostředkuje.

3. Komise zřídí a spravuje internetové stránky, které umožňují výměnu informací mezi donucovacími orgány a Komisí, zejména v souvislosti s každoročními setkáními. Komise zřídí veřejné internetové stránky s kontaktními údaji určených donucovacích orgánů a s odkazy na internetové stránky vnitrostátních donucovacích orgánů nebo jiných orgánů členských států, které obsahují informace o předpisech provádějících tuto směrnici ve vnitrostátním právu uvedených v čl. 13 odst. 1.

Článek 9

Vnitrostátní pravidla

1. S cílem zajistit vyšší stupeň ochrany mohou členské státy ponechat v platnosti či zavést přísnější pravidla zaměřená na boj proti nekalým obchodním praktikám, než jaká stanoví tato směrnice, pokud jsou taková vnitrostátní pravidla v souladu s pravidly pro fungování vnitřního trhu.

2. Touto směrnicí nejsou dotčena vnitrostátní pravidla zaměřená na boj proti nekalým obchodním praktikám, které nespadají do oblasti působnosti této směrnice, pokud jsou taková pravidla v souladu s pravidly pro fungování vnitřního trhu.

Článek 10

Podávání zpráv

1. Členské státy zajistí, aby jejich donucovací orgány zveřejnily výroční zprávu o svých činnostech spadajících do oblasti působnosti této směrnice, v níž je mimo jiné uveden počet obdržených stížností a počet šetření zahájených či ukončených v předchozím roce. U každého ukončeného šetření zpráva obsahuje souhrnný popis věci, výsledek šetření a případně přijaté rozhodnutí v souladu s požadavky na důvěrnost stanovenými v čl. 5 odst. 3.

2. Každý rok do 15. března zašlou členské státy Komisi zprávu o nekalých obchodních praktikách ve vztazích mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci. Tato zpráva obsahuje zejména všechny relevantní údaje o uplatňování a prosazování pravidel podle této směrnice v dotýcném členském státě v předchozím roce.

3. Komise může přijmout prováděcí akty, jimiž stanoví:
 - a) pravidla o informacích nezbytných pro účely použití odstavce 2;
 - b) opatření pro správu informací, jež mají členské státy zasílat Komisi, a pravidla pro jejich obsah a formu;
 - c) opatření pro předávání nebo zpřístupňování informací a dokumentů členskými státy, mezinárodními organizacemi, příslušným orgánům třetích zemí nebo veřejnosti, při dodržení pravidel ochrany osobních údajů a oprávněných zájmů zemědělských výrobců a podniků na ochraně jejich obchodního tajemství.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 11 odst. 2.

Článek 11

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Výbor pro společnou organizaci zemědělských trhů, zřízený článkem 229 nařízení (EU) č. 1308/2013. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 12

Hodnocení

1. Do 1. listopadu 2025 provede Komise první hodnocení této směrnice a předloží zprávu o hlavních zjištěních z tohoto hodnocení Evropskému parlamentu a Radě, jakož i Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů. Ke zprávě případně připojí legislativní návrhy.
2. Hodnocení posoudí alespoň:
 - a) účinnost opatření provedených na vnitrostátní úrovni, která jsou zaměřena na boj proti nekalým obchodním praktikám v zemědělském a potravinovém řetězci;
 - b) účinnost spolupráce mezi příslušnými donucovacími orgány a případně určí způsoby, jak tuto spolupráci zdokonalit.
3. Komise ve zprávě uvedené v odstavci 1 vychází z výročních zpráv uvedených v čl. 10 odst. 2. V případě potřeby může Komise požádat členské státy o doplňující informace, včetně informací o účinnosti opatření, jež byla provedena na vnitrostátní úrovni, a o účinnosti spolupráce a vzájemné pomoci.
4. Do 1. listopadu 2021 předloží Komise průběžnou zprávu o stavu provádění a uplatňování této směrnice Evropskému parlamentu a Radě, jakož i Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů.

Článek 13

Provedení ve vnitrostátním právu

1. Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 1. května 2021. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

Použijí tyto předpisy nejpozději ode dne 1. listopadu 2021.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

*Článek 14***Vstup v platnost**

Tato směrnice vstupuje v platnost pátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

*Článek 15***Určení**

Tato směrnice je určena členským státům.

Ve Štrasburku dne 17. dubna 2019.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předseda
G. CIAMBA

II

(Nelegislativní akty)

JEDNACÍ ŘÁDY

ZMĚNY JEDNACÍHO ŘÁDU SOUDNÍHO DVORA

SOUDNÍ DVŮR,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména čl. 253 šestý pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství pro atomovou energii, a zejména čl. 106a odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na Protokol o statutu Soudního dvora Evropské unie, a zejména článek 63 tohoto protokolu,

vzhledem k tomu, že je třeba v jednacím řádu upřesnit pravidla uplatňování mechanismu předchozího uznávání přijatelnosti kasačních opravných prostředků uvedeného v článku 58a Protokolu o statutu Soudního dvora Evropské unie a určit jak pravidla pro předkládání a posuzování návrhů na uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku, tak konkrétní průběh řízení následující po tomto posouzení,

se schválením Rady ze dne 9. dubna 2019,

PŘIJÍMÁ NÁSLEDUJÍCÍ ZMĚNY SVÉHO JEDNACÍHO ŘÁDU:

Článek 1

V hlavě V jednacího řádu Soudního dvora ze dne 25. září 2012 ⁽¹⁾ se vkládá následující kapitola:

„Kapitola 1a

PŘEDCHOZÍ UZNÁNÍ PŘIJATELNOSTI KASAČNÍCH OPRAVNÝCH PROSTŘEDKŮ UVEDENÝCH V ČLÁNKU 58a STATUTU

Článek 170a

Návrh na uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku

1. V případech uvedených v článku 58a prvním a druhém pododstavci statutu přiloží navrhovatel ke kasačnímu opravnému prostředku návrh na uznání jeho přijatelnosti, v němž popíše otázku významnou pro jednotu, soulad nebo další vývoj unijního práva, kterou kasační opravný prostředek nastoluje, a v němž musí být obsaženy všechny nezbytné skutečnosti, aby mohl Soudní dvůr o tomto návrhu rozhodnout. Není-li takový návrh přiložen, prohlásí místopředseda Soudního dvora kasační opravný prostředek za nepřijatelný.

2. Návrh na uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku nesmí přesáhnout sedm stran, které musí být sepsány při zohlednění všech formálních pravidel obsažených v Praktických pokynech pro účastníky řízení ve věcech předkládaných Soudnímu dvoru, jež byly přijaty na základě tohoto jednacího řádu.

3. Není-li návrh na uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku v souladu s požadavky uvedenými v předchozím odstavci, určí vedoucí soudní kanceláře navrhovateli krátkou lhůtu, aby vady tohoto návrhu odstranil. Nedojde-li v určené lhůtě k odstranění vad, rozhodne místopředseda Soudního dvora na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta, zda nedodržení těchto formálních podmínek činí kasační opravný prostředek nepřijatelným.

(¹) Úř. věst. L 265, 29.9.2012, s. 1, se změnou ze dne 18. června 2013 (Úř. věst. L 173, 26.6.2013, s. 65) a ze dne 19. července 2016 (Úř. věst. L 217, 12.8.2016, s. 69).

Článek 170b

Rozhodnutí o návrhu na uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku

1. O návrhu na uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku rozhodne Soudní dvůr co možná nejdříve.
2. Rozhodnutí o tomto návrhu přijme na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta senát zvláště za tím účelem zřízený, jemuž předsedá místopředseda Soudního dvora a v němž dále zasedá soudce zpravodaj a předseda senátu složeného ze tří soudců, k němuž je soudce zpravodaj přidělen ke dni podání návrhu.
3. O návrhu na uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku se rozhodne usnesením s odůvodněním.
4. Je-li kasační opravný prostředek uznán jako celek nebo zčásti přijatelným z hlediska kritérií uvedených v čl. 58a třetím pododstavci statutu, pokračuje se v řízení v souladu s články 171 až 190a tohoto jednacího řádu. Usnesení uvedené v předchozím odstavci se doručuje spolu s kasačním opravným prostředkem účastníkům řízení v dotčené věci před Tribunálem, a je-li kasační opravný prostředek uznán přijatelným zčásti, jsou v tomto usnesení upřesněny důvody kasačního opravného prostředku nebo jeho části, k nimž se musí kasační odpověď vztahovat.
5. O rozhodnutí, kterým je kasační opravný prostředek uznán přijatelným, uvědomí vedoucí soudní kanceláře neprodleně Tribunál a také členské státy, Evropský parlament, Radu a Evropskou komisi, pokud nebyly účastníky řízení v dotčené věci před Tribunálem.“

Článek 2

Tyto změny jednacího řádu, které jsou závazné v jazycích uvedených v článku 36 jednacího řádu, se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* a vstupují v platnost prvním dnem měsíce následujícího po jejich zveřejnění.

Přijato v Lucemburku dne 9. dubna 2019

ISSN 1977-0626 (elektronické vydání)
ISSN 1725-5074 (papírové vydání)

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCEMBURSKO

CS